Ion Ochinciuc

EGRETA VIOLETĂ

EDITURA
ALBATROS

colecția aventura

ION OCHINCIUC

„Anghel Cernica își îmbrăcase cît putuse de repede halatul și ieșise pe culoar. Pustiu. Revenise apoi în balconul camerei sale și se străduise să deducă numărul încăperii ocupate de presupusul Rolo Miron.
«A șaptea cameră de aici», socotise el.
Ieșise din nou pe culoare și numărase șapte uși înapoi.
«Camera 514», constatase el.

EGRETA VIOLETĂ

Se oprise și ascultase cîteva clipe la ușă. Nici o mișcare. Fusese gata să ciocănească în tăblia de lemn.
«E prea de dimineață ca să deranjez», se răzgîndise el. Dar nu se urnise din loc. Spera să surprindă vreo mișcare. [illegible] Hotărîse atunci să bată totuși la ușă. Nici un răspuns. Insistase. Același rezultat. Auzise în schimb niște pași pe scări. Urca cineva“.

Lei 6,50

Ion Ochinciuc

EGRETA VIOLETĂ

EDITURA ALBATROS –1972

CAPITOLUL I

Sergiu Boniga dădu năvală, după obiceiul lui, în birou.

— Salut, maestre!

— Mai... este! îi replică Anghel Cernica.

— Lasă, tăticule! îl apostrofă Sergiu amical. Să nu cârtim în faţa cerului. Anul şi romanul... Ce mai vrei?

— Să scriu poezie suprarealistă.

— Ooo! izbucni Sergiu într-un râs gros, răsunător. Vrei să publici şi dumneata la „Litera''?

— Apropo! Ce-ţi face volumul?

Cu un gest larg, studiat, Sergiu Boniga îşi desfăcu servieta tip valiză şi scoase „exemplarul omagial” al primului său volum de versuri.

— Felicitări! rosti Cernica bucuros. Şi după ce luă cartea în mână, cercetându-i coperţile, o deschise la prima pagină, unde întâlni obişnuita dedicaţie. Cu un scris gros, proaspătul poet îşi aşternuse urările calde, prietenoase.

— Cât te-a costat? se interesă Cernica profesional.

— Destul.

— Şi de unde ai luat banii?

Zâmbetul de pe chipul aproape copilăresc al lui Sergiu Boniga dispăru brusc.

— I-am cerut meşterului, rosti cu oarecare jenă. Atâta am pretins şi eu din... moştenirea mamei.

— Dar nu te întreţine taică-tu? făcu Anghel Cernica surprins.

— Nici gând! Îi înapoiez toate sumele. Mă descurc şi singur.

— Unde locuieşti?

— În apartamentul mamei.

— Întreţinerea?

— O suportă tot el... Are un cont la CEC... Atâta lucru

poate să facă pentru mine.

Anghel Cernica începu să răsfoiască în tăcere volumul care mirosea a tipăritură proaspătă. Tânărul poet îl urmărea ţeapăn, cu cotul rezemat de birou, aşteptând răbdător clipa în care „tăticul” îi va acorda iarăşi atenţie.

— Voiai să-mi spui ceva deosebit? îl întrebă în cele din urmă Cernica.

Tânărul tuşi scurt, sec, declarându-i sincer:

— Aş avea o mare rugăminte.

— Referitor la volumul tău?

— Nu!

— Vreun necaz la facultate?

— Sunt un student model.

Anghel Cernica îl cercetă cu mai multă luare-aminte.

— E vorba de tatăl tău?

— Exact!

— Ce vrei de la el?

— Adevărul! rosti Sergiu sentenţios. Şi adăugă cu glasul sugrumat de emoţie: Iar dacă-i posibil, să mai salvez ceva.

— Ce să salvezi? se arătă Cernica nedumerit.

— Eu încă mai cred în omul ăsta! izbucni tânărul, patetic. Mai cred în el ca artist! Şi chiar ca om!

— Nici nu mă aşteptam să gândeşti altfel despre tatăl tău, îi replică Anghel Cernica pe un ton atât de convenţional, încât Sergiu Boniga se enervă:

— Nu mă mai socoti un copil! Zău! Am douăzeci şi unu de ani!

— Iartă-mă! îl îmbună Cernica. Dar mă întreb ce-i de făcut? Pe chipul lui Sergiu Boniga apăru o umbră de zâmbet. Gazetarul îl preveni: Să nu-ţi faci prea mari iluzii.

— Nu-mi fac niciun fel de iluzii, îl încredinţă poetul. Am însă obligaţia morală, filială – dacă vrei – să intervin. Nimeni nu mă va ierta dacă voi sta cu mâinile în sin.

— E chiar atât de grav? îşi arătă Cernica îndoiala.

— De data asta cred că s-a încurcat rău, susţinu Sergiu Boniga. Are în Deltă o muieruşcă tânără, care-i toacă banii rămaşi de la mama. Şi n-au fost puţini... Apoi dosarul de la procuratură... Moartea mamei încă n-a fost clarificată... Şi,

colac peste pupăză, a început să se intereseze de el şi securitatea.

— Mda! făcu Cernica, cercetându-şi vârfurile degetelor cam boante. Sunt nişte probleme! Şi cum vrei să acţionezi?

— Direct! îi replică prompt Sergiu Boniga. După ce termin examenele, mă duc peste el.

— Ar fi o idee, încuviinţă Cernica fără convingere.

— Am să-l forţez! susţinu Sergiu cu aceeaşi ardoare.

— Dacă taică-tu ar fi un om cu o fire mai slabă, treacă-meargă! rosti Cernica mai mult pentru sine.

— Şi ce vrei să fac? izbucni Sergiu nestăpânit.

— Am să mai reflectez!

— Interior doi-patru-opt-şase! ceru Anghel Cernica vocii feminine, nazale, de la centrala telefonică.

— Poftiţi! i se răspunse politicos.

După o aşteptare de câteva clipe, gazetarul auzi în receptor un glas bonom, tineresc, baritonal:

— Alo!

— Cu tovarăşul căpitan Cornel Voinea.

— Cine-l caută?

— Un om cumsecade.

— I-auzi, domnule! exclamă Voinea pe obişnuitul lui ton glumeţ. N-a dispărut încă această specie?

— Au mai rămas doar două exemplare, îi replică Cernica pe acelaşi ton: Tu şi eu.

— Aa! se dumeri Voinea. Am onoarea, maestre! Încântat să vă aud glasul!

— Mă pezevenghiule! îşi îngădui Cernica o expresie amicală. De când ţi-ai mai adăugat o stea la epoleţi, te-ai făcut fudul. Nu vrei să-ţi mai cunoşti vechii prieteni!

— Se poate, boss? îi replică Voinea spontan. Tocmai de la tine să aud asemenea vorbe? Ştii doar că nu mi-am schimbat nici nevasta, nici prietenii.

— Dea Domnul ca şi la patruzeci de ani să mai poţi afirma acelaşi lucru.

— Fii convins, boss! îl încredinţă tânărul căpitan. Şi întrebă grăbit: Cu ce-ţi pot fi de folos?

— Aş vrea să ne vedem la un „pahar de vorbă”.

— Când?

— Cât mai curând... Chiar azi dacă se poate.

— Azi? Da! Sunt mai liber... Unde şi când?

— Am acasă o sticlă de whisky... Te aştept la şase.

— S-a notat.

La şase fix, căpitanul de securitate Cornel Voinea apăsa într-adevăr pe butonul soneriei de la apartamentul lui Anghel Cernica. Îmbrăcat într-un ireproşabil costum gri, în dungi, ofiţerul se simţea cam stingherit de pachetul alb, lunguieţ, pe care-l ţinea în mâna stângă. Un minut de aşteptare şi uşa i se deschise. În prag îl întâmpină chiar stăpânul casei.

— Ce naiba ai adus acolo? întrebă Cernica, privind nemulţumit la pachetul de la subsuoara noului venit.

— Un coniac de Segarcea, boss! Ştii doar că nu-mi place whisky-ul.

— Decât după douăsprezece noaptea, îl completă gazetarul şugubăţ. Hai, intră odată!

Câte două cocteiluri (reţetă „boss”) de fiecare şi discuţia se încinse de-a binelea.

— De ce te interesează într-atât Sergiu Boniga? ceru Cornel Voinea să i se precizeze.

— Fiindcă e un tânăr inteligent, talentat şi serios, îi răspunse Cernica fără să stea pe gânduri. Şi adăugă: Eu cred în el.

— Foarte bine! conveni Voinea. Dar să-şi vadă mai departe de treburile lui.

— Nu poate, îi replică Cernica. Şi nici eu, în locul lui, n-aş putea.

Voinea duse paharul la gură, sorbi o înghiţitură, apoi conchise:

— Îmi pare rău, dar individul – mă refer la taică-su – e vârât până la gât. Şi va trebui să suporte consecinţele. I-am văzut întâmplător şi „dosarul”. Dumnezeu să mă ierte, dar individul n-are nicio schemă.

— Nu l-am cunoscut decât ocazional, mărturisi Cernica. Şi, sincer să fiu, tipul m-a fascinat. E un excelent coseur, cu

un farmec personal irezistibil, iar din câte se spune... un talent.

— Ratat! observă Voinea.

— Mă rog, conveni Cernica. La patruzeci şi opt de ani unii sfârşesc, iar alţii încep o cariera artistică.

— Îmi declin competenţa, declară căpitanul. Dar ceea ce pot să-ţi spun, boss, cu certitudine, e ca Theo Boniga şi-a ratat viaţa. Şi doar ştii că nu mă joc cu vorbele.

— Ai, nu mă îndoiesc, argumente?

Căpitanul se răsuci în fotoliu, vădit incomodat de această cerere.

— Cazul e încă în cercetări, rosti el cu vocea scăzută, scoţând anevoie fiecare cuvânt.

— Vrei să-ţi promit că „n-am auzit" nimic de la tine? insistă Cernica.

— Mă vâri în bucluc, boss.

— Trebuie să cer aprobarea colonelului Coman?

Căpitanul se răsuci din nou în fotoliu, slobozi un icnet scurt, după care îi zâmbi lui Cernica prieteneşte:

— Cu tine nu se poate discuta, boss! Bine! Am să-ţi spun unele lucruri, iar despre altele... chiar te rog să discuţi cu şeful.

Gazda se lăsă pe spatele fotoliului şi privi la paharul din mână, în aşteptarea destăinuirilor musafirului.

— Aparent, începu căpitanul, Theo Boniga nu poate fi învinuit de nimic. Un „accident norocos" de automobil l-a făcut moştenitorul unor frumoase depuneri la CEC şi-al unei case dotată cu bunuri oricând convertibile în alte frumoase sume. Un „norocos", nu? La patruzeci şi opt de ani, în puterea vârstei, cu o aureolă de artist „neînţeles", îţi poţi permite orice extravaganţă.

— Evident!

— Omul s-a instalat recent într-o locuinţă originală— o căsuţă tip camping – pe o insulă a nimănui din Deltă.

— El şi Salvador Dali, interveni gazetarul cu o ironie gratuită.

— Bineînţeles că dispune acolo de-o şalupă, că are şi-o tinerică – dacă nu chiar două – care-i alungă plictisul,

continuă Voinea.

— Viaţă de nabab.

— Pe banii... nevestei.

— Ai văzut şi dosarul de la procuratură? stărui Cernica.

— Întâmplător.

Gazetarul zâmbi maliţios:

— Tu faci totul „întâmplător”?

— Asta mi-i meseria, boss, se dezvinovăţi căpitanul.

— Şi ce-ai reţinut din dosar?

— Pe scurt, următoarele fapte: Doi oameni – soţ şi soţie – goneau cu maşina pe şoseaua Braşov-Bucureşti. Soţia era la volan, iar soţul – lângă ea, pe „locul mortului”. De pe un drum lateral le-a tăiat calea un tractor cu remorcă. Maşina venea cu peste o sută pe oră. Ciocnirea părea inevitabilă. Dar soţia, care se afla, cum spuneam, la volan, având o bună prezenţă de spirit, a virat brusc la dreapta, a zburat peste şanţul şoselei şi s-a angajat în câmp deschis. În cale însă le-a apărut un copac. Singurul copac din raza lor vizuală. Şi, ciudat, de data asta ciocnirea nu mai putut fi evitată. Soţia s-a accidentat mortal, iar soţul, care se găsea de asemenea în faţă, lângă ea, a scăpat doar cu câteva zgârieturi.

— Şi ce-i cu asta? îşi arătă Cernica nedumerirea. E unicul caz?

— Nu! recunoscu Voinea. Cu toate cu, în asemenea situaţii, cel de pe „locul mortului” e de obicei victima. De aceea i se şi spune aşa... Nu? Fiindcă cel de la volan se fereşte în asemenea clipe... Din instinct... Instinctul de conservare... Nu? Dar ce poţi să ştii? Nu-i exclus ca soţia, iubindu-şi foarte mult soţul, să-l ferească în asemenea situaţii.

— Foarte posibil.

— Numai că nu era cazul perechii Boniga. Cei doi soţi hotărâseră chiar în acea zi să se despartă.

— Bun! Şi?

— Dacă doamna Boniga ar fi purces la divorţ, domnul Theo Boniga ar fi rămas lefter.

— E o ipoteză, continuă Cernica la fel de neîncrezător.

— Dar mai există o mărturie la dosar, adăugă Voinea. Un automobilist, sosit în ajutorul accidentaţilor, a auzit-o pe doamna Boniga cerându-i soţului ei, cu limbă de moarte, să rupă cu nişte „legături „ care, zicea ea, l-ar duce pe el, Theo, la pierzanie, distrugând şi viitorul unicului lor copil.

— Pe tine, personal, te-a interesat în special această ultimă declaraţie. Nu?

— Eşti perspicace, boss.

— Şi-ai dibuit până acum „legăturile primejdioase” ale lui Theo Boniga?

— Nu prea.

— Hoţ mai eşti!

— Muribunda se referea probabil la nişte legături sentimentale, presupuse Voinea.

— Nu fi pezevenghi! îl dojeni iarăşi Cernica.

— Nu am decât nişte bănuieli, boss! Zău! hotărî Voinea să facă unele concesii. Mai bine-zis, mi-au sărit în ochi nişte coincidenţe.

— De pildă?

— La o importantă instituţie din Bucureşti, o documentaristă a furat de la o colegă de-a ei nişte acte secrete şi le-a distrus. Pur şi simplu le-a rupt bucăţele şi le-a aruncat la coş. Motivul? Gelozia... Iubeau amândouă acelaşi bărbat. Descoperită, făptaşa se sinucide... Dar s-a aflat după aceea că datele existente în actele distruse au ajuns, nu se ştie pe ce cale, în străinătate... Prin urmare, cineva s-a folosit, ori poate chiar a provocat acest tragic deznodământ. Iar cei trei „eroi” – sinucigaşa, rivala ei şi bărbatul iubit – făceau parte din cercul larg de prieteni ai lui Theo Boniga.

— Interesant! constată Cernica mai mult pentru sine.

— Nu-i aşa?

— Zi mai departe! făcu Anghel Cernica nerăbdător.

Căpitanul îi zâmbi cu îngăduinţă.

— Ce e? îl iscodi gazetarul intrigat.

— Îmi place cum îţi fuge mintea, boss.

— Adică?

— Ai şi început să însăilezi subiectul noului roman!

— Oare? zâmbi de data asta Cernica îngăduitor.

— Nu te cunosc eu? stărui Voinea.

— Nici eu nu mă cunosc, îi replică gazetarul pe un ton filozofai. Şi-l îndemnă amical pe căpitan: Mai e ceva?

— Mai este, boss.

— Tot o „coincidenţă”?

— Altfel n-ar avea haz.

— S-a petrecut de mult?

— Cu vreo două luni înainte de „accidentul norocos” de pe şoseaua Bucureşti-Braşov... Şefa de cabinet a unui director general de minister – o duduie încă tânără, frumoasă, onorabilă, înscrisă şi ea în nomenclatorul amicilor lui Theo Boniga – a făcut o pasiune pentru un antrenor străin, pe care l-a cunoscut, bineînţeles, tot în cercul respectiv. Relaţiile dintre cei doi au devenit atât de... intime, încât au hotărât să se căsătorească. Iar ca dar de logodnă, şefa de cabinet i-a făcut rost viitorului ei soţ de o delegaţie (hârtie cu antet şi ştampilă autentice), cu ajutorul căreia antrenorul a pătruns într-o importantă uzină din Piteşti, să zicem. Scopul vizitei era, evident, spionajul. Dar antrenorul a fost prins asupra faptului în incinta uzinei, cu aparatură de filmat şi fotografiat, iar şefa de cabinet, mărturisindu-şi complicitatea, şi-a luat cuveniţii ani de închisoare.

— E şi asta o chestie, conchise Cernica. Dar din câte înţeleg, tot ce deţineţi nu sunt decât bănuieli... Nu aveţi nicio dovadă împotriva lui Theo Boniga... Nimic palpabil. În afară de aceasta, Theo Boniga a părăsit vestita-i „gaşcă” de cheflii şi stâlpi de cafenea, retrăgându-se la „post şi rugăciuni”, în Deltă.

— Eu, boss, îi mai mărturisi căpitanul, nu-l cred pe omul acesta nici dacă-l văd mort.

Stelian Coman se ridică de la birou şi ieşi în întâmpinarea musafirului său. Îi strânse mâna amical şi-l pofti la măsuţa joasă, într-unul din cele două fotolii rezervate vizitatorilor mai deosebiţi. Anghel Cernica se simţi măgulit de primirea pe care i-o făcea colonelul şi-i mulţumi cu un zâmbet care-i

lumină toată faţa.

— O ţigară? îi întinse Coman cutiuţa de lemn, încrustată artistic în atelierele Fondului Plastic.

— Mulţumesc! Mai târziu!

— O cafea? Un coniac? insistă colonelul.

— De-amândouă! făcu gazetarul sincer.

Coman dădu cuvenitele dispoziţii prin telefonul de interior, apoi reveni la măsuţă, lângă musafirul său.

— Te interesează, deci, Theo Boniga?

— De unde ştiţi? se prefăcu Anghel Cernica surprins.

— Bănuieşti că Voinea mi-a raportat despre întrevederea pe care aţi avut-o.

— Şi-aveţi vreo obiecţiune?

— Deocamdată, niciuna! îl linişti Coman. Dar adăugă pe un ton voit nepăsător: Ţii totuşi neapărat să te ocupi de acest individ?

— Ţin.

— De ce?

— Din două pricini.

— Prima?

— Theo Boniga are un fiu.

— Poetul acela pletos, se grăbi colonelul să-l completeze.

— Să ştiţi că, în afară de plete, tânărul are şi talent.

— Posibil, rosti Coman cu o indiferenţă impusă.

— Soarta lui Sergiu Boniga mă interesează, dacă vreţi, personal, stărui Cernica.

— Faptul te onorează, îi replică, uşor maliţios, colonelul.

Gazetarul înclină capul protocolar.

— Şi-a doua pricină? voi Coman să afle.

— „Individul”! flutură Cernica un zâmbet evident maliţios.

— Presupun că nu te erijezi în apărător al „artei” lui Theo Boniga!

— Nu! îi replică prompt Cernica. „Individul” nu m-a convins niciodată că ar fi un pictor adevărat.

— Şi-atunci?

— Theo Boniga mă interesează ca tip uman şi social.

— Cam pretenţios formulat, dar merge, observă

colonelul. Deci consideri că merită să-ţi pierzi vremea cu el?

— Aşa intuiesc.

— Cu „intuiţia” unui autor de romane poliţiste nu-i de glumit, reveni Coman la accentele sale maliţioase.

Anghel Cernica se mulţumi să-i răspundă cu un zâmbet discret. În acelaşi moment se auzi uşa de la cabinetul colonelului. Soseau cafelele şi coniacurile cerute.

— Acu’ e binevenită şi-o ţigară! îşi îmbie Coman musafirul.

— Este! se învoi acesta.

După ce-şi aprinse un „KOM – made in Bulgaria”, Cernica trase câteva fumuri, apoi ridică paharul de coniac pentru a ciocni cu Coman şi-a sorbi prima înghiţitură. Iar când aşează paharul pe măsuţă, îi strecură colonelului:

— Nu ştiu de ce am senzaţia că aveţi totuşi unele rezerve!

— Faţă de cine? se arătă Coman surprins.

— Faţă de mine, mărturisi Cernica fără jenă. Şi se grăbi să precizeze: Mai bine-zis, faţă de stăruinţa mea de a mă amesteca în acest caz.

Stelian Coman îşi aşează, la rându-i, cu o grijă impusă, paharul pe măsuţă, apoi ridică ochii săi mari, pătrunzători, până întâlni privirea gazetarului.

— Dovedeşti, dacă mai e nevoie să ţi-o spun, un excelent spirit de observaţie.

— Sunteţi drăguţ.

— Să ştii că n-am niciun interes să te măgulesc.

— Nu mă îndoiesc.

— Te-aş ruga să fii convins, continuă colonelul pe un ton grav, aproape oficial, că vei beneficia printre cei dintâi în cercetarea acestui dosar. Dar ai răbdare să ne facem *noi* mai întâi datoria.

— Nici nu mi-am propus să mă amestec ori să influenţez în vreun fel ancheta dumneavoastră, îl preveni Cernica.

— Te arăţi totuşi zorit!

— Fiindcă vreau să asist *de visu* la această anchetă. Nu mă pot încălzi nişte consemnări seci, de dosar.

— Promiţi să fii cuminte?

— Cel mai cuminte, îl încredinţa Cernica.

— Dacă nu te-aş cunoaşte! clătină colonelul, neîncrezător, din cap.

— Şi chiar vreţi să mă ţineţi dinadins deoparte? rosti Cernica aproape agresiv.

— Sunt nevoit! rosti Coman rece.

— De ce?

— Pentru că e un caz mai aparte.

— Toate cazurile sunt „aparte”, se bosumflă gazetarul.

— Voiam să spun că ăsta e dintre cele mai dificile, îi preciza Coman pe un ton care-i trăda începutul de enervare.

— Theo Boniga este chiar atât de periculos?

— Este.

— Prin ce?

— Vrei să mă tragi cu orice preţ de limbă şi asta-mi displace, se enervă colonelul de-a binelea.

— Scuze! zâmbi Cernica împăciuitor.

— Nu „scuzele” îmi lipsesc, îi mărturisi Coman cu oarecare amărăciune.

— Din câte am înţeles de la căpitanul Voinea, nu deţineţi, în acest caz, nicio dovadă certă!

— Voinea ţi-a spus cam multe, îşi plimbă Coman în jur privirile întunecate, de parcă-l căuta pe căpitan.

— Din câte pricep, rosti Cernica vădit mâhnit, nu mai aveţi încredere în mine.

— N-ai priceput nimic! îl dojeni colonelul.

— Vi-i teamă să nu flecăresc?

— Asta... da! recunoscu Coman, schiţând un zâmbet protector. Şi s-ar putea să ne dai totul peste cap.

Mâhnit mai mult ca oricând, Anghel Cernica se ridică brusc din fotoliu şi începu să bâiguie:

— În această situaţie... dacă-mi permiteţi... v-aş ruga să-mi îngăduiţi...

— Stai jos! îi porunci Coman amical. Şi nu te mai simţi ofensat ca o domnişoară bătrână.

Gazetarul oftă resemnat şi-şi reluă locul în fotoliu. Brusca schimbare din purtarea colonelului îi readuse speranţele.

Sorbi din coniac, bău o gură de cafea şi-şi mai aprinse un „KOM – made in Bulgaria”

— Iată de ce am avut rezerve! auzi Cernica apoi, nu fără oarecare strângere de inimă, glasul încă aspru al colonelului.

— Şi acum nu mai aveţi? se arătă gazetarul bucuros ca un copil.

— Nu! Şi-am să-ţi explic imediat. Cu riscul de a-mi ridica în cap vreunul din şefi, am să-ţi dau totuşi autorizaţia. Dar te rog să respecţi ad literam indicaţiile noastre.

— Vor fi legi! îl încredinţă Cernica.

— „Individul” acesta, Theo Boniga, este, cred, unul din cele mai sinistre specimene umane. Şi-a omorât nevasta!

— E sigur?

— Pun mâna-n foc! rosti Coman sentenţios. Şi nu pentru a intra în stăpânirea banilor ei, aşa cum presupune toată lumea. Nu! Tipul n-a dus şi nici nu duce lipsă de bani. Mai curând cred că soţia a fost complice ori deţinea nişte informaţii care-l puteau compromite definitiv pe soţ.

— Şi-atunci el a suprimat-o?

— Evident! Iar întâmplarea l-a ajutat excelent. I-a permis să joace rolul tragic de văduv şi să se retragă în sihăstrie.

— De ce şi-o fi ales tocmai Delta Dunării? Un simplu capriciu?

— Nu! Theo Boniga nu-i omul care să se lase condus de capricii.

— Îl interesează anumite obiective din Deltă?

— Nu cred! Individul nu se mulţumeşte cu „mă-runţişuri”... Merge pe-o „carte” mare...

— Pe care aţi codificat-o...

— „Efectul R”.

— „Efectul R”? Oho! exclamă Cernica. Şi ca să-şi verifice deducţia, adăugă: Vă referiţi la cercetările electronice cu aplicabilitate în construcţia de maşini?

— Să zicem! îi zâmbi colonelul complice.

— Încă o precizare, continuă gazetarul încălzit de-a binelea.

— Te rog!

— Cele două „coincidenţe”, despre care mi-a vorbit Voinea...

— Te referi la documentarista care s-a sinucis şi la şefa de cabinet care se „logodise”? îl ajută Coman.

— Exact.

— Cazurile respective aveau tangenţe cu „Efectul R”, îi precizează colonelul sec.

— E clar! conchise Anghel Cernica.

— O fi pentru dumneata, îi zâmbi Coman cu îngăduinţă. Pentru noi sunt deocamdată nişte simple ipoteze.

CAPITOLUL II

Miez de vară. Delta, însorita Deltă a Dunării, îşi deschisese larg porţile. Vreme ideală pentru hoinăreli prin această „terra incognita”, cum o numise pedant unul din primii ei cercetători. Serile şi dimineţile erau răcoroase, dar cu... ţânţari. Iar în timpul zilei o arşiţă necruţătoare încingea totul într-un cerc de foc. Şi totuşi Delta mustea de apă. Iar din când în când stârnea câte o boare răcoroasă, spre bucuria roiurilor de turişti care debarcau, val după val, pe cheiul Tulcei.

Cu fereastra larg deschisă, biologul Romulus Miron scria de zor la lucrarea sa de doctorat. Sau cel puţin aşa ştiau toţi cei de la Muzeul Deltei. De vreo jumătate de an, cercetătorul era musafirul lor. Se prezentase cu documentele cuvenite la direcţia Muzeului, iar aceasta îi asigurase condiţiile necesare pentru ca doctorandul să-şi ducă la bun sfârşit nobila-i misiune. Cu o înfăţişare plăcută şi maniere alese, tânărul cercetător cucerise repede întregul colectiv, încât toată lumea îl numea „Rolo” sau „domnul Rolo”.

Deci Rolo Miron era cel care trudea de zor la lucrarea despre „Cuibăritul călifarilor din Delta Dunării”. Şi-ar fi continuat probabil să scrie încă multe ore dacă nu i-ar fi fost dat să audă, pe scara care ducea la etajul Muzeului, o chemare veselă, de glas de fată. Cercetătorul tresări şi se întrerupse din lucru.

— Hei! Boniga! desprinse el clar din zarva grupului de vizitatori care urca scara.

— Ce-i? îi replică o voce de tânăr.

— Nu fi ingrat, continuă fata. Aşteaptă-mă!

Rolo Miron se ridică iute de la masă şi deschise uşa. Pe

scară se scurgea încă şirul gălăgios de tineri vizitatori.

„Studenţi”, presupuse el.

Iar unul dintre ei purta numele de Boniga. Care era oare?

Rolo porni, fără să mai stea pe gânduri, pe urmele noilor veniţi. Îi ajunse din câteva salturi şi se amestecă printre ei. Cerceta cu discreţie fiecare chip.

Surprins de apariţia doctorandului printre noii sosiţi, ghidul Muzeului îl întrebă pe acesta în şoaptă:

— Căutaţi pe cineva?

— Nu! Vezi-ţi de treabă! îi ceru Rolo cu un aer nepăsător.

Ghidul ridică nedumerit din umeri şi-şi reluă monotonul monolog.

Doctorandul descoperi în sfârşit ceea ce căuta: un tânăr înalt, slab, aproape numai picioare, cu nişte plete mari, blond-roşcate, ondulate natural, care-i cădeau până pe umeri.

„Asta trebuie să fie! îşi zise specialistul în călifari. E fiul tatălui său.”

Theo Boniga – tatăl – îi sugerase întotdeauna un animal de pradă. Pictorul avea urechile ascuţite, lipite de cap, o faţă alungită, cu trăsături mai dure, din care se detaşa o bărbie puternică, bărbătească. Pe când presupusul fiu era mai rotund la faţă, cu trăsături îndulcite, aproape feminine.

Lângă tânăr, nedezlipită de el, Rolo descoperi o bruneţică subţire, cu o faţă mică, triunghiulară. Insistenţele fetei însă păreau a-l incomoda pe bănuitul fecior al lui Theo Boniga.

Cei doi tineri se opriră în faţa unei vitrine în care era expusă o familie rară de înaripate. Rolo se alătură de pereche.

— Ciudate păsări! remarcă băiatul.

— Sunt nişte călifari, se grăbi biologul să-l informeze.

Cei doi tineri se întoarseră curioşi. Halatul alb, de cercetător, le explică şi binevoitoarea intervenţie.

— Unde trăiesc? se interesă bruneţica.

— În Deltă! făcu partenerul ei, aruncându-i o privire dojenitoare. Simţind însă nevoia unei confirmări, ceru şi sprijinul lui Rolo. Doctorandul zâmbi amândurora cu îngăduinţă, rostind pe un ton împăciuitor:

— Întrebarea domnişoarei nu-i chiar fără rost. Şi adăugă didactic: Călifarii sunt o specie rară, pe cale de dispariţie... Se întâlnesc mai mult în sudul Deltei, în special în zona complexului lagunar Razelm – Goloviţa – Sinoe... Interesant e faptul că aceştia cuibăresc în vizuini de vulpi şi de bursuci.

— Sunteţi ornitolog? îl întrebă tânărul.

— Da! Şi din întâmplare – sau poate nu din întâmplare – lucrarea mea de doctorat se ocupă chiar de... călifari.

— Oo! Vă felicit! izbucni bruneţica spontan. Trebuie să fie pasionant.

— Este! îi confirmă călifarologul.

— Lucraţi aici? continuă tânărul să-l descoase.

— Nu! În Bucureşti! Aici îmi pregătesc doar lucrarea.

— Şi de ce v-a atras Delta?

Întrebarea îl surprinse niţel pe ornitolog. Interveni însă fata, care-şi scuză partenerul:

— Iertaţi-l! E poet.

— Încântat! exclamă Rolo. V-am citit probabil şi versurile...

— I-a apărut nu de mult primul volum, continuă să-l recomande fata.

— Sub pseudonim? zâmbi Rolo un pic maliţios.

— Nu, îi replică prompt tânărul autor. Semnez cu „numele de fată”: Sergiu Boniga.

— Fiul pictorului? se grăbi Rolo să pună întrebarea care-l ardea pe buze.

Chipul poetului căpătă brusc un aer grav:

— Îl cunoaşteţi?

— Oarecum, făcu Rolo evaziv. Delta e ca un sat... Ne cunoaştem aproape cu toţii... Şi schimbă imediat vorba: Ce itinerar aveţi?

— Maliuc, Mila 23, lacul Matiţa, Sulina şi retur, debită Sergiu Boniga ca un autentic ghid.

— Nu treceţi şi pe la reşedinţa de vară a maestrului? se uită Rolo nedumerit la tânărul Boniga.

— Să vedem! îi răspunse acesta în doi peri.

— Porniţi curând în Deltă? insistă biologul.

— Peste două ore.

— Păcat! îi scăpă lui Rolo ca din întâmplare.

Sergiu Boniga, atent, îi replică:

— De ce?

— Mâine mă duc şi eu în baltă, continuă biologul pe un ton nepăsător.

— Singur?

— Da! Adică nu chiar singur... Cu puşca şi cu undiţa. Iar Delta trebuie să ştiţi – poate fi văzuta numai dintr-o barcă pescărească. Nu de pe puntea unui vas pentru excursii, mai adăugă Rolo maliţios.

— Plecaţi pentru mai multe zile? stărui Sergiu.

— „Sine die”, dar... „carpe diem”, mai rosti biologul cu preţiozitate.

Tentaţia era atât de mare, încât obrajii lui Sergiu Boniga se aprinseră.

— Sunteţi vânător bun? căută el totuşi să se încredinţeze.

— Pasionat... în orice caz, sosi cu promptitudine replica lui Rolo.

Sergiu Boniga părea cucerit. Dar bruneţica, simţind pericolul, se manifestă violent:

— Am impresia că sunt de prisos.

Surprins, Rolo bâigui:

— Dacă doriţi...

— Nu-mi surâde de loc să mă bălăcesc în apele astea împuţite, cu doi bărbaţi într-o barcă, continuă fata să-şi manifeste împotrivirea. Iar când am plecat din Bucureşti – aruncă ea lui Sergiu o privire încărcată de reproş – nu m-ai prevenit c-o să mă părăseşti în drum ca pe o târfă.

— Delia dragă! încercă tânărul poet s-o îmbuneze. Dar n-am hotărât încă nimic!

— Să-ţi fie ruşine! ripostă ea tare, ca să fie auzită de toată lumea.

Fata întoarse tot atunci spatele şi se îndepărtă.

— Îmi cer scuze! bâigui iarăşi Rolo către Sergiu.

— Nu vă faceţi griji! îl linişti acesta.

— E logodnica dumneavoastră?

— Nu! O simplă prietenă... Şi-am s-o trimit chiar acum la

dracu’.

— Fiţi cavaler, îl sfătui Rolo. Împăcaţi-o şi vedeţi ce puteţi face. În orice caz, eu vă aştept până poimâine dimineaţa aici, la Muzeu... Mă găsiţi în prima încăpere, pe stânga, îndată ce urcaţi scara.

CAPITOLUL III

Era zece seara şi Sergiu Boniga încă nu reuşise să-şi îmbuneze prietena. Stăteau amândoi, la masă, în restaurantul de lângă port şi fumau ţigară după ţigară. Excursioniştii cu care veniseră erau probabil, la ora aceea, pe lacul Matiţa şi contemplau un superb răsărit de lună, pe când ei îşi irosiseră vremea în Tulcea, aspirând, în cele mai prielnice ore ale zilei, fumul gros de tutun şi celelalte izuri ale unui local de mâna a doua.

— Am ratat întreaga excursie! îi reproşă bruneţica.

— E a suta oară când îmi aminteşti... Şi doar te-am rugat să pleci cu ceilalţi... Te-am implorat!

— Fără tine nu plec nicăieri. Eu cu tine şi pentru tine am venit în pustietatea asta din Deltă. Altfel mă duceam pe litoral.

— Regret că nu te-ai hotărât iniţial pentru mare.

Fata îl fulgeră cu privirea:

— Vai, cât de ingrat poţi să fii!

— Dar înţelege şi tu că nu pot scăpa o ocazie ca asta. Biologul...

— E o secătură! izbucni ea fără niciun control. Şi-un necioplit! Un om cu bun simţ n-ar fi făcut aşa ceva... A văzut doar că suntem împreună... că avem un itinerar dinainte stabilit... că ne aflăm într-un grup... Cum de şi-a permis, măgarul, să-ţi facă această propunere? Nu te cunoştea decât de două-trei minute... Şi totuşi te-a poftit! Ce urmăreşte? Asta nu te-ai întrebat?

— Ce să urmărească? făcu Sergiu nedumerit. I-o fi urât să colinde singur bălţile şi şi-a zis că un poet i-ar fi o companie plăcută.

— Tare eşti naiv! îl preveni bruneţica.

— Se poate! Dar eu nu-mi schimb hotărârea... Ori mergi cu mine mâine dimineaţă la biolog şi pornim tustrei în Deltă, ori faci ce vrei!

— Nu mai spune! îl înfruntă ea pe un ton batjocoritor. Şi cam ce-aş putea să mai fac?

— Să iei, de pildă, vaporul de pasageri şi să ajungi grupul din urmă.

— Zău?

— Atunci îţi iau bilet de avion pentru Bucureşti!

— Frumos! îl fulgeră ea iarăşi cu o privire încărcată de venin. Pe scurt, un picior în...

— Îmi plesneşte capul! se văită tânărul Boniga. Gata! Nu mai suport niciun fel de discuţie pe tema asta.

Bruneţica supse cu putere din filtrul ţigării, trase fumul adânc în piept şi-l slobozi printre buze o dată cu un oftat.

— În noaptea asta unde dormim? se interesă ea apoi.

— Am aranjat la o casă... Am vorbit cu cineva... Ne aşteaptă!

Se făcuse zece şi jumătate. Hotărâră să părăsească restaurantul şi să se îndrepte spre gazda de-o noapte. Sergiu Boniga plăţi ospătarului, lăsându-i un bacşiş mai măricel, apoi făcu semn cuiva, de la altă masă, ca să-l urmeze.

În stradă îi ajunse din urmă un omuleţ de vreo cincizeci de ani, cu o înfăţişare clasică de beţivan. După ce-o salută pe fată, ridicându-şi cozorocul şepcii ponosite, omuleţul se oferi să le poarte sacoşele de voiaj. Bruneţica se împotrivi:

— Nu-i nevoie.

— Vă rog, domnişoară! insistă omuleţul. Aveţi toată încrederea. Doar nu sunt un golan... Mă ştie toată Tulcea şi jumătate din Bucureşti. Eu sunt nea Triton...

— Hai, dă-i-l odată! făcu Sergiu grăbit.

Fata se supuse.

— Veniţi după mine! îi îndemnă Trifon. Vă duc la o gazdă... erste klasse.

— Ştii nemţeşte? se interesă Sergiu, amuzat.

— Da’ ce limbă nu cunosc?! se făli Trifon. Greceşte, turceşte, englezeşte, ruseşte... Şi tătărăşte, dacă vreţi.

— Unde ai găsit podoaba asta? îi şopti fata lui Sergiu.

— Mi l-a recomandat chelnerul.

— E simpatic! constată bruneţica.

Încurajat, omuleţul poliglot deveni mai limbut, povestindu-le întâmplări cu haz din partea locului. Şi din vorbă în vorbă, îi scoase pe tineri din centrul oraşului, abătându-i pe o stradă îngustă, pavată cu bolovani de râu, care urca pieptiş.

Nedumerit, Sergiu Boniga întrebă călăuza:

— Hei! Încotro ne duci?

— Încă niţel şi ajungem, îl linişti omuleţul.

Tânărul poet privi atunci mai atent în jur. Strada era pustie şi foarte slab luminată. În căsuţele modeste, ridicate pe terase, domnea întunericul. Era unsprezece noaptea şi oamenii, după truda unei zile lungi, de vară, dormeau adânc.

Urcuşul anevoios obliga şi călăuza poliglotă să vorbească mai puţin.

— Nu-mi place de loc pe aici, îi şopti fata cu teamă partenerului ei.

— Nici mie, îi răspunse acesta.

Temerile lor nu erau neîntemeiate, fiindcă pe la mijlocul urcuşului, de sub frunzişul des al unui salcâm, le tăie calea o umbră. Cei doi tineri se opriră. Omuleţul se întoarse nedumerit.

— Ce-aţi păţit?

— Dă-ne sacoşele! îi ceru Sergiu.

— De ce?! se arătă călăuza mirată.

— Ştiu eu „de ce”, se auzi în replică glasul batjocoritor al celui ce le ieşise în cale.

Un fascicul puternic de lumină îl orbi pe Sergiu. Tânărul îşi acoperi instinctiv ochii. Lanterna lumină apoi şi chipul bruneţicăi.

— Ce faci, puicuţo? o recunoscu bucuros omul din umbră.

— Lasă-ne în pace! îl respinse fata supărată.

Călăuza, socotind momentul potrivit, încercă s-o tulească împreună cu bagajele celor doi tineri. Dar omul cu lanterna, expert, îl înhaţă de guler.

— Unde-i duceai? îl întrebă apoi acesta pe omuleţ.

— La o gazdă, scânci beţivanul.

— Ca să se culce amândoi?

— Da.

— În acelaşi pat?

— Da.

— Bine! Lasă bagajele aici şi... valea! Cât număr până la cinci, să dispari.

Omuleţul ridică privirea rugătoare către cel cu lanterna:

— Dar pentru truda mea? Mi-am rupt picioarele până am găsit o cameră liberă... Am dat şi arvună... Le-am cărat bagajele până aici...

— Cât vrei? se interesă omul cu lanterna.

— Măcar doi poli.

— Doi poli? Bine! Tinere „crai de tobă”, se adresă omul cu lanterna lui Sergiu. Fii amabil şi achită-ţi datoriile.

Crispat, acesta îşi strânse pumnii, întrebând cu glasul înăbuşit de furie:

— Pot să ştiu cine eşti?

— Doamnă Butnaru! se adresă omul cu lanterna bruneţicăi. Explică-i domnului care-i adevărata stare civilă a mătăluţei.

Sergiu tresări şi întoarse automat capul spre fată. Aceasta îşi lăsă privirea în pământ, rostind sfioasă:

— E soţul meu! Îşi ridică însă brusc capul şi-l înfruntă pe cel care-o lumina insistent cu lanterna: Dar ce-i cu asta? Nu mai trăim împreună! Şi nici nu vreau să ştiu de tine!

— Tinere „crai de tobă”, stărui soţul pe lângă Sergiu. Întreab-o, te rog, pe această frumoasă, unde locuieşte în Bucureşti? Şi mai ales în patul cui te-a culcat?

— N-am ştiut nimic, se dezvinovăţi Sergiu faţă de soţ. Mi-a spus că-i studentă la Conservator şi că trăieşte cu părinţii... Habar n-am avut că-i măritata.

— Ce vorbeşti, signore? continuă soţul pe acelaşi ton batjocoritor. Habar n-ai avut! Cu toate că-i ştii adresa şi numărul de telefon! Ori nu eşti dumneata cel care a dormit ieri noapte la ea? Adică la mine... în patul meu... Da, da! Ştiu tot, signore! Chiar dacă am plecat în delegaţie, mi-am

lăsat acasă „informatorii”... Mai ai ceva de zis?

— Nu! se dădu Sergiu bătut.

Era hotărât să suporte „bărbăteşte” toate consecinţele. Beţivanul găsi şi el atunci de cuviinţă să-şi repete cererea:

— Dar cu mine... cum rămâne?

— O clipă, îi răspunse Sergiu, scoţând portmoneul cu mâna tremurândă. Cât ai spus?

— Doi poli, îi repetă omuleţul.

— Poftim! îi întinse Sergiu o hârtie de cincizeci de lei.

— Mulţumesc! Să trăiţi! Să vă dea Dumnezeu sănătate şi fericire!

— Hai, şterge-o! îl goni omul cu lanterna. Iar acum, tinere „crai de tobă”, între noi, bărbaţii...

— La dispoziţia dumneavoastră, se oferi tânărul Boniga fără şovăială.

— Mai întâi s-o plătiţi pe această doamnă, arătă soţul către necredincioasa-i soaţă.

— Nu fi ordinar! se revoltă aceasta.

— De ce, scumpo? îi replică soţul ironic. O „bucăţică bună”, cum eşti tu, nu face doar friptura de la circiuma aceea şi excursia ieftină prin Biroul de turism pentru tineret. Tu meriţi să fii îmbrăcată în aur şi diamante.

— Cât pretindeţi? îl întrebă Sergiu, intuind şantajul.

— Tot ce ai la dumneata.

— Adică?

— Îţi goleşti buzunarele! Până la ultimul leu. Şi te rog să pui totul în poşeta doamnei.

— Eşti de acord, Delia? se adresă Sergiu bruneţicăi.

— Dacă ai fi un bărbat adevărat, îl asmuţi ea, nu l-ai lăsa să mă jignească... Astupă-i gura!

— Ai auzit, domnule Butnaru? Doamna doreşte să încetezi acest joc stupid şi să-ţi vezi de drum, îl preveni Sergiu pe soţ.

— Plăcut! făcu acesta. Numai că şi doamna şi dumneata uitaţi un singur lucru: Delia e soţia mea legitimă, iar pe dumneata te-am prins cu ea... Fapt dovedit... Am şi martori... De aceea, dacă vreau, pot să te calc în picioare. Chiar să te spintec!

În mâna lui Butnaru sclipi lama unui cuţit. Sergiu încremeni. Nu era deci o simplă ameninţare. Soţul părea hotărât să treacă la fapte.

— Să ne înţelegem, încercă tânărul Boniga să câştige timp, furişându-şi privirile disperate în jur.

— N-avem ce discuta! se apropie Butnaru de el, ameninţându-l cu lama lungă a cuţitului. Goleşte-ţi imediat buzunarele! Se adresă apoi bruneţicăi: Scumpiţico! Deschide poşetuţa ta şi ai grijă să nu cadă ceva pe jos.

Pradă unei mânii neputincioase, Sergiu îşi scoase din nou portmoneul. Dar în aceeaşi clipă răsună glasul puternic, baritonal, al unui bărbat, care porunci:

— Nu mişcă nimeni!

Lui Sergiu i se păru o voce cunoscută. Ridică privirea şi recunoscu, în spatele lui Butnaru, chipul bărbos al lui Rolo Miron.

— Strânge-ţi banii, poete! îl sfătui biologul pe tânărul Boniga. Iar tu, îl împinse apoi pe Butnaru în spate, cu ţevile unei arme de vânătoare, aruncă imediat cuţitul.

Luat prin surprindere, soţul bruneţicăi se supuse. Cuţitul îi căzu din mână şi se rostogoli pe pietrele pavajului în pantă. Butnaru îşi reveni însă neaşteptat de repede şi se aplecă, cu intenţia de a-l apuca pe Rolo Miron de picioare. Dar când se răsuci spre biolog, acesta îl şi lovi cu patul armei în falcă. Totul se petrecu atât de repede, încât Sergiu Boniga nu putu urmări întreaga desfăşurare a scenei. Abia mai târziu avea să şi-o deruleze în minte, ca un film proiectat cu încetinitorul.

— S-a făcut! exclamă satisfăcut biologul, privind la cel trimis pentru moment în lumea visurilor.

— De unde aţi apărut? izbuti să bâiguie în sfârşit tânărul Boniga.

— Îţi povestesc mai târziu, îi răspunse Rolo. Să terminăm întâi treaba de aici.

Biologul ridică lanterna căzută pe caldarâm şi căută cuţitul. Îl găsi, îl înfăşură într-o batistă şi-l strecură într-unul din buzunarele largi ale pantalonilor săi vânătoreşti.. Îndreptă apoi fasciculul de lumină spre bruneţică.

— Te ţii de şotii, duduiţă! o dojeni el. Arătă apoi spre cel căzut: Cine-i tipul?

— Soţul meu, îi răspunse aceasta fără să pară câtuşi de puţin tulburată de tot ce se petrecea în jurul ei.

— Zău? făcu Rolo neîncrezător. Ia vezi, poetule, îl îndemnă el pe Sergiu, dacă individul are vreun act de identitate la el.

Tânărul Boniga se aplecă şi căută cu oarecare teamă.

— Scoate-i portmoneul! îl îndemnă Rolo din nou.

Socotindu-se scăpată de supraveghere, bruneţica se răsuci iute, gata s-o rupă la fugă. Dar Rolo, cu un gest reflex, o prinse „din zbor”, de poala fustei.

— Să ştii că şi eu am crescut pe Grant, o preveni biologul. Încât la mine nu se prind „figurile” astea.

— Dă-mi drumul, nenorocitule! începu bruneţica să-l lovească peste mână.

Rolo o trase atunci spre el, o apucă de păr şi-i dădu capul pe spate, rostind apăsat:

— Dacă nu te cuminţeşti, te culc lângă „asociatul” tău.

Bruneţica gemu de durere şi începu să plângă mai mult de ciudă. Sergiu Boniga izbutise între timp să-l identifice pe cel căzut.

— Nu-l cheamă Butnaru, constată el.

— Dar cum? îi zâmbi Rolo bonom.

— Cerceluş... Romeo Cerceluş.

— Căsătorit?

— Nu.

— Vreo legitimaţie de serviciu?

— Nimic...

— Şi nici alt act din care să reiasă cu ce se ocupă şi unde lucrează?

— Absolut nimic.

— Dacă te interesează, îţi spun eu, îi replică Rolo cu vădită satisfacţie. E liber profesionist... Ca şi duduia... Amândoi sunt bişniţari, speculanţi de bilete de cinema, de fotbal, de tot ce vrei... Iar în ultima vreme s-au reprofilat, după cum ai văzut, pe „şantaje amoroase”. Li s-au părut mai „bănoase”. Notează-ţi, te rog, cu atenţie toate datele

de pe buletinul lui... Scoate-l şi pe al tău, frumoaso, îi ceru Rolo bruneţicăi. Iar mâine dimineaţă să nu vă mai prind pe aici! E clar?

Bruneţica îşi aplecă privirea cu supuşenie. Rolo continuă să-i dea îndrumări;

— Ceva mai jos, la vreo zece metri, e o cişmea. Adă apă şi trezeşte-ţi „asociatul”. Iar pe la unu, mi se pare, pleacă un tren. Azi aţi avut ghinion.

CAPITOLUL IV

În barca remorcată de un cuter, Rolo Miron şi invitatul lui, Sergiu Boniga, se îndreptau spre inima Deltei. Cu botul ridicat, lotca pescărească despica valurile produse de elicea cuterului, în timp ce o ploicică de apă pulverizată răcorea permanent braţele şi feţele încinse de soare ale celor doi tineri călători.

— Dumnezeiască lume! exclamă poetul încântat de tot ce vedea şi simţea.

Tolănit pe fundul bărcii, Rolo Miron îl urmărea printre gene. Retrăia poate şi el, prin tânărul Boniga, emoţiile primei expediţii în tainica Deltă a Dunării.

Fiul lui Theo Boniga plăcea biologului. Într-un fel, Rolo Miron se regăsea în acest tânăr poet care înghiţea hulpav tot ce întâlnea în cale, rotindu-şi mereu privirea şi nemaicontenind cu întrebările. Sergiu Boniga descoperea lumea Deltei.

— Acum încep să te înţeleg, se destăinui acesta la un moment dat biologului. Ieri te-am întrebat de ce-ai venit aici. Şi-ai ocolit răspunsul. Era şi firesc. Pentru că nici eu n-aş putea să-ţi spun ce mă incintă mai mult: gârlele şi canalele tăiate în stufăriş, sălciile singuratice care-ţi răsar în faţa ochilor când te aştepţi mai puţin, ori senzaţia că trăieşti aievea facerea lumii? Presupun că aici fiecare loc, fiecare grind, fiecare plaur... are o legendă.

— Poate! îi răspunse Rolo cu un aer nepăsător. Se ridică apoi pe jumătate şi arătă spre un pilc de căsuţe acoperite cu stuf. Aici e Baba Rada, continuă el cu acelaşi glas leneş. Locul e cunoscut de orice pescar sau marinar... Fiindcă aici – se povesteşte – vapoarele făceau pe vremuri escală obligatorie.

— Punct vamal? întrebă Sergiu naiv.

— Se vămuia bine, îi preciză Rolo, răsturnându-se la loc, cu faţa-n sus, în fundul bărcii. Şi adăugă: Pe atunci, Baba Rada nu era babă, ci o lipoveancă tânără şi frumoasă ca o floare de nufăr... Ţinea aici un fel de han... Şi din pricina ei... vasele soseau la Galaţi ori la Brăila cu o întârziere de cel puţin o zi şi-o noapte.

— Primitoare hangiţă! zâmbi Sergiu ghiduş.

— Foarte „primitoare”, îi răspunse biologul. Ospăta căpitanii de vapor atât de bine, încât aceştia i-au făcut drept răsplată patru fete şi trei băieţi.

Tânărul Boniga izbucni într-un râs gros, bărbătesc

— Iar mai târziu, continuă Rolo, când Rada a îmbătrânit, i-au luat locul fetele. Încât de pe vapoare coborau nu numai căpitanii, ci şi secunzii lor.

Cu gândul la Rada şi la fetele ei, poetul se lungi la rându-i cu faţa-n soare, pe fundul larg, primitor, al lotcii pescăreşti. Rolo nu-i tulbură reveria. Dar Sergiu redeschise vorba:

— Biologule! rosti el pe un ton familiar. N-ai fi de părere să renunţăm la protocol?

— În ce fel? se arătă Rolo surprins.

— Să-mi dai voie, de pildă, să-ţi pun câteva întrebări... indiscrete.

— Oricând, se învoi biologul.

— Spune-mi, mai întâi, ce ai de gând cu mine?

— Nu pricep! „se prefăcu Rolo nedumerit.

— Am hotărât parcă să renunţăm la „protocol”, îi aminti Sergiu.

— Bine! Zi mai departe.

— Oi fi eu tânăr şi naiv, dar un pic de minte tot mai am aici, în dovleac, se bătu Sergiu cu degetul peste frunte.

— Sunt convins.

— Iar dovleacul meu îmi şopteşte că interesul dumitale pentru mine nu-i întâmplător... Că nu m-ai „agăţat” de florile mărului la Muzeu... După cum nu m-ai scăpat din afurisita aceea de încurcătură, de aseară, fără un scop anume!

— Ai într-adevăr un dovleac bun, îl măguli Rolo. Poţi să deschizi liniştit un birou de „detectivi particulari”.

— Acum îmi răspunzi la întrebare?

— La care anume?

— De ce m-ai invitat la această plimbare în doi prin Deltă?

— Din pură curiozitate.

— Profesională?

— N-aş putea susţine aşa ceva. E mai mult decât interes pur profesional.

Sergiu întredeschise ochii şi-l cercetă pe Rolo printre gene.

— E clar! conchise el.

— Ce ţi se pare aşa clar?

— Interesul dumitale e mai curând pentru odrasla lui Theo Boniga?

— Posibil, rosti Rolo, răsucindu-se leneş pe-o coastă. Dar asta nu m-a împiedicat ca ieri, după-amiază, cu toate că nu-mi vedeam capul de treburi, să mă abat pe la o librărie.

— Mi-ai căutat cartea?

— Ai ghicit.

— N-a ajuns în Tulcea, presupuse poetul. A apărut într-un tiraj redus. Dar dacă te interesează într-adevăr, am să-ţi ofer un exemplar cu dedicaţie.

— Mulţumesc! Îl aştept!

— Spune-mi, reveni Sergiu la subiectul care-l preocupa, ce ţi-a făcut tata?

Rolo deschise în sfârşit ochii mari.

— De ce trebuia să-mi „facă” neapărat ceva?

— Cunoscându-l pe meşter...

— Ai intuit bine, schiţă Rolo un zâmbet amar. Domnul Theo Boniga parc a avea, într-adevăr, o predilecţie înnăscută pentru rău.

— Ţi-a „suflat” vreo femeie?

— Pe cea mai bună din câte am cunoscut.

— Soţie? Logodnică?

— Nu mai are importanţă.

— Şi cum ţi-a „suflat-o”?

— Simplu: a venit, a văzut şi-a înhăţat.

— Îl recunosc, rosti Sergiu cu un surâs acru. E stilul lui.

— O fi! conchise Rolo, răsucindu-se la loc, cu faţa-n soare.

— Iartă-mă că insist, continuă poetul pe un ton de scuză. Dar n-am să am linişte până nu voi lămuri nişte lucruri.

— E firesc, îi răspunse Rolo moale, toropit de razele fierbinţi ale soarelui dinspre amiază.

— Aseară eram atât de tulburat după povestea aceea stupidă, încât nici n-am avut răgazul să te întreb: Prin ce minune ai intervenit la „momentul oportun”?

— N-a fost nicio „minune”, îi răspunse biologul nepăsător. Încă la Muzeu, când te-am văzut cu stricăţica aceea brunetă, am mirosit că ceva nu e „în regulă”. Ţi-am spus doar că am crescut pe Grant, unde am învăţat să preţuiesc oamenii. Îi cântăresc dintr-o privire.

— Ochi de vânător! îl măguli Sergiu.

Biologul se prefăcu a nu-l auzi. Continuă pe acelaşi ton nepăsător:

— Iar după-amiază, trecând prin centru, ca să mai cumpăr câte ceva, mi-am aruncat ochii şi-n restaurantul în care petreceai cu târfuliţa. Mi-am dat seama imediat cam ce „făină” se măcina acolo. Te-a lucrat ca la carte, poete! mai adăugă Rolo.

— M-a „lucrat”, recunoscu Sergiu.

— Şi unde te-a „pescuit”?

— În Bucureşti... La Biroul de turism... Se interesa de excursia în Deltă.

— Şi-ai înghiţit numaidecât momeala?

— Am înghiţit-o, recunoscu Sergiu sincer.

— Dacă mai întârziam câteva minute, te uşurau de bănuţi! Câţi aveai?

— Vreo două mii cinci sute de lei, îi preciză poetul.

— Era o sumă! Şi târfuliţa ştia din Bucureşti că ai asupra ta atâţia bani?

— Ştia.

— Cât pe ce să faci şi o pasiune pentru ea. Nu? râse biologul prieteneşte.

Poetul se simţi ofensat:

— Parcă dumneata n-ai luat până acum nicio „plasă”?

— Oho! recunoscu Rolo. Ultima, cel puţin, mă costă mult de tot! Dar o să treacă.

Poetul cercetă atent chipul biologului. I se părea un bărbat izbutit: vânjos, frumos, cu un profil de efigie, căruia barba neagră, deasă, îi adăuga şi-un aer de mister.

„Un asemenea om, işi zicea el, nu se complică prea mult în probleme sentimentale.

Şi pentru a-i confirma parcă presupunerea, Rolo Miron trecu tot atunci la obişnuitul său ton vesel , familiar.

— Şi zi aşa: două mii cinci sute de lei. Te lăsa lefter!

— Ba bine că nu! Dar cum ai făcut? M-ai urmărit tot timpul?

— Nu! Fiindcă mai aveam şi alte treburi, îi precizã biologul. Dar l-am rugat şi pe un amic al meu, tovarăş de vânătoare şi pescuit, de la miliţia locală, să afle cine era individul care te pândea de la altă masă.

— Cerceluş se afla în restaurant? holbă Sergiu ochii cât cepele.

— Bineînţeles! Îşi făcea semne discrete cu târfuliţa... Iar amicul meu de la miliţie i-a recunoscut imediat; erau „cunoştinţe” vechi de-ale lui. Iar când am aflat, mi-am luat măsurile de rigoare.

— Eşti măreţ, biologule! îl privi Sergiu cu sinceră admiraţie.

— La treburi de astea mă pricep, încheie Rolo sec.

CAPITOLUL V

Vasul de pasageri vechi, greoi, sosi ca de obicei cu întârziere în micul port fluvial. Anghel Cernica, obosit de orele lungi petrecute pe apă, îşi făcu loc printre călătorii care se buluceau pe pasarelă, dornici să pună cu câteva clipe mai devreme piciorul pe ponton.

După ce coborî de pe vas, Cernica se pomeni înconjurat de vreo cinci femei localnice. Fiecare îi oferea găzduire. Amuzat de acest asalt feminin, gazetarul îşi plimbă privirea peste chipul fiecărei ofertante. Nu-l ispiti niciuna şi dădu să treacă mai departe. Dar o lipoveancă de vreo treizeci şi cinci de ani, care-l privea stăruitor cu nişte ochi mici, rotunzi, îl determină să se oprească. Femeia părea mai curăţică decât toate. Iar când întâlni privirea sigură, bărbătească, a lui Cernica, obrajii acesteia se îmbujorară. Lipoveanca încercă atunci să-şi ascundă tulburarea, răsucindu-şi pe deget un colţ al basmalei.

— Ce e? o iscodi gazetarul blajin. Aştepţi pe cineva?

— Da, bâigui femeia fără să vrea.

— Pe cine?

— Pe dumneavoastră! deveni femeia mai curajoasă.

— Nu mai spune! exclamă Cernica. Chiar pe mine?

— Pe unul ca dumneavoastră, rosti ea şi mai însufleţită.

— Ai o cameră liberă?

— Am.

— Bună?

— O să vedeţi... Dacă nu vă place...

— Puteţi merge liniştit la ea, interveni atunci şi marinarul încovoiat sub voluminosul geamantan al lui Cernica. Are o casă mare, nouă, frumoasă. O să vă simţiţi bine acolo.

Lipoveanca îi mulţumi marinarului cu un zâmbet plin de

recunoştinţă.

— Atunci să mergem! hotărî gazetarul.

Condus de cei doi, Anghel Cernica cerceta cu atenţie aşezarea pescărească. Cu ani în urmă vizitase satul în fugă, în răgazul a două-trei ore oferit de-o excursie în Deltă. Dar nu-şi mai amintea decât faptul că uliţele şi ogrăzile erau acoperite cu nisip. Şi-ntr-adevăr, satul fusese ridicat pe nişte vechi dune, care se întindeau pe o lăţime de vreo doi kilometri de-a lungul litoralului Mării Negre.

Pe drum, Cernica o întrebă pe viitoarea lui gazdă:

— Cum te cheamă?

— Paulina.

— Eşti măritată?

— D-apoi cum altfel! chicoti femeia, ascunzându-şi gura după colţul basmalei cu flori mari.

— Are şi patru copii, adăugă marinarul.

— Vrednică! o lăudă Cernica. Şi bărbatul cu ce se ocupă?

— Cu pescăria... Ca toată suflarea de pe aici, răspunse iarăşi marinarul.

Când Dana Voicilă intră în curte, cele două corpuri de casă ale Paulinei zăceau în întuneric. Copiii dormeau în clădirea cea mică, iar Gheorghe – capul familiei – era la Bufet, unde-şi clătea gâtlejul tăbăcit de aerul sărat al mării cu ceva „tare”. Fiind chiriaşă veche, permanentă, a Paulinei, Dana se îndreptă direct spre bucătărie. Dar uşa era încuiată. Tânăra ingineriţă se întoarse atunci în grădină şi se aşeză pe banca rudimentară, sprijinindu-şi coatele de măsuţă. Deasupra, agăţat în bolta de viţă, becul electric împrăştia o lumină palidă. Plăcut şi odihnitor acest colţ! Însă pe Dana o chinuia foamea.

„Trebuie să vină”, se încuraja şefa secţiei piscicole locale.

Paulina îşi anunţă într-adevăr sosirea. O strigă pe chiriaşa ei de la portiţă:

— Mai sunteţi în viaţă, domnişoară inginer?

— Dacă mai întârziai puţin, chiar că mă găseai moartă, îi reproşă aceasta.

— Poftiţi! Poftiţi! îndemnă Paulina pe cineva.

Dana aşteptă curioasă ivirea musafirului nocturn. Auzi mai întâi un glas baritonal, care nu-i displăcu:

— Bună seara, domnişoară!

— Bună seara! murmură Dana cu o rezervă impusă.

În conul de lumină al becului electric apăru statura înaltă, spătoasă, a lui Anghel Cernica. Dana făcu ochii mari şi se ridică. Noul venit îşi plimbă privirea fugară peste chipul obosit al ingineriţei, fixându-i apoi decolteul larg al bluzei de vară. Cu o mişcare instinctivă, Dana încercă să-şi mai adune decolteul.

— Deranjez? se auzi din nou glasul baritonal al lui Cernica.

— Nu! Poftiţi! se grăbi Dana să-l invite.

Privirea noului venit alunecă din nou peste liniile suple ale siluetei feminine din faţa sa. Trăda, ori aşa i se păru Danei, un interes mai curând profesional. Din instinct, tânăra ingineriţă îşi acoperi coapsele cu palmele, cu toate că purta pantaloni. Cernica zâmbi. Era un zâmbet discret, uşor complice, protector totodată. Noul venit se întoarse apoi către Paulina:

— Unde-i camera?

Dana tresări, dar îşi păstră calmul. Îi trecuse şi foamea şi oboseala. Nu simţea decât o pulsaţie mai iute în vine. Urechile şi obrajii începură să-i dogorească. Auzea ca prin vis lămuririle şi sfaturile cu care-şi copleşea Paulina noul chiriaş. Lui Cernica nu-i scăpă tulburarea tinerei ingineriţe, dar nu-i dădu deocamdată nicio importanţă. În schimb, făcu semn marinarului care aştepta cuminte lângă bagaje să-l urmeze. Când se văzu în cameră, marinarul fluieră scurt, admirativ:

— Bună!

Îi plăceau mobila nouă, zugrăveala proaspătă şi curăţenia desăvârşită.

— V-am spus eu că aici e de dumneavoastră, continua marinarul să se fălească. Şi adăugă, făcând complice cu ochiul: Plus vecinica!

— Ce vrei să bei în seara asta? îi reteză Cernica vorba. O votcă sau un coniac?

— Votcă, dom’ şef! Coniacul e pentru domni.

— Bine! Poftim! îi întinse gazetarul o hârtie de douăzeci şi cinci de lei.

— Mulţumesc! Să trăiţi! Concediu plăcut.

După ce scăpă de marinar, Cernica se aşeză obosit pe marginea patului-studio. Arcurile tari îl atrăgeau. Ca de altfel întreaga încăpere. O găsea intimă, iar mâna Paulinei se simţea până în cel mai ascuns ungher. Prin fereastra deschisă, acoperită cu o plasă împotriva ţânţarilor, o auzea pe gazdă aşezând masa pentru chiriaşa ei. Cernica se lungi pe studio, simţind din plin plăcerea odihnei după o zi lungă de drum. Plecase din Bucureşti de dimineaţă, cu avionul, iar la Tulcea se îmbarcase pe vasul de pasageri. Călătoria pe apă nu-i displăcuse. Avusese parte de o zi senină, fără nicio scamă de nor pe cer, iar spre sfârşitul călătoriei şi de un apus feeric. Gazetarul închise ochii. Singura lui dorinţă era aceea de a se şti cât mai curând în aşternutul nou-nouţ. Dar, până atunci, mai avea de lucru. Trebuia să-şi desfacă bagajele, să-şi aşeze lucrurile şi să se primenească... Auzi însă în cerdac, apoi în antreu, nişte paşi uşori, urmaţi de o bătaie discretă în uşă.

— Cine e? se ridică Cernica în coate.

— Eu, domnu’! recunoscu el glasul Paulinei. Nu vreţi să mâncaţi ceva?

— Nu! Mulţumesc! o refuză Cernica.

Paulina se retrase cu aceeaşi discreţie. Gazetarul se lungi din nou pe studio. Îi mai pierise parcă din oboseală. Şi-n timp ce-şi plimba ochii pe tavanul proaspăt văruit, desluşi afară o discuţie purtată aproape în şoaptă:

— Te-am rugat să nu dai camera! recunoscu el glasul încărcat de reproş al Danei Voicilă.

— M-ai rugat dumneata, dar eu nu vreau pomană de la nimeni, îi răspunse hotărâtă Paulina.

— Şi dacă se întoarce? stărui Dana.

— Să fie sănătos! îi replică gazda fără menajamente. La mine în casă n-are ce căuta... Ţi-am mai spus!

Ingineriţa tăcu şi continuă să mănânce. Paulina se îndepărtă.

Scurtul schimb de vorbe dintre cele două femei îl trezi de tot pe Cernica.

„Fain! îşi frecă el palmele mulţumit. Nu m-am înşelat!”

Se ridică iute de pe studio şi se apucă de treabă. După un sfert de oră, când auzi din nou bătăile în uşă ale Paulinei, era în pijama. O rugă pe gazdă să aştepte câteva clipe, atât cât să-şi îmbrace halatul, apoi o pofti bucuros înăuntru.

— Cum vă simţiţi? îl iscodi Paulina cu ochii ei mici, rotunzi, de un albastru fermecător.

— Excelent! o încredinţă noul chiriaş.

— V-am primit ca pe un mire, continuă femeia admirându-şi încăperea la care trudise din greu. Abia ieri am terminat de aranjat aici.

— Dar cine a stat înaintea mea? se interesă Cernica.

— Un dihor! exclamă femeia fără nicio jenă. De aceea am şi scos totul afară... Ca să nu i se mai simtă duhoarea.

— Era un om chiar atât de rău?! făcu Cernica mirat.

— Mie nu mi-a făcut nimic, recunoscu Paulina. Dar a pricinuit şi pricinuieşte destul rău altora.

— Cu ce se ocupă? se interesă Cernica profesional.

— E un fel de pictor... Sau naiba ştie ce mai e... Că eu n-am văzut să iasă nimic acătării din mâna lui.

— Cum îl cheamă?

— Boniga.

— Theo Boniga? se arătă Cernica surprins.

— Îl cunoaşteţi?

— Am auzit de el.

— Mai bine n-aţi fi auzit! rosti Paulina cu năduf.

— Nu înţeleg! se prefăcu Cernica nedumerit. Dacă nu ţi-a plăcut, de ce l-ai primit în gazdă?

— Cine a zis că nu mi-a plăcut? se răsti Paulina la noul chiriaş. Ba mi-a plăcut chiar foarte mult... fiindcă s-a oprit tot aşa, ca şi dumneata, în faţa mea, astă-primăvară, la debarcader. Şi m-a întrebat dacă n-am o cameră liberă... Eu i-am zis că am... Am fost chiar bucuroasă văzând că vrea să vină la mine... M-am bucurat şi pentru domnişoara ingineră, că-i aduceam un vecin mai de Doamne-ajută. Dar ce să-ţi

mai spun? Uite-aşa se înşeală omul.

— Unde-i acum?

— La dracu'! În pustiu! Pe-o insulă... Şi-a făcut acolo un bârlog, dar tot mai dă târcoale prin sat, ca lupul.

— Şi ce caută?

— Fete, lua-l-ar Aghiuţă!

Din camera învecinată se auzi în aceeaşi clipă chemarea Danei;

— Paulina!

— Vin îndată! îi răspunse gazda nemulţumită. Se destăinui apoi în şoaptă lui Cernica: Mă cheamă ca să mă muştruluiască!

— Ţi-i teamă?

— Da' de unde!

După plecarea Paulinei, Cernica stinse lumina şi se strecură în aşternutul răcoros. Ciuli urechile, dar nu mai auzi nimic. Cele două femei discutau cu uşile şi ferestrele închise.

CAPITOLUL VI

Medeanul din centrul satului aduna, pe înserate, aproape toată suflarea aşezării pescăreşti. Bătrânii, scăpaţi de arşiţa zilei toride, se strângeau la taifas, aşezându-se pe băncile rudimentare ori pe scăunaşele aduse din case. Depănau întâmplări de mult uitate, dar nu scăpau din vedere nici evenimentele cotidiene ale satului. Urmăreau cu ochi critici femeile care intrau sau ieşeau din noul magazin universal ori îşi purtau privirile după perechile de tineri. Un grup mai mare, în mijlocul căruia se distingea silueta feminină a Danei Voicilă, se ivi curând în medean. Bătrânii se ridicară şi salutară cu respectul cuvenit pe tânăra şefă a secţiei piscicole. Firesc. Dana Voicilă era personajul cel mai însemnat al locului. Mai important decât primarul, medicul, directorul şcolii ori preotul. În mâinile ei se aflau punea şi cuţitul, adică economia comunei.

Păşind sprintenă, fără sfială, prin mulţime, ingineriţa răspundea binevoitoare la saluturi, aruncând şi câte un zâmbet prietenesc. Iar când trecu prin faţa grădinii de vară a Bufetului, îşi plimbă privirea şi peste capetele consumatorilor. La o masă îi descoperi pe noul ei vecin de cameră. Anghel Cernica se „cinstea” cu Gheorghe, soţul Paulinei.

„M-ar fi mirat să nu-i găsesc împreună”, îşi zise ingineriţa.

Cum o zări, Cernica înclină uşor capul, în chip de salut. Dana îi flutură un zâmbet fugar şi se îndreptă cu paşi siguri spre casă.

Din fundul curţii răzbăteau ţipetele celor patru copii, urmate de intervenţiile aspre ale Paulinei.

— Astâmpără-te, Sia! Vasilică! Acu’ vin la tine şi-ţi arăt eu!

Dana îşi sprijini coatele de portiţă, urmărind cu vădită încântare hârjoana celor patru ştrengari. Cum o zări pe ingineriţă, Paulina îşi lăsă baltă treburile, zorită să împărtăşească chiriaşei sale ultimele noutăţi. Subiectul de predilecţie era, bineînţeles, Anghel.

— Uite-aşa un bărbat ţi-ar trebui, o sfătui Paulina pe ingineriţă. Om serios, aşezat, cu situaţie, fără încurcături.

— Crezi? se arătă Dana neîncrezătoare.

— Mi-a spus chiar el, susţinu gazda.

— Dacă-i un om atât de bun, de ce-a rămas până acum necăsătorit? întrebă ingineriţa la fel de bănuitoare.

— Nu şi-a găsit perechea, conchise Paulina sec.

— Baliverne! făcu Dana. Nu mai am încredere în bărbaţi! Mi-i silă de toţi!

— O să-ţi treacă, o încurajă Paulina.

— Şi ce ţi-a mai spus? se arătă ingineriţa brusc interesată. Cât a zis că stă aici?

— Cât îi place... Omul e în concediu.

— Da’ de unde! îi replică Dana prompt. E în delegaţie. Mi-a spus primarul.

— N-are decât! făcu Paulina nepăsătoare. Dacă plăteşte şi-i om de treabă, poate să se afle şi-n zece delegaţii.

— Aş vrea totuşi să ştiu de ce-a venit, şi mai ales pentru cine a venit?

— Te temi de ceva? o iscodi Paulina.

— Să mă tem?! se arătă Dana mirată de întrebare.

— Atunci de ce te interesează atâta venirea lui aici?

— Din simplă curiozitate femeiască, îi replică Dana sec, desprinzându-se tot în clipa aceea de lângă portiţă.

În camera ei, ingineriţa îşi răcori faţa arsă de soare şi de vânt cu apă proaspătă, de fântână. Şi-n timp ce-şi tampona fruntea şi obrajii cu un prosop pluşat, auzi prin fereastra deschisă scrâşnetul unor paşi pe nisip. Dana bănui că era Anghel Cernica. Nu se-înşela. Îi auzi curând glasul plăcut, ademenitor, cu care chema copiii. Le adusese bomboane şi batoane de ciocolată. Paulina protesta cu glas ridicat, dar...

formal. Dana se grăbi atunci să îmbrace o rochie pe care o socotea mai frumoasă. Se cercetă apoi în oglindă. Rochia era prea scurtă. Dar n-avea alta mai la modă. Campania de pescuit o împiedicase să treacă pe la croitoreasă.

„Va trebui totuşi să-mi fac o rochie nouă”, hotărî ea.

Verifică apoi ciorapii. Linia suplă, fină, a piciorului, îi plăcu. Ştia că are poate cele mai frumoase picioare din Deltă. La Sulina, ca şi la Tulcea, i se spunea „ingineriţa cu picioare frumoase”.

Dana îşi ţuguie apoi buzele.

„Să le rujez?” se întrebă ea nehotărâtă.

Decise până la urmă că o gură rumenă, ca a ei, nu mai avea nevoie de fard.

Prin fereastră răzbătu din nou scrâşnetul paşilor pe nisip. Anghel Cernica părea că nu-şi mai afla locul. Dana îl auzi, în cele din urmă, oprindu-se la măsuţa de sub bolta de viţă. Gazetarul se aşeză apoi pe banca şi-şi aprinse o ţigară. Dana simţi curând parfumul discret al tutunului.

„Ţigări bune”, constată ea.

Iar după ce-şi mai strânse o dată mijlocul în palme, bombându-şi sinii rotunzi, hotărî să iasă. Anghel Cernica se ridică, întâmpinând-o bucuros:

— Bună seara! Unde aţi dispărut toată ziua?

— Cu treburi! îi replică Dana, dându-şi importanţă. Eu nu sunt turistă.

Cernica îi zâmbi cu îngăduinţă, o invită pe bancă, oferindu-i şi-o ţigară. Dana îl refuză. Nu fuma. O interesa, în schimb, marca ţigărilor pe care le consuma gazetarul. Citi tare:

— Dun Hill!

— Se găsesc la orice Cafe-bar din Bucureşti, ori de pe litoral, o informă Cernica.

— Nu întotdeauna, îi preciza ea.

Gazetarul o privi cu atenţie.

„Se cunoaşte c-a trecut prin mâna lui Theo Boniga”, constată el în sine, nu fără a încerca o oarecare compasiune.

— De ce vă uitaţi aşa la mine? îl întrebă ea, fără jenă,

ghicindu-i parcă gândurile. Când m-aţi văzut aseară, v-aţi zis probabil că sunt o gâsculiţă de provincie care cade, la cel dintâi semn, în braţele primului venit.

— Departe de mine asemenea gânduri, se grăbi Cernica să-i răspundă. Dar fiindcă mi-aţi amintit de aseară... Trebuie să-mi cer iertare... Din pricina oboselii am uitat să mă recomand.

— Nu-i nevoie, îl linişti Dana. A avut grijă Paulina... După cum, în ce mă priveşte, aţi adunat probabil toate datele de care aveţi nevoie!

— De care „am nevoie”?! rosti Cernica mirat. Oo! Nu. domnişoară inginer! N-am venit aici în „misiune”.

— Nici în delegaţie? continuă ea să-l descoase.

Cernica râse scurt, amuzat.

— Plăcută e lumea asta a satului, observă el. Nu-i chip să faci nicio mişcare fără „cenzură”. Dar să revin la ce vă interesează. Am luat într-adevăr, pentru orice eventualitate, o delegaţie de la redacţie.

— La ce „eventualitate” vă referiţi? stărui ingineriţa.

— S-o numim, de pildă... Theo Boniga.

Dana Voicilă păli.

— Ce aveţi cu el?

— Eu, personal, nimic, îi răspunse Cernica evaziv. Se pare însă că el are ce are cu alţii şi cu... altele.

— Pe „altele” le priveşte ce fac, îi ripostă Dana cu o violenţă abia stăpânită. Dacă se ţin de prostii, n-au decât să suporte şi consecinţele. Iar în privinţa „altora”, dacă aşa stau lucrurile, povestea se schimbă. Pot să ştiu însă şi eu despre ce-i vorba?

Cernica o privi în lumina ochilor.

— Dacă nu v-aş cunoaşte cât de cât nefericita legătură cu Theo Boniga, aş socoti întrebarea dumneavoastră cel puţin nelalocul ei.

— Aveţi dreptate! îşi ceru ea sincer iertare.

— Oficial, continuă Cernica, nu am nicio calitate să mă amestec în viaţa lui Theo Boniga... Sunt alte organe menite acestui scop... Dar întâmplarea face să-mi fie foarte drag un tânăr, a cărui soartă e nedespărţită, deocamdată, de a

tatălui său.

— Sergiu?

— Exact.

— Şi ce mai vrea de la taică-su? izbucni Dana nestăpânit.

— „Ce mai vrea?” repetă Cernica indignat. Ca să puneţi astfel chestiunea ar trebui să ştiţi întâi dacă tatăl a dat până acum ceva fiului şi-apoi să întrebaţi: „Ce mai vrea”!

— Eu nu cunosc decât o versiune, recunoscu sincer Dana.

— Cea a tatălui?

— Bineînţeles.

— O s-o aflaţi probabil şi pe-a fiului.

— Aş prefera să nu mă mai amestec, conchise Dana. Îmi ajung ale mele.

— Cred... Dar n-o să puteţi... Cel puţin aşa intuiesc. Fiindcă aţi fost şi rămâneţi amestecată în viaţa celor doi Boniga.

Ca să n-o podidească plânsul, Dana îşi muşcă buzele. Se întoarse apoi către gazdă, cerându-i cu voce tare:

— Paulina! Mor de foame! Ce ne dai de mâncare?

— Morun! îi răspunse aceasta.

Dana se oţărî ca un copil mofturos:

— Iarăşi morun?

— Dacă asta pescuiţi! îi reproşa Paulina. De ce nu trimiteţi oamenii şi-n baltă?

— Cu peşte de baltă nu se realizează planul la export, îi replică şefa secţiei piscicole locale.

Paulina se abţinu să mai adauge ceva şi aşeză în faţa chiriaşilor ei câte o porţie zdravănă de morun prăjit. Iar după ce se încredinţă că totul era în ordine, se îndepărtă cu paşi discreţi.

— Plăcută femeie! observă Cernica.

— E de-aici, autentică, o recomandă Dana.

— Nu prea cunosc Delta, îi mărturisi Cernica. Şi-mi pare rău...

— În câteva zile vă săturaţi de ea, îl preveni Dana.

— Ar fi păcat, rosti Cernica mai mult pentru sine. Apropo! Ieri, pe vapor, când veneam încoace, am cunoscut un tânăr deosebit de agreabil.

— Şi? făcu Dana cu un aer nepăsător.

— Mi s-a părut un tip aparte... Un fel de „greenhorn” al Deltei.

— Şi? întrebă ingineriţa cu asprime sporită în glas.

— M-a rugat să vă transmit că poimâine va veni să vă vadă.

— Mulţumesc! îi răspunse ea pe un ton rece, oficial. Dar nu cred că „greenhornul”, pe care l-aţi întâlnit ieri pe vapor, v-a însărcinat să-mi transmiteţi ceva,

Cernica izbucni spontan în râs. Dana Voicilă îi plăcea.

CAPITOLUL VII

Pe Sergiu Boniga îl captiva hoinăreala prin bălţile, gârlele şi gârliţele fără număr şi fără nume ale Deltei. Plutea în lotca pescărească, alături de Rolo Miron, fără ţintă. Vâslea rar, ori lăsa barca în voia apei, neinteresându-l parcă nimic din ceea ce până atunci reprezenta raţiunea sa de-a exista. Totul în jur i se părea încremenit. Şi apa, şi stuful, şi cerul de-un albastru ireal, din care cădeau razele fierbinţi ale soarelui de mijloc de iulie. Doar câte un fâlfâit de pasăre singuratică mai tulbura când şi când liniştea de sanctuar.

— De obicei rătăceşti singur? nu rezistă el ispitei de a-l stârni pe biolog la vorbă.

— Da, îi răspunse acesta sec.

— Eşti un nestatornic, observă Sergiu.

— Dimpotrivă, îi replică biologul. Sunt statornic îndrăgostit de această lume... pe care o cred aproape numai a mea. Şi-ntr-un fel e numai a mea. Fiindcă arareori împart balta cu alt rătăcitor... Nu ştiu dacă poţi înţelege bucuria de a fi numai tu... cu apa, cu stuful, cu sălciile, cu cerul... De-a te lăsa purtat încotro vrea vântul... ori scurgerea apei... De-a nu depinde de nimeni şi de-a nu obliga pe alţii să depindă de tine... Ai văzut şi tu ce înseamnă să te afli singur în imensitatea bălţilor... Să te hrăneşti cu ce pescuieşti şi cu ce vânezi... Să te culci acolo unde te ajunge noaptea, pe un grind, sub o salcie sau chiar în barca... Să mergi zile întregi fără să-ţi apară în cale vreo aşezare ori măcar vreun chip omenesc... Şi după atâta umblet prin singurătăţi, să descoperi în câte un ochi de apă uitat de Dumnezeu un pescar la fel de solitar... Abia atunci întâlnirea cu un om e o bucurie supremă.

— Te invidiez! îi mărturisi poetul.

— N-ai de ce! Fiindcă şi tu poţi trăi oricând la fel.

— Deşi m-ar tenta, n-aş putea, recunoscu Sergiu. Eu sunt un citadin.

— Şi eu credeam acelaşi lucru despre mine, mărturisi biologul. Dar m-am redescoperit.

— Ai totuşi o meserie care-ţi îngăduie să duci o asemenea viaţă, observă Sergiu.

— Aici, în Deltă, poţi practica orice profesiune. Chiar şi cea de poet, adăugă Rolo cu un zâmbet îngăduitor.

— Uneori mi-i silă şi de mine, se destăinui Sergiu pe neaşteptate.

Pe chipul lui apăru şi un zâmbet amar. Dar biologul îl încurajă:

— E o stare trecătoare... O indispoziţie de moment... Vreun insucces?

— Nu! îi răspunse Sergiu sec. Mai curând o neînţelegere. Lipsa de înţelegere a semenilor tăi.

— Dar tu îi înţelegi? îi replică Rolo prompt.

— Nu m-am gândit încă la aşa ceva şi nici nu mă interesează, rosti Sergiu cu o notă de brutalitate în glas. Nu mă interesează decât lumea mea. Numai aceasta există pentru mine.

Biologul zâmbi ca pentru sine.

— Am mai întâlnit această „filozofie” şi la un pictor... Dacă nu mă înşel... se numea tot Boniga.

Sergiu se răsuci atunci cu violenţă, gata să răstoarne barca.

— Nici în glumă să nu mai repeţi, mârâi el către biolog.

— Scuze! îşi repară Rolo gafa. Deşi rar mi s-a întâmplat să întâlnesc un fiu care-şi reneagă tatăl cu atâta înverşunare.

Sergiu nu-i răspunse. Biologul stărui:

— La mama ţineai mai mult?

— Nu! răspunse brutal Sergiu.

— Cum aşa? Nu ţi-i nimeni drag?! se minună Rolo.

— Ba da!

— Cine?

— Eu!

— Oo! exclamă Rolo ironic. Lumea începe şi se termină cu tine.

— Lumea mea, îi precizează poetul cu o îndărătnicie sporită.

— Am avut totuşi impresia că nu treci nepăsător pe lângă „lumea” altora.

— O înregistrez... Atât.

— N-ai vrea să-ţi vezi totuşi tatăl? insistă biologul.

— Nu ştiu, făcu tânărul, privind încruntat la lujerii groşi de nufăr care se izbeau de barcă. Parcă n aş avea chef... Deşi ar trebui să-l văd.

— N-ai ţinut niciodată la el?

— Ba da! recunoscu Sergiu. Meşterul era, cândva, tot ce aveam mai scump... Credeam în el... îl idolatrizam!

— Firesc, remarcă Rolo.

— Era şi bun şi rău, continuă Sergiu fără a ţine seama de observaţia biologului. Părea un om drept. Îi admiram cultura şi inteligenţa... Doamne, cum mai era! Ţin minte că aveam şapte ani sau opt... Mai curând opt... Pe atunci tatăl meu avea răspuns la tot ce-l întrebam... Şi câte n-aveam să-l întreb! O dată, însă, o singură dată, când era probabil mai obosit, n-a vrut să-mi răspundă. Mi-a zis plictisit: „Nu ştiu!” Dar eu nu voiam să-l cred şi i-am replicat pe loc: „Nu se poate! Mata ştii tot”.

Cu capul lăsat pe spate, Sergiu zâmbea copilăriei.

— Meşterul ţine la tine? continuă Rolo să-l descoase.

— Nu mă interesează! rosti Sergiu pe un ton răstit.

— Îl urăşti?

— Mi-i indiferent.

— Dar ştii ce bănuială planează asupra lui?

Tânărul Boniga îşi ridică brusc capul şi-l fulgeră pe biolog cu o privire scurtă, iscoditoare:

— Ce bănuială? Şi de unde ştii?

— Ţi-am spus pare-mi-se că am prieteni de pescuit şi vânătoare printre cei de la miliţie, de la procuratură şi chiar de la securitatea din Tulcea.

Sergiu îşi recăpătă stăpânirea de sine, declarând sentenţios:

— Dacă te referi la moartea mamei, acuzaţia mi se pare,

din punctul meu de vedere, absurdă. Refuz chiar să mă gândesc la ea. Cu toate că m-am lăsat prins, la un moment dat, în plasa acestor speculaţii idioate. Mi-am reconstituit chiar şi scenele penibile la care am asistat... Certurile stupide dintre mama şi tata... Îţi închipui că nu eram nici surd, nici orb... Cu mintea mea de copil, apoi de adolescent, îi puneam pe amândoi în aceeaşi balanţă. Îi cântăream, cred, cu cea mai dreaptă balanţă.. Şi sufeream... Şi înduram înfigându-mi unghiile în palme... îmi muşcam buzele până la sânge... Pentru că nu mai puteam îndura interminabilele lor ciorovăieli... Certuri, despărţiri, reveniri... împăcări şi iarăşi despărţiri...

— Dar ce aveau de împărţit? întrebă Rolo cu un aer voit naiv. Nu le ajungeau banii?

— Nu numai banii erau pricina... Dar şi despre asta se discuta mult... De banii pe care-i câştiga aproape numai mama. Şi pe care ea îi aduna, îi socotea şi-i ferea...

— De mâinile lui risipitoare, presupuse biologul.

Pe chipul lui Sergiu apăru iarăşi un zâmbet amar.

— Meşterul se pricepea să azvârle banii, recunoscu acesta. Îi cheltuia fără efort. Sau poate acesta era singurul lui efort.

— Nu-mi închipui că a trăit toată viaţa ca un trântor! continuă Rolo să-l descoase.

— Dacă m-aş gândi bine, îşi înmuie glasul tânărul Boniga, mi-aş zice că sunt cam nedrept cu el... Pentru ca meşterul mai încerca uneori să scoată şi câte un ban. Dar într-un chip ciudat, care mi se părea pe atunci absurd. În loc să deseneze de pildă etichete, cum făcea mama, prefera să radă etichete de pe sticle. Deşi, după părerea mea, era mai talentat. Mult mai dotat decât mama. De aceea şi refuza comenzile pe care i le aducea ea, considerându-le minore. „Nu mă pot prostitua! îi striga el în faţă. Eu sunt un pictor, nu un zugrav de duzină.” Respingea chiar şi comenzi de portrete... Pentru asta însă nu-l mai condamn... Fiindcă erau portretele unor oameni care s-au dovedit ulterior nedemni... De aceea meşterul prefera să care butelii de aragaz, să zugrăvească încăperi pe la diferiţi prieteni şi

cunoscuţi, să vândă ţigări ori bilete norocoase de Loto-pronosport. Făcea orice, numai ca-să scape de gura mamei. Dar ea nu-l ierta... Îl sâcâia mereu cu „comenzile” ei... Vezi dumneata? continuă Sergiu după o scurtă pauză. Abia acum îmi dau seama că omul acesta nu-şi găsea locul. El se deosebea fundamental de mama, care se simţea bine oriunde, primind orice lucrare grafică. Pentru ea „comenzile”, ca şi banii, n-aveau miros. Femeia asta ştia ce voia. Pe când meşterul...

— El ce voia? stărui Rolo. Năzuia către ceva? Avea vreun ţel? Fiindcă nu-mi închipui că-şi fixase ca unic scop al vieţii consumul de băuturi şi de femei...

— Nu, fireşte, respinse Sergiu ipoteza. Aparent, meşterul e un tip paradoxal. Dar va trebui să lămuresc odată şi acest paradox.

Duduitul unui motor, ivit pe neaşteptate în lumea tăcerilor Deltei, îi făcu pe cei doi rătăcitori să tresară. Era o şalupă care se aventura pe nişte gârle arar călcate de alte ambarcaţiuni în afara lotcilor pescăreşti.

— Cine-o fi? întrebă Sergiu curios.

— După bătaia motorului, aş paria că-i şalupa miliţiei.

— Caută ceva? stărui Sergiu în întrebările lui naive.

Rolo nu-i mai răspunse. Apucă vâslele şi împinse barca spre marginea gârlei, până o lipi de tulpinile înalte, unduitoare, de stuf. Făcea loc ambarcaţiunii cu motor care se auzea tot mai aproape. Aceasta se ivi curând, de după un cot al gârlei. De pe puntea şalupei li se făceau semne prieteneşti.

— Cine sunt? se interesă Sergiu din nou.

— Procurorul din Tulcea... căpitanul de la secţia judiciară a miliţiei... şi medicul legist, îi recunoştea Rolo pe rând. Şi adăugă: Echipa completă! Au probabil un caz prin zona asta.

Şalupa opri în dreptul bărcii.

— Salut! îi întâmpină biologul bucuros. Ce faceţi pe aici?

— Meseria, îi răspunse procurorul.

Biologul vâsli cu precauţie până ce-si lipi barca de şalupă.

— De unde veniţi? se interesă procurorul pe un ton

oficial.

Rolo Miron îi prezentă pe scurt traseul parcurs în acea zi. Canale, gârle, bălţi... Pe unele le denumi cu exactitate, pe altele le prezentă prin coordonate geografice.

— Pe cine aţi întâlnit? întrebă şi căpitanul de miliţie.

— Câte-un pescar ici-colo, îl informă biologul şi pe acesta. Dar ce s-a întâmplat?

— A fost pescuit un cadavru în lacul Matiţa.

— L-au scos pescarii cu năvodul, îl completă procurorul pe căpitanul de miliţie.

— L-aţi identificat? stărui biologul.

— E un marinar... Unul Spirea Ivancea, preciza din nou procurorul.

— Cred că-l ştiu, făcu Rolo Miron. Nu lucra pe un cuter al întreprinderii piscicole? Procurorul îi confirmă. Şi cum naiba a ajuns pe fundul lacului? întrebă biologul.

— Asta am vrea să aflăm şi noi, rosti căpitanul de miliţie cu glasul reţinut. Şi se adresă tot în clipa aceea lui Sergiu: Ce face poetul Boniga? Cum se simte în Deltă?

— Mă cunoaşteţi? se arătă acesta surprins.

— Cine nu vă cunoaşte? îi confirmă căpitanul. Zilele astea nu s-a vorbit în Tulcea decât de aventura dumneavoastră nocturnă.

Sergiu se înroşi până-n albul ochilor.

— Lăsaţi băiatul în pace! interveni Rolo Miron protector.

CAPITOLUL VIII

Cherhanaua forfotea de lume. Bărcile grele de peşte erau trase pe rând la debarcader. Pescarii avuseseră o zi bună. Moruni pântecoşi, nisetri, păstrugi se amestecau printre coşurile pline ochi cu peşte mărunt. Într-o salopetă ca „turnată” şi-n cizme scurte, de cauciuc, Dana Voicilă sări sprintenă de pe puntea unui cuter pe pontonul cherhanalei. O urmă Anghel Cernica. Veneau amândoi din largul mării, unde şefa secţiei inspectase brigăzile piscicole.

Pentru pescarii ei, Dana rămăsese aceeaşi ingineriţă harnică şi iute ca o sfârlează. Doar o singură schimbare – şi nu de mică importanţă – remarcase fiecare. Dana zâmbea tot mai rar. Pe chipul ei se aşternea stăruitor un aer grav, matur, iar comenzile erau mai scurte şi mai aspre.

— Rizeafca la sărat! indică ea celor trei tineri pescari care-i tăiaseră calea cu două coşuri mari, încărcate cu peşte mărunt, de mare. Se adresă apoi, cu un ton şi mai sever, pescarului din frunte: Mitrofan! De ce-aţi venit atât de târziu?

— N-aţi văzut ce hulă a fost? se dezvinovăţi tânărul pescar.

— Poate ne daţi un pescador mai de Doamne-ajută, interveni şi pescarul de la mijloc. Să vă spună şi Pavel, întoarse el apoi capul către cel din urmă. Cu „sicriul” ăsta era să ne oprim tocmai în Turcia.

Dana îl fixă şi pe Pavel cu o privire scurtă, autoritară. Dar acesta nu susţinu cererea semenilor săi. Dimpotrivă. Îi îndemnă să pornească spre poarta largă a cherhanalei. Dana se răsuci pe călcâie şi-o apucă de-a lungul pontonului. Scăpat ele sub supravegherea ei, Mitrofan o urmări cu nişte priviri care nu lăsau niciun dubiu.

— Bună bucăţică! strecură el celor din urmă.

— Ia-o dracului din loc! îi strigă Pavel scos din sărite.

Martor fără voie la această scenă, Anghel Cernica zâmbi cu îngăduinţă, grăbindu-se apoi s-o ajungă pe ingineriţă. Aceasta se oprise în dreptul unei ambarcaţiuni care acosta chiar atunci la debarcader. Printre pescarii sosiţi se afla şi bărbatul Paulinei.

— Cum a mers? întrebă pe un ton profesional şefa secţiei.

— Bogdaproste! A mers! îi răspunse Gheorghe, ştergându-şi fruntea de sudoare. Pescarul îl salută la fel de respectuos şi pe Cernica. Dana însă continuă să-l descoase:

— Ce-aţi prins?

— Morun.

— Frumos?

— Avem câteva bucăţi bune.

— Azi aţi fost mai harnici, remarcă ingineriţa, privindu-şi ceasul de la mină.

— E zi de chenzină, recunoscu Gheorghe, jucând pe loc de parcă-l frigeau tălpile.

Ingineriţa îi măsură din ochi trupul înalt, spătos, făcut parcă numai din ciolane, ca şi faţa brăzdată de două şanţuri adânci.

— În seara asta o faceţi latră? îl iscodi şi Cernica pe pescar.

În loc de răspuns, Gheorghe îşi dezveli dinţii mari, îngălbeniţi de tutun, într-un zâmbet ce şi-l dorea plin de cuminţenie.

— Vezi că e şi Paulina pe aproape, îl preveni Dana prieteneşte.

Pescarul slobozi spontan un „ciorti” lipovenesc, după care se îndreptă mohorât spre hala cherhanalei. Ingineriţa îl urmări cu un zâmbet ironic.

— Bărbaţii trebuie ţinuţi în frâu, rosti Dana mai mult pentru sine. Altfel îşi iau câmpii.

— Cu o condiţie, observă Cernica. Să suporte frâul.

— E adevărat, recunoscu ea. Pe omul nărăvit nu-l ţii nici cu zece frâie.

Ingineriţa trase aer în piept, îşi rotunji bustul de femeie tânără, bine făcută, scoţând apoi un oftat.

Un bătrân pescar, care şchiopăta sprijinit într-un băţ gros, se îndrepta tocmai atunci spre ei. Şi când o recunoscu pe şefa secţiei piscicole, ridică pălăria veche, cu borurile zdrenţuite.

— Încotro, moş Nicanor? îl opri Dana.

Bătrânul încremeni pe loc şi-o privi pe ingineriţă vădit încurcat.

— Mă duceam şi eu, rosti el într-o doară, arătând totuşi cu băţul spre cherhana.

— Nu-i acolo, îl informă Dana.

Bătrânul scutură atunci băţul cu furie:

— Da’ unde-i nefericita?

— Parcă nu ştii? îl dojeni ingineriţa. În Insulă.

— Îi smulg părul din cap! se revoltă moşneagul, gesticulând neputincios.

— Prea târziu! constată Dana.

— Să n-aveţi nicio grijă, domnişoară, o încredinţă bătrânul. Pun eu ordine în toate. O să vedeţi! O să vedeţi!

Moşneagul se îndepărtă, bombănind furios. Dana ridică din umeri.

— E fata lui? se interesă Cernica.

— Nepoată! O nefericită!

— Theo Boniga a rămas acelaşi „consumator de femei”, remarcă Cernica mâhnit şi indignat totodată.

— Consumă! Se consumă! rosti Dana cu o remarcabilă stăpânire de sine. Îi ceru apoi gazetarului s-o însoţească de-a lungul debarcaderului. Ştii, adăugă ea pe un ton de confesiune, sperasem că, lângă mine, se va apuca iarăşi de lucru.

— „Iarăşi”? izbucni Cernica fără să vrea. Dar când a mai lucrat?

— Eu nu ştiu ce-a făcut înainte: a lucrat... n-a lucrat... Credeam însă că alături de mine... Vă spun... Făcuse şi-o serie de schiţe.

— Pentru o lucrare mai mare?

— Da.

— Cu ce subiect?

— Ei! Avea o idee mai veche.

— Nu-i cumva faimoasa lui „Egretă violetă”? făcu Anghel Cernica bănuitor.

— Ideea mi s-a părut totuşi interesantă, susţinu Dana cu toată convingerea.

— De acord! sublinie gazetarul.

— Şi-am crezut...

— C-o să-l inspiri, izbucni Cernica în râs. Doamne câtă candoare!

Dana îi ripostă:

— Degeaba râdeţi! Fiindcă tema s-a conturat aici lângă mine.

Cernica se înfurie de-a binelea:

— Imbecilul! Imbecilul! Ţi-a întins aceeaşi cursă!

Dana îl privi cu suspiciune:

— Ce fel de cursă?

— Ai o singură scuză, draga mea, căută Cernica s-o consoleze. Nu eşti unica femeie care s-a prins în capcana lui Theo Boniga. O capcană intitulată de altfel poetic: „Egreta violetă”.

Dana Voicilă încremeni. Lividă, rigidă de parcă fusese electrocutată, nu mai păstra vii decât ochii, o privire aprinsă, pe care-o fixase stăruitor asupra chipului lui Cernica, în nădejdea că va întâlni măcar un semn prin care aceasta să-i infirme bănuiala. Dar gazetarul continuă necruţător:

— Ăsta-i adevărul, draga mea! Adevărul gol-goluţ despre egreta lui singuratică, pierdută în nemărginirea apelor şi-a stufului. O pasăre cu aripile frânte, care încearcă, într-un ultim şi disperat efort, să-şi ia zborul. Ideea „Egretei violete” – dacă vrei să ştii – circulă de ani şi ani de zile prin cârciumile, cafenelele şi barurile Capitalei.

Dana se clătină pe picioare.

— Nu minţi?

— De loc! o încredinţă Cernica.

Ingineriţa se sprijini de tulpina unui plop răzleţi care mărginea debarcaderul, apoi izbucni în hohote de plâns.

— E îngrozitor! Îngrozitor!

— Omul ăsta nu merită lacrimile dumitale, încercă Anghel Cernica s-o consoleze. Nu merită lacrimile nimănui. Şi soţia lui a plecat dintre cei vii înşelată de aceeaşi „Egretă violetă”.

În stufărişul care începea doar la câţiva paşi de ei auziră în clipa următoare nişte pârâituri. Cu un gest reflex, Cernica o protejă pe Dana. Dar nu era nicio primejdie. Dintre lănciile uscate de stuf apăru chipul speriat al unei fete. Dând cu ochii de cei doi, tânăra se opri în loc, vădit încurcată. Cernica îşi plimbă privirea peste rochia ei subţire, de vară, cu flori mari, ţipătoare. Fata era cu adevărat frumoasă.

— De unde vii, domnişoară? se auzi glasul aspru, autoritar, al Danei.

Fata îşi recăpătă imediat stăpânirea de sine şi răspunse ostentativ:

— Ce vă priveşte?

— Ai întârziat la lucru, îi atrase atenţia şefa secţiei piscicole.

— Treaba mea! îi replică fata cu o înverşunare sporită.

— Vezi că-i bunică-tu pe-aici, o preveni Dana cu un calm surprinzător. Te caută.

— Să caute sănătos!

Fata porni aproape în fugă spre cherhana. Urmărindu-i unduitoarele mişcări, Cernica se interesă:

— Cine-i?

— Milica! O laborantă de aici, rosti Dana în silă. Şi adăugă: Ultima muză a „maestrului”. De la el vine acum.

— Eşti admirabilă! exclamă Cernica. Alta în locul tău ar fi luat-o de „cânepa dracului”.

— Nu mă pot coborî până la ea, rosti ingineriţa cu o demnitate ce impuse şi mai mult gazetarului.

Duduitul unui motor anunţă sosirea cuierului de la Tulcea care urma să încarce peştele pescuit în acea zi. Ingineriţa se văzu nevoită să-l părăsească pe Cernica. Îl dădu în seama inspectorului local pentru pescuit şi vânătoare, Marcu Nisip. Faptul nu-l nemulţumi pe gazetar. Dimpotrivă.

Compania inspectorului era binevenită pentru oricine dorea să cunoască Delta. Fiindcă acest „Nisip între nisipuri”, cum îi plăcea lui Cernica să glumească pe seama inspectorului, contamina toată lumea cu nesecata lui bună dispoziţie. Era oricând gata să dea un sfat, să fie călăuză ori să dezvăluie din tainele nepătrunsei lumi a bălţilor. Pe scurt, Marcu Nisip era o autentică enciclopedie a Deltei, iar pentru gazetar – o mină de aur.

— Ce faceţi? se interesă Marcu Nisip.

— Mulţumesc, bine! îi răspunse Cernica binevoitor.

— Cred că uneori suntem mari mincinoşi, făcu şugubăţ inspectorul.

— De ce? întrebă Cernica amuzat.

— Chiar şi atunci când suntem necăjiţi, dacă ne întreabă cineva „ce facem?”, noi răspundem „bine”.

Cernica izbucni în râs. Marcu Nisip îşi încreţi la rându-i faţa mare, rotundă, de om bine hrănit, într-un zâmbet larg.

— Cât mai staţi pe aici? se interesă ca din întâmplare inspectorul.

— Mai stau, îi răspunse Cernica evaziv.

— Treburi multe?

— Deloc. Casc şi eu ochii prin Deltă.

— Merită! îl încredinţă Marcu Nisip. Eu trăiesc de vreo douăzeci de ani pe aici şi tot nu m-am saturat.

— Credeam că eşti localnic! se arătă Cernica surprins.

— Da’ de unde! Sunt bucureştean!

— Interesant! observă gazetarul mai mult pentru sine.

Tăcură amândoi, urmărind dâra lăsată de un morun mare, târât spre cântar.

— Frumos exemplar! remarcă Cernica.

— E plin de icre, îi preciză Marcu Nisip. Nu vreţi să luăm şi noi o gustare?

Ochii de gurmand ai gazetarului sclipiră veseli..

— Ce fel de gustare?

— De icre negre.

— Aa! Aşa ceva nu se refuză! se învoi Cernica bucuros.

La cherhana, „gustarea” de icre negre proaspete se desfăşura ca un ritual, la care participau în primul rând

pescuitorii de moruni. Dar pescarii primeau cu dragă inimă, la ospăţul lor în picioare, şi musafiri. Se simţeau chiar onoraţi să pună pe felia groasă de pâine câte un strat aproape tot atât de gros de icre negre, îndemnând în acelaşi timp pe oaspeţi să se grăbească la mâncat. Fiindcă pofta celor care petrecuseră o zi în largul mării era devorantă.

Marcu Nisip o pofti şi pe Dana la gustare. Dar aceasta, zorită, îl refuză. Iar înainte de a se înapoia în hala mare, rece, cu miros înăbuşitor de peşte şi sare, ingineriţa aruncă o privire prin uşa cu geam de la micul laborator al cherhanalei, unde lucra Milica. Simţind-o, laboranta întoarse capul şi, când întâlni ochii sticloşi ai Danei, se făcu roşie ca focul.

„Nu-i lucru de glumă cu fetele astea”, îşi zise Anghel Cernica.

CAPITOLUL IX

Pe seară, după ce sfârşi treaba la cherhana şi se întoarse în sat, Dana Voicilă îl invită pe gazetar la ea la birou.

— Am o surpriză pentru dumneata, îi zâmbi ingineriţa complice.

— Ce fel?

— Am spus doar că-i o surpriză, îi aruncă ea o privire nu lipsită de cochetărie.

În curtea largă a clădirii care adăpostea birourile secţiei piscicole locale îi întâmpină zâmbetul modest, reţinut, al îngrijitoarei.

— E gata? o întrebă Dana.

— Încă puţin! Poftiţi!

Îngrijitoarea îi conduse spre o uşă laterală, mai retrasă, în spatele căreia se afla „camera de oaspeţi”. Era o încăpere mobilată modest, cu două paturi de fier, o masă şi trei-patru scaune. Pe lavoar se afla un lighean curat, o cană mare, cu apă proaspătă, doua prosoape şi-un săpun.

— Mă duc până în birou, dar mă întorc repede, se scuză ingineriţa faţă de invitatul ei.

Cernica încuviinţă cu un zâmbet prietenesc. Rămas apoi singur, se spălă, îşi mai aranja puţin ţinuta şi-şi scoase carnetul de reporter, unde începu să-şi noteze impresiile de peste zi. Era o deprindere de la care nu se abătea niciodată.

Dana Voicilă se întoarse într-adevăr mai curând decât se aştepta Cernica. Avea în mână o servietă din care scoase două sticle de vin.

— E „Niculiţel”, îl informă ea.

— Oho! exclamă Cernica bucuros. Facem chef!

— Cina care vi se pregăteşte nu merge fără băutură, îl

preveni ea.

Sosi curând şi îngrijitoarea, aducând o oală aburindă. Între timp, Dana aşezase pe masă două farfurii adânci, linguri şi-un coş de pâine. Cernica privi neîncrezător la fiertura neagră, groasă, ce i se turna în farfurie.

— E chişman, îi explică Dana.

— Ce-i aia? făcu gazetarul nedumerit.

— Un borş din măruntaie de morun... O specialitate a casei.

Nerăbdător să cunoască acest produs al artei culinare locale, Cernica îşi umplu lingura. Era o fiertură foarte grasă, dar şi foarte gustoasă.

— E grozavă! exclamă el.

— Mă bucură că vă place, se arătă mulţumită îngrijitoarea. Fiindcă nu toţi cei care au trecut pe la noi i-au dat de gust.

Femeia ieşi apoi cu aceeaşi discreţie cu care intrase.

Dana turnă vin în pahare. Cernica îi urmărea cu încântare gesturile aproape bărbăteşti.

„Se vede că trăieşte printre pescari”, îşi zise el.

Ciocniră. Dana goli însă paharul cu sorbituri mici, delicate. Rămânea totuşi femeie.

— Încă un polonic? îl îndemnă ea, arătând spre oala în care aburea chişmanul.

— Jumătate, se învoi gazetarul. E atât de săţios, încât îţi ţine de foame pentru o săptămână.

Mai băură câte un pahar de vin. Obrajii Danei începură să prindă culoare.

— Aici suntem feriţi de urechi indiscrete, îşi motivă ea cina în doi la care-l invitase pe gazetar.

— Dar lumea tot o să ne vorbească, îi replică glumeţ Anghel Cernica.

— Acum nu-mi mai pasă, îi mărturisi ingineriţa cu un uşor tremur al glasului.

— N-am înţeles totuşi, îşi fixă Cernica privirea pe chipul măsliniu, vădit obosit, al Danei, cum ai putut să te arunci orbeşte în braţele lui Theo Boniga?

— Nici eu n-am înţeles. Şi nici nu mi-am propus să

înţeleg. Aşa a fost să fie!

— Are o asemenea putere de seducţie?

— N-aş putea spune că-i neobişnuită, rosti ea, încruntându-şi sprâncenele groase. Dar nici comună.

— Cum l-ai cunoscut?

— Tot prin Paulina, zâmbi Dana fără voie. Ea mi l-a adus. L-a „pescuit” la debarcader şi mi l-a proţăpit în camera pe care o ocupi dumneata acum. Sinceră să fiu, Theo mi s-a părut de la început un bărbat aparte... Era de altfel primul pictor pe care-l cunoşteam... Mai de aproape şi... zilnic. Iar dacă nu se ţinea de capul meu, cred că nu se întâmpla nimic între noi. A fost însă deosebit de stăruitor. De cum m-a văzut, a şi pus ochii pe mine... Şi ca orice femeie, m-am simţit măgulită... Dar atât... Îmi amintesc că într-o dimineaţă l-am pus la punct fără să mă sfiesc... Trecuseră vreo două săptămâni de la venirea lui. Eu stăteam singură, la masă, în grădiniţa din faţa casei Paulinei... Adulmecam briza care se strecura prin bolta de viţă şi-mi flutura părul... Ştiu c-am întrebat-o atunci pe Paulina:

— Ce vânt bate?

— Măreanul, mi-a răspuns ea.

— E bun, am zis bucuroasă. Aduce peşte la cârmaci. Dar ce faci? am strigat nerăbdătoare. Nu-mi aduci de mâncare?

— Neostoita dumitale foame, observă Cernica.

— Eram plecată din zori, se dezvinovăţi Dana. Şi până la ora aceea făcusem o mulţime de treburi.

— Şi-apăi? o îndemnă gazetarul la vorbă.

— „Apăi”... în loc să-mi aducă de mâncare, Paulina s a îndreptat de şale, mi-a arătat cu capul spre camera lui Theo şi mi-a zis cam în zeflemea: „Nu-l aşteptaţi şi pe maestru?”

— Paulina l-a mirosit mai repede decât dumneata, observă Cernica.

— Se poate! admise Dana. Dar eu m-am prefăcut atunci că n-am luat în seamă vorbele ei răutăcioase şi-am întrebat mai departe: „A dat vreun semn de viaţă?” Dar tot în clipa aceea au izbucnit în camera lui Theo sunetele melodiei lui preferate: „Pour une amourette”. I-am zâmbit Paulinei. Fără voie.

— A făcut ochi, a constatat ea mai departe, pe acelaşi ton răutăcios.

— De ce nu-ţi place? am întrebat-o.

— N-am nimic cu el, mi-a răspuns Paulina. Dar a stat de ajuns aici... Ar cam trebui să-şi ia tălpăşiţa.

Eram surprinsă. Am întrebat-o:

— De ce? Ce te deranjează? Nu-ţi plăteşte pe cameră cât i-ai cerut?

— Ba plăteşte! Nimic de zis.

— E om liniştit, respectuos, am continuat s-o descos.

— Adevărat.

— E o fire deschisă, veselă, plăcută...

— Chiar prea plăcută, mi-a răspuns Paulina cam în doi peri.

— Îţi iubeşte copiii... E darnic cu ei.

— Nimic de zis.

— Atunci chiar că nu te mai înţeleg?

— Cum să-ţi spun? a oftat ea. Aş răsufla parcă mai uşurată dacă l-aş vedea plecat.

— De la tine?

— Din sat.

— Pornirea asta a ta, am început să-mi pierd firea, nu ştiu cum să-i zic... Parcă ai fi geloasă.

— Doamne apără şi păzeşte! şi-a făcut Paulina cruce.

— Nu cumva a încercat să-ţi facă şi ţie curte? am început s-o bănuiesc.

Paulina m-a ţintuit cu nişte ochi scânteietori.

— Domnişoară! mi-a zis. Sunt mamă a patru copii.

— Ce importanţă are? i-am răspuns în glumă. Eşti încă tânără, frumoasă...

— Tânără! a oftat ea iarăşi din adâncul inimii. Cum să fii tânără cu atâţia pe cap: copiii, bărbatul, chiriaşii... Că aşa-i făcută viaţa: unii să se scoale când alţii s-au săturat de muncă.

— Adresa era precisă, interveni Anghel Cernica. Theo Boniga?

— Bineînţeles, îi confirmă Dana. Şi-a fost greu până am pornit-o... „Auzi-l cum cântă, mă făcea atentă. De ce nu te

duci să-l vezi cum leneveşte în pat, cum se-ntinde şi cască de-i pârâie fălcile? Să-l auzi cum mormăie, când se bărbiereşte, nesuferitul ăsta de cântec: «Pur un moreţ»...”

La auzul versiunii cvasi-lipoveneşti a Paulinei, Anghel Cernica izbucni într-un râs spontan.

— Aşa am râs şi eu atunci, îşi aminti Dana. Apoi am corectat-o: „Pour une amourette”.

— Iaca na! mi-a răspuns Paulina cu dispreţ. Amoret! Şi ce vrea să însemne asta?

— Cum să-ţi zic... „Pentru o drăgostioară”, am tradus eu mai pe înţelesul ei.

— Nici că se potrivea mai bine! a făcut atunci Paulina bucuroasă de această descoperire. Şi m-a sfătuit: Ascultă-mă pe mine, domnişoară inginer! Să te fereşti de bărbaţii care umblă după drăgostioare. Ăştia-s fluturaşi care zboară din floare-n floare.

— Să zboare sănătos! i-am răspuns nepăsătoare

— Nu te supăra pe mine, a stăruit Paulina, dar am trăit şi-am pătimit mai mult ca dumneata... Fereşte-te de omul ăsta!

— N-am de ce să mă feresc! i-am răspuns, simţindu-mă foarte sigură pe mine.

— Încă n-ai, m-a prevenit Paulina.

— Prostii! am început să-mi pierd răbdarea.

— Înainte, a turuit Paulina mai departe, plecai de cum se crăpa de ziuă şi nu te întorceai decât noaptea. De la o vreme, însă, dai numai câte o raită pe la întreprindere şi... ţuşti acasă! Hai! mi-a strigat ea, pierzându-şi cumpătul. Ce mai stai? Du-te la el!

— Te-ai prostit de tot! m-am răstit atunci la Paulina. Şi-am schimbat îndată vorba: Te-am rugat să-mi dai ceva de mâncare! Dar foamea îmi pierise... Discuţia mă tulburase mult. Îmi era necaz pe Paulina că se amesteca nepoftită în viaţa mea... în gândurile mele... Şi-atunci a apărut Theo.

— De quoi s-agit-il mon ingineur? m-a întrebat el pe neaşteptate.

...Dana Voicilă tăcu. Cernica profită de acest moment pentru a umple paharele. Ingineriţa sorbi o înghiţitură, apoi

aşează paharul pe masă şi-şi lăsă capul pe spate. Gazetarul aşteptă răbdător ca Dana să reia firul destăinuirilor.

— Când l-am auzit, am tresărit şi m-am făcut roşie ca focul, a reînceput ea să povestească. Theo mă învăluia cu nişte priviri calde, protectoare. Fără să vreau, i-am zâmbit.

— Ai un zâmbet îngeresc, m-a complimentat el atunci. N-am fost încă în rai, dar cei care-l populează nu pot zâmbi mai diafan. Dacă aş picta icoane, un asemenea zâmbet aş pune pe chipul Fecioarei Maria... Dar ştii cum? L-aş reproduce cu fidelitate... Fiindcă artistul nu mai are pentru ce interveni.

Theo s-a aplecat apoi asupra mea şi mi-a mirosit părul. Am ridicat ochii la el şi l-am întrebat:

— Ce e?

— Azi parcă nu mai miroşi atât de tare a peşte, a observat el.

S-a aşezat după aceea lângă mine, la masă, şi-a început să-şi trieze schiţele din mapă. Dar nu s-a oprit din flecăreală.

— Am senzaţia că aici totul miroase a peşte, se tânguia el. Şi apa... Şi aerul... Până şi răsuflarea copiilor... Mă întreb dacă uliţele satului şi curţile oamenilor nu sunt presărate tot cu făină de peşte. După ce plec de aici, zece ani nu mai pun gura pe afurisita asta de vietate.

Mi-a sărit atunci ţandăra:

— Cine vă obligă să staţi aici?

— Mi-ai mai pus această întrebare, mi-a amintit Theo. Şi pare-mi-se că ţi-am răspuns: Nimeni. Absolut nimeni! Mi-am fixat singur, nesilit de nimeni, acest surghiun. Tocmai aici, la „capătul pământului”, cum prea bine-i ziceţi. Expresia îi plăcea şi-a repetat-o: „La capătul pământului”. Nu-i aşa că sună romantic?

— Am avut impresia, i-am reproşat eu atunci, că v-aţi sculat bine dispus.

— Am dormit într-adevăr excelent, a recunoscut el. Şi aveam toate motivele să fiu „în formă”. Dar în clipa când m-a izbit în nări mirosul de peşte... Şi tot în clipa aceea şi-a amintit că i-i foame... A strigat-o pe Paulina: Hei! Ce ne dai

de mâncare? Adică ce mai întreb? Bineînţeles, peşte!

Dar Paulina, care abia îşi păstra cumpătul, i-a şi zis:

— Nu sunteţi obligat să luaţi masa la mine!

— Ştiu! a căutat el numaidecât s-o împace. Nici să locuiesc la tine nu sunt obligat. Dar ce să fac? Tu eşti singura gospodină din satul ăsta care se pricepe să gătească şi altceva decât borş de peşte.

În naivitatea mea, l-am dojenit atunci prieteneşte:

— De ce vreţi să păreţi cu tot dinadinsul rău?

— Vreau? s-a prefăcut el mirat. Nu! Nu vreau! Sunt rău!

— Nu-i frumos! l-am certat mai în şoaptă, în timp ce Paulina se ducea să ne aducă dejunul.

— Multe nu sunt frumoase, s-a tras el atunci pe bancă, mai aproape de mine. Dar la ce te referi?

— Aţi ascultat bârfa noastră.

— Recunosc.

— Noi suntem de vină, m-am dezvinovăţit. Puteam discuta în altă parte.

— De ce nu mă suferă Paulina? m-a întrebat el pe neaşteptate.

— Nici eu nu vă pot suferi, mi-a scăpat fără voie.

— Ooo! a făcut el bucuros. Asta mă onorează... Mai gravă ar fi fost indiferenţa.

— Sunteţi incorigibil, l-am certat mai mult în glumă.

— Ăsta-i farmecul meu, a trecut el imediat la un ton şăgalnic.

— De la o anumită vârstă, i-am atras atenţia, parcă nu mai şade bine.

— De la care „vârstă”?! s-a prefăcut el mirat. Nu am decât patruzeci şi... câteva „primăveri”.

— Nu trăiţi decât „primăveri”, am observat. Şi-am zâmbit în sinea mea. Îmi amintisem că Paulina îl poreclise „fluturaşi”.

— Dar dintre flori, a ţinut el să mă prevină, nu-mi plac decât bobocii.

— Unii au spini, l-am avertizat.

— Îi culeg cu mănuşi, m-a încredinţat el. Şi-a adăugat, uitându-se la mine lung: Eşti atât de tonică, pescăriţo... O

întruchipare a robusteţei.

— Continuaţi! mi-a sărit din nou ţandăra. Şi-am început să-l îmboldesc: Spuneţi tot! Până la capăt! Credeţi că nu sunt conştientă? Ştiu că sunt robustă! Dar n-am complexe! Fiindcă avem şi noi, robustele, dreptul la viaţă.

— Aş zice că tocmai vouă vi se cuvin toate drepturile, s-a grăbit Theo să mă împace. Voi sunteţi croite anume pentru a fi iubite.

— Şi-a face copii! l-am completat.

— Ştii ce-ţi lipseşte, ca să fii o femeie perfectă? m-a măsurat el din nou, din cap până-n picioare, cu privirea.

— Ştiu, i-am răspuns pe loc. Feminitatea! Regret!

— Poate fi suplinită, m-a încurajat el.

— Cum? Maimuţărindu-mă? Nu! Am oroare de ridicul. Prefer să rămân aşa cum sunt, am încheiat.

— Da, da, da! l-am auzit atunci rostind de parcă-şi vorbea sieşi. Cred că aceasta-i trăsătura ta esenţială: naturaleţea. Cu o femeie ca tine aş putea înfrunta cele mai disperate situaţii.

— Cu o condiţie, l-am prevenit.

— Care?

— Să fiu şi eu dispusă.

— Nici vorbă, a admis el. E o condiţie primordială! Şi logică, a mai adăugat ca pentru sine, fiindcă robusteţea cere robusteţe.

Dana Voicilă întinse din nou mâna după pahar. Bău, dar nu lăsă paharul din mină. Îl mângâia în neştire.

— Tare am mai fost proastă! îi mărturisi ea mai departe lui Cernica. El juca o scenă atât de ieftină... Dar trebuie să recunosc: era un bun actor. Excelent! Să-l fi auzit cum se lamenta: „Sunt un dobitoc bătrân! Toată viaţa am fost un naiv! Am crezut în sentimentele femeilor... în trăinicia lor...” Şi aşa mai departe. Iar eu, care eram într-adevăr naivă, l-am întrebat:

— Acum ce urmăriţi?

— Instinctul de conservare încă n-a murit în mine, mi-a mărturisit el fără să se jeneze.

— Şi ce vreţi? Să reîntineriţi? am stăruit în întrebările

mele prosteşti. Şi cum? Prin altoire?

— Unica soluţie, a susţinut el cu un cinism care, totuşi, nu m-a revoltat atunci.

— Aveţi fără îndoială dreptate, am admis. Dar aţi uitat un amănunt: altoirea se face, de obicei, între vlăstare tinere.

Credeam că l-am nimerit în plin, fiindcă Theo a pălit:

— Eşti crudă! mi s-a jeluit el.

— Iertaţi-mă, dar...

— Tinerii sunt întotdeauna foarte cruzi, a continuat el să se jeluiască. De aceea trebuiesc iertaţi.

— Fără ranchiună? l-am privit împăciuitoare.

— Fără! s-a învoit el.

— Atunci să revenim la altoire, i-am propus. Cred că experimentul poate fi interesant. Şi-ar merita o încercare.

— E ceea ce-mi doresc! s-a însufleţit el brusc.

— Dar v-aş sfătui, mi-am rostit eu atunci sentinţa, să vă căutaţi alt portaltoi.

Cernica izbucni în râs. Replica Danei îl încântase. Dar ea nu uită să-i facă precizarea:

— Din păcate, a fost o victorie de scurtă durată. Şi unica.

O bătaie discretă în uşă le întrerupse discuţia.

— Cine e? întrebă Dana.

— Eu, tovarăşă inginer, se auzi un glas gros de afară.

Era şeful de post.

— Intră! îl pofti Dana.

Miliţianul umplu cadrul uşii. Salută respectuos, milităreşte:

— Să trăiţi!

— Poftim, îl invită ingineriţa, oferindu-i un scaun. Cred că a mai rămas un pahar de vin şi pentru dumneata.

— Mulţumesc! zâmbi şeful de post cu gura lui mare, plină de dinţi puternici. Dar mă grăbesc.

— Ai treabă cu mine? se interesă Dana.

— Aş avea! Şi-n timp ce privea încurcat spre Cernica, adăugă: Ceva... mai confidenţial.

— Să ştii că n-am niciun secret faţă de dumnealui, îl făcu Dana atent pe şeful de post. Îl cunoşti! Nu?

— D-apoi cum să nu! făcu subofiţerul, mutându-şi

greutatea trupului de pe un picior pe altul. Numai că chestiunea vă priveşte mai mult... personal.

— Cu atât mai bine! îşi menţinu ingineriţa hotărârea.

— Cum doriţi! se dădu miliţianul bătut.

— Şi te rog încă o dată să iei loc, stărui Dana.

Şeful de post îşi săltă teaca pistolului şi porthartul, pentru a se putea aşeza pe scaunul oferit. Refuză în schimb invitaţia de-a ciocni un pahar cu vin.

— Când sunt în exerciţiul funcţiunii nu servesc niciodată, se scuză el către Cernica. Doar ştiţi cum sunt oamenii... E de-ajuns să te simtă unul mirosind a băutură, că şi strigă în gura mare cum că ai fost beat.

— Despre ce-i vorba? se arătă Dana nerăbdătoare.

— Am fost nevoit să reţin la post, pentru cercetări, trei băieţi de-ai dumneavoastră, îi comunică şeful de post pe un ton oficial.

— Pe care? făcu ingineriţa, încruntându-şi sprâncenele groase.

— E vorba de Pavel, Mitrofan şi Xenofont.

— Asta-i cea mai bună brigadă! sări ingineriţa ca arsă.

— O fi, rosti miliţianul moale, dar au comis un act huliganic.

— Când?

— Acum o jumătate de oră.

— Împotriva cui?

— A „’mnealui”, rosti şeful de post, făcându-i ingineriţei discret cu ochiul.

— Care „’mnealui”? îşi ieşi aceasta din fire, nepricepând semnificaţia semnului ce i se adresa.

— A... „’mnealui”!... Din Insulă! continuă şeful de post, privind tot mai încurcat când la ingineriţă, când la Anghel Cernica.

Dana Voicilă amuţi, fixând cu privirea o firimitură de pe masă. Cernica o simţea încordată ca o strună.

— Şi cum s-a întâmplat? întrebă ca cu glasul sugrumat, după o tăcere prelungită.

— „’Mnealui” venea de la Poştă, începu şeful de post să-i explice. Şi când a trecut prin părculeţ... unde era întuneric

beznă... s-a trezit cu un sac în cap, trântit la pământ şi ciomăgit zdravăn.

— L-au bătut rău?

— La cap e mai prost... îl coase doctorul... Altfel e teafăr.

— Şi de unde ştii că cei trei băieţi sunt făptaşii? se interesă Dana. I-a văzut cineva?

— Nu.

— Atunci?

— Alţii nu puteau fi, rosti hotărât şeful de post. Dar „'mnealui" mi-a spus că a apucat să-i vadă cum fugeau. Ei erau!

— Băieţii ce spun?

— Parcă mata nu-i cunoşti? îi replică şeful de post. Toţi zic la fel: „Nu ştiu! N-am văzut! Nici pe-acolo n-am trecut!"

— Dumneata unde i-ai găsit pe băieţi? interveni şi Cernica.

— Era fiecare acasă... Pavel se culcase... Mitrofan stătea la masă... iar Xenofont juca cărţi cu frate-su mai mic.

— Au alibiuri bune, observă Cernica.

— Au, nimic de zis! recunoscu şeful de post. Că la astea se pricep toţi... Da' până la urmă îmi spun...

— Să nu te atingi de ei! îl avertiză ingineriţa. Şi atâta vreme cât n-ai nicio dovadă împotriva lor, te rog să-i laşi în pace.

— Bun! se învoi şeful de post. Dar ce fac atunci cu actul huliganic comis împotriva unui cetăţean paşnic? Trebuie ori nu să-mi fac datoria.

— Nu te împiedică nimeni să ţi-o faci, îi ripostă ingineriţa cu îndârjire. Dar n-ai dreptul să reţii pe nimeni la post, atâta vreme cât dumneata ai doar nişte „bănuieli". După ce vii cu dovezi concrete, stăm de vorbă. Iar până-atunci, te rog să-mi laşi oamenii în pace. Mâine în zori ei trebuie să fie pe mare... Nu uita că ne aflăm în plină campanie de pescuit... Te fac răspunzător dacă împiedici îndeplinirea planului de producţie. Nu uita acest lucru!

— Am înţeles, tovarăşă inginer, se ridică şeful de post, luându-şi o ţinută rigidă, oficială. Dar dacă pun mâna pe dovezi, cei trei huligani o încurcă rău.

— Vom trăi şi vom vedea, încheie Dana discuţia. Nemulţumit de rezultatul întrevederii, şeful de post îşi smulse cascheta din cuier, şi-o potrivi pe cap, salută milităreşte şi ieşi fără să mai scoată o vorbă. Cernica îşi îndreptă privirea către ingineriţă.

— Eşti într-o situaţie cam delicată! observă el.

— Sunt, recunoscu Dana, prăbuşindu-se aproape, cu mâinile în poală, pe unul din cele două paturi. Şi m-a enervat ăsta! arătă ea spre uşa prin care ieşise şeful de post. La început a crezut că-mi face un serviciu arestându-i pe băieţi... Iar acum e convins că eu i-am pus la cale ca să-l stâlcească pe Theo în bătaie.

— După cum ai reacţionat, era cât pe ce să te bănuiesc şi eu de „complicitate”, îi zâmbi Cernica amical.

— Asta mi-ar mai lipsi, se căzni Dana să schiţeze un zâmbet. Adevărul e însă că nu-s în stare de niciun fel de răzbunare. Şi-apoi de ce m-aş răzbuna? Nu m-a împins nimeni, cu sila, în povestea asta... Eu mi-am făcut-o! Singură!

— Dar băieţii ce au de împărţit cu Boniga?

— Unul din ei, Pavel, trebuia s-o ia de nevastă pe amărâta aceea de fată, cu care-i încurcat acum Theo, îi mărturisi Dana.

— Prin urmare, eşti convinsă că ei sunt făptaşii? continuă Cernica s-o descoase.

— Nu văd de ce-ar fi făcut-o alţii, recunoscu ea. Dar să mai plătească şi Theo. El de ce-ar rămâne dator?

CAPITOLUL X

Încărcaţi ca nişte cai de povară, Rolo Miron şi Sergiu Boniga înconjurară eleşteul în care se bălăceau orătăniile satului, apoi cotiră pe uliţa care ducea spre casa Paulinei. Era o amiază dogoritoare, fără nicio boare de vânt. Când ajunseră la portiţă, se opriră şi-şi sprijiniră coatele de uluci. Difuzorul casei de peste drum umplea văzduhul cu sunetele unei melodii „pe adresa” ascultătorilor postului de radio Bucureşti.

Rolo răsuflă adânc şi, cu un ultim efort, împinse portiţa. Păşi apoi sub bolta răcoroasă de viţă de vie. Sergiu îl urmă.

În curte, în casă – nicio mişcare. Totul părea încremenit. Cei doi drumeţi se aşezară icnind pe banca rudimentară. Biologul îşi rezemă de masă puşca de vânătoare şi uneltele de pescuit. Ar fi trebuit să se debaraseze şi de rucsacul mare, încărcat până la refuz, aşa cum făcuse poetul, dar nu se încumeta să se mai mişte din loc. Prea erau rare clipele de tihnă oferite de colţul intim din curtea Paulinei pentru a le irosi. Dar o bătaie scurtă din palme, urmată de o exclamaţie de bucurie, trezi pe cei doi drumeţi din dulcea lor reverie.

— Aracan de mine! se auzi glasul Paulinei. Domnu’ Rolo! Ai venit! Ce bine-ai făcut!

Revederea fostului ei chiriaş o bucura sincer pe femeie. Ea se şi grăbi să-l ajute pe Rolo ca să-şi desprindă de pe umeri curelele late ale rucsacului.

— Doamne, că greu mai e! constată Paulina în timp ce proptea rucsacul de piciorul băncii. Parcă ai căra pietre de moară. Ce ciorile ai mai adunat de pe coclauri?

Sporovăială gazdei îi amuza pe cei doi drumeţi. O simţeau chiar necesară. În baltă, unde petrecuseră zile şi

nopţi, nu auziseră decât fâlfâitul speriat al vreunei păsări, clipocitul apei şi arar fâşâitul stufărişului clătinat de vânt.

Dar în timp ce înşira vrute şi nevrute, Paulina îl măsura cu priviri iscoditoare pe Sergiu. O atrăgeau mai cu seamă pletele blond-roşcate ale acestuia.

— Dumnealui e fată sau băiat? nu se putu ea abţine să întrebe.

— E poet, îi preciza Rolo înveselit.

— Are şi nume? stărui Paulina.

— Are, îi răspunse biologul sec. Şi tare o să te mire când ai să-l auzi... Se numeşte Sergiu Boniga.

— Boniga?! repetă Paulina ducându-şi palma la gură... E...

— Fiul maestrului, o ajută Rolo.

— Aşa băiat mare are?

— După cum vezi.

— Şi-aţi venit pe la noi? se adresă ea în sfârşit lui Sergiu.

— Mă târăşte după el ca pe-un căţel prin toate băltoacele, se plânse tânărul Boniga, arătându-l pe Rolo cu un gest acuzator.

— Păi dacă te iei după dânsul! îl dojeni Paulina. Femeia se întoarse apoi spre biolog şi reluă cicăleala prietenoasă: Da’ cum de te-ai îndurat să mai dai şi pe la noi?

— M-am rătăcit prin baltă şi m-am pomenit aici, glumi Rolo.

— Eu ştiu că te rătăceşti, dar nu prin bălţi, ci pe la alte case, îl privi ea bănuitoare.

Rolo Miron îi zâmbi blajin, înţelegător, ca unui copil. Dezarmată, Paulina trecu imediat la îndatoririle ei de gazdă.

— Aţi mâncat ceva?

— Mulţumesc, avem în desagă, o preveni biologul

— Raţă sau gâscă?

— Raţă.

Biologul întinse involuntar mâna spre rucsacul uzat, de-o culoare greu de definit. Ochii Paulinei luciră de plăcere.

— Avem şi pentru copii două bucăţi, se grăbi Sergiu Boniga s-o prevină.

— O să le facă mare bucurie! rosti femeia.

Dintr-un pachet grosolan, biologul scoase o raţă sălbatică gătită de el în spuză. Paulina nu se lăsă mult rugată. Apucă pulpa de raţă şi muşcă din ea cu poftă, fără a-şi întrerupe sporovăială.

— Cum aţi dus-o? îi învălui ea pe cei doi drumeţi într-o privire caldă, maternă. Noaptea e uricios în baltă. Acum sunt mulţi ţânţari.

— După ce ne băgăm în polog, ne simţeam ca într-un palat, o încredinţă Rolo.

— Ce să zic? făcu Paulina în zeflemea. Halal palat! M-am născut şi-am trăit în baltă... Dar nu m-aş împăca niciodată cu viaţa pe care o duci dumneata.

— Trai mai frumos ca ăsta nu cunosc, mai adăugă biologul în timp ce-şi împingea rucsacul spre capătul băncii.

— Dacă vreţi să vă întindeţi oleacă, poftiţi în casă, îl îndemnă Paulina.

— Nu-i nevoie, se împotrivi biologul. Ne-am învăţa cu năravi. Nu-i aşa, poete?

— Ba! îi răspunse Sergiu. Ca să fiu sincer, mi-i dor de un pat cu somieră şi saltea groasă.

— Mi-am pierdut vremea de pomană cu tine, îşi mărturisi biologul dezamăgirea. N-ai să ajungi niciodată un... „greenhorn” al Deltei.

— Nestatornică fiinţă mai eşti! se amestecă din nou în vorbă Paulina.

— Nu-s nestatornic de loc, îi replică Rolo. De câte ori trec pe aici, mă opresc mereu la aceeaşi casă.

— Eşti statornic în uşărnicie, continuă Paulina să-l dojenească. Iar fetele nu umblă după vânturi lume.

— Apropo de „statornicia” fetelor, zâmbi biologul amar. Ea ce mai face?

— Munceşte.

— Şi altceva?

— Nimic.

— Am auzit că s-a şi lăsat de... „pictură”!

— Zi ferească Dumnezeu! îl dojeni Paulina. Şi-ar trebui să te gândeşti că oleacă de vină porţi şi dumneata.

— Eu? făcu biologul surprins. De ce?

— Dacă erai mai statornic şi te astâmpărai pe acasă...

— La care casă? rosti Rolo leneş, ascunzându-şi un căscat.

— Fă-ţi una! îl îndemnă femeia. Dacă vrei, îţi găsesc eu în sat un loc bun de casă.

Rolo izbucni într-un râs gros, bărbătesc. Sergiu zâmbi stingher.

— Fiindcă veni vorba de casă, continuă biologul, ostoindu-şi râsul. Noi unde dormim la noapte?

— Aici, în faţă, nu mai am nimic liber, îi preveni Paulina. Camera în care a stat tatăl dumnealui, arătă ea spre Sergiu, a luat-o alt domn, din Bucureşti.

— Cine mai e şi ăsta? se interesă Rolo într-o doară.

— Domnul Cernica, rosti Paulina nu fără o umbră de mândrie.

— Anghel Cernica? făcu Sergiu surprins. Paulina îi confirmă. E colosal! se bucură sincer poetul. Vulpoiul! Nu mi-a spus că are de gând să vină încoace... Unde-i acum?

— La plajă! îl informă femeia.

Pe ţărmul aproape pustiu, măturat de-o briza uşoară, Anghel Cernica îşi lăsa privirea în voie peste întinderile albastre ale mării. În spate avea plaja lată, presărată cu dune. Din dreapta venea domol, la întâlnirea cu marea, unul din cele trei braţe ale Dunării. Locul era de-o frumuseţe fără egal. Dar în loc să se lase prins de aceste rare privelişti, gazetarul rumega ultimele destăinuiri ale Danei Voicilă. Ingineriţa venise în control la punctul piscicol de pe plajă şi, întâlnindu-l, îi relatase printre altele şi-o scenă petrecută chiar în acel loc.

— Cu o seară în urmă se produsese ireparabilul, îşi începuse Dana mărturisirile. Devenisem femeie! Şi mă refugiasem aici pentru a mă reculege. Dar Theo m-a ajuns din urmă... Nu mă slăbea nicio clipă din ochi... Iar eu, când l-am văzut, i-am zis:

— Tare aş vrea să fiu măcar câteva clipe singură... Simţi câteodată nevoia să stai faţă-n faţă cu tine însăţi.

— Nimic mai simplu, mi-a răspuns el posomorât. Chiar

vrei să te las?

— Cum socoteşti.

— Aş dori totuşi să fii un judecător imparţial şi să dai sentinţa după ce asculţi ambele părţi, a stăruit el.

L-am privit mirată:

— Am avut impresia că ne-am spus totul.

— Când? a protestat el. Ne cunoaştem doar de câteva săptămâni.

— Mie mi-a fost de-ajuns. Şi l-am întrebat pe neaşteptate: Spune-mi, Theo, de ce-ai venit aici?

— Ca să te întâlnesc.

— Vorbesc serios! i-am atras atenţia.

— Şi eu vorbesc serios, m-a încredinţat el. Există o chemare tainică... telepatică... Eu te căutam... Tu mă aşteptai... Şi ne-am găsit... Simplu! Nu? Altfel cum îţi explici că dintre toate aşezările Deltei, eu am ales-o tocmai pe aceasta ca loc de surghiun. Iar dintre toate tinerele ingineriţe din promoţia ta, tocmai tu, iubito, ţi-ai îndreptat paşii încoace. Cum? Cum îţi explici?

— Un singur lucru aş vrea să mai ştiu, am stăruit. De ce ţi-ai impus acest „surghiun”, cum îl numeşti tu?

— Am fugit din Bucureşti ca să scap de mine.

— Şi de nişte amintiri...

— Obsedante!

L-am întrebat în continuare:

— Ai prieteni?

— Nu! Mai bine-zis... am avut. Dar era o prietenie bazată pe artă... pe geniu... Mai corect spus, pe credinţa în geniu.

— Şi de ce te-au părăsit prietenii?

— Eu i-am părăsit, a rostit el, ţuguindu-şi nemulţumit buzele.

— De ce?

— Prietenia lor îmi era o povară.

I-am mărturisit atunci fără jenă:

— Caut o logică, dar nu găsesc.

— Ce să faci cu logica? s-a enervat el. Zău! Toată viaţa noastră e de-o logică... infernală! Or tocmai de această logică am fugit, de logica faptului, gestului, cuvântului,

chibzuite, calculate, ordonate în pliculeţe şi sertăraşe. O oroare! O oroare! Douăzeci de ani şi mai bine a trebuit să suport o femeie cu o logică feroce. Dar n-am mai putut! Crede-mă! N-am mai putut!

— Oamenii continuă să te acuze, l-am prevenit.

— Dobitocii! a făcut el scârbit.

— Eu ştiu însă că n-ai nicio vină, i-am luat atunci apărarea.

El s-a uitat la mine ca la o străină.

— N-ai de unde să ştii, mi-a răspuns apoi răstit.

— Simt! Intuiesc! i-am strigat aproape în faţă.

— E o intuiţie care te înşeală, m-a avertizat el. Şi mi-a declarat imediat, pe un ton grav: Sunt vinovat!

— Ce rost are? i-am reproşat, fiind convinsă de nevinovăţia lui.

— Dacă în ziua aceea eram la volan în locul ei...

— Acum ar fi avut soţia ta mustrări de conştiinţă, am conchis.

— Logic! s-a declarat el învins. Dezarmant de logic!

— Mai trec câteva luni şi oamenii au să uite, am căutat să-l încurajez mai departe.

— Nu, a respins Theo noul meu argument. N-au să uite. Şi nici nu-i drept să uite. Moartea nu cunoaşte şi nu trebuie să cunoască uitarea.

— V-aţi iubit? l-am mai întrebat.

— Probabil, a făcut el. Ce ştiu eu? S-a consumat totuşi o pasiune, care a ars poate prea repede... Ori n-a ars de-ajuns... A mocnit doar şi s-a stins... ca un foc de paie ude.

— De ce nu v-aţi înţeles?

— Probabil că nu ne-am cunoscut. Ori ne cunoşteam prea bine.

L-am întrebat apoi direct;

— Cum s-a petrecut accidentul?

El m-a privit scurt, bănuitor:

— Un interogatoriu?

— Nu. Vreau doar să-mi întăresc nişte convingeri, i-am explicat.

— Ţi-am mărturisit tot, m-a încredinţat el. Absolut tot. Şi

nu pretind nimănui să mă creadă... ori să mă absolve de vreo vină.

Când ajunsese la acest moment al povestirii, îşi aminti Cernica, Dana se oprise lângă o piatră mare, singuratică, de pe plajă. Se aşezase cu mâinile în poală şi-şi îndreptase privirea spre largul veşnic zbuciumat al mării.

— Eu stăteam pe piatra asta, iar Theo a rămas în picioare, pândind reacţiile mele, a continuat ingineriţa. Era furios. Simţea că începeam să-i scap din mâini. Dar nu voia să-mi arate vreun semn de slăbiciune. Şi-a aşteptat să pornească de la mine primul pas spre împăcare. Numai că eu am rămas cufundată în lumea gândurilor mele contradictorii. Nemaiputându-şi stăpâni furia, Theo mi-a întors atunci spatele şi-a pornit cu paşi mari, apăsaţi, spre dune. Nu l-am oprit. Simţeam nevoia acută, imediată, de singurătate. Şi abia când nu i-am mai auzit paşii, am întors privirea după el. „Cine-i omul acesta? mă întrebam. Cui m-am dăruit? Unui artist ori unui impostor? Unui suflet neîntinat ori unui ucigaş?" îmi repetam cu insistenţă: „E un ticălos! Un ucigaş! Şi-a omorât nevasta pentru bani... E pus sub urmărire." Dar îmi veneau numaidecât în minte mărturisirile lui: „A fost o întâmplare... O tragică întâmplare". Încercam disperată să descurc încâlcitele iţe ale acestei cumplite poveşti... Fiindcă una din părţi se înşela... De asta eram convinsă... Altfel nu se putea... Adevărul era unic. Dar rare era acest adevăr? Cel relatat de Theo? Cel susţinut de alţii? Theo mi-a destăinuit totul într-o seară cu lună plină, în timp ce ne plimbam amândoi tot pe această plajă.

„Veneam cu soţia mea de la Bran – zicea el – unde ne-am petrecut, dacă poate fi numită petrecere, o duminică. Toată ziua ne-am certat fără întrerupere. Ne-am adus cele mai absurde învinuiri, ne-am făcut reciproc cele mai nemiloase rechizitorii. După o noapte de coşmar, am hotărât să ne despărţim. Şi cu această hotărâre am pornit spre casă... Ea a ţinut să fie la volan, deşi nu conducea prea bine. Nu m-am opus. În clipele acelea nu-mi păsa cine conducea, ce conducea, cum conducea... Nu-mi păsa nici chiar de

propria-mi existenţă. Dar şi ea trăia, probabil, nişte stări similare... Conducea ca o bezmetică... Mă uitam, mai mult din obişnuinţă, la kilometraj... Nu cobora sub o sută douăzeci... Altădată interveneam... De data asta nu mă sinchiseam... Presimţeam, ba chiar aşteptam, să se producă un dezastru... Şi s-a produs... De pe un drum lateral ne-a ieşit în faţă un tractor cu remorcă... Se târa greoi, ca o omidă, de-a curmezişul şoselei. Ciocnirea era fatală... Speram ca Vivi să nu facă niciun gest... Să intre cu toată viteza în remorcă... Dar instinctul ei de conservare a fost mai puternic... A virat brusc, a sărit – mai bine-zis a zburat – peste şanţul şoselei, fără a sălta câtuşi de puţin piciorul de pe accelerator... Nu schiţam niciun gest... N-am scos nici măcar un sunet... Mă simţeam ca beat, mânat de o singură dorinţă... Am să ţi-o explic...Fiindcă tu ai găsi-o ilogică... Dar era o dorinţă vie. irezistibilă... Dorinţa de-a dispărea în neant... Şi Vivi îmi înţelegea parcă această dorinţă... Poate era şi-a ei... Pentru că a îndreptat maşina, fără a reduce viteza, spre un copac... Spre singurul copac de pe acel câmp... Singurul!”

Theo s-a oprit din povestit, a aprins o ţigară şi-a început să tragă din ea cu sete, cu disperare. Voia parcă să se înăbuşe cu fumul de tutun ori să dispară în rotocoalele albe pe care le slobozea. Apoi a continuat: „Ce clipe! Sublime! Unice clipe! Dar, spre marea mea dezamăgire, am observat că Vivi până şi-n acele momente era de-o luciditate infernală. Până şi-n acele clipe ferea maşina de gropi. „Nu e decât un joc, mi-am zis. Păcat!” Maşina se îndrepta totuşi în viteză spre copac... Nu mai înţelegeam ce voia Vivi... Sau nu voiam să înţeleg... Pentru că mai speram... Mai speram într-un deznodământ fatal... Şi acesta n-a întârziat să se producă... Dar, înainte de-a ne izbi de copac, îmi ziceam că ar trebui să intervin. O simplă smucitură de volan şi-am fi scăpat nevătămaţi... Amândoi! Dar n-am schiţat nici măcar un gest... N-am vrut să intervin... M-am lăsat în voia soartei... Repet: doream cu ardoare un deznodământ fatal... Pentru mine şi pentru ea... Dar Vivi a hotărât altfel... Spre nefericirea mea...”

Şi atunci i-am zis lui Theo: „Dar tu cum ai scăpat?”

„Ea avea volanul, s-a dezvinovăţit el. Şi ea a hotărât cine să rămână în viaţă... Probabil ca să se răzbune... lăsându-mi întreaga povară... Deşi gestul ei m-a uluit şi m-a descumpănit... N-aş fi crezut-o în stare... Pentru că era foarte lucidă, sau aşa o credeam până în clipele acelea... Gândeşte-te că, dacă ar fi făcut un scurt viraj la stânga, m-ar fi omorât pe mine... Dar ea a virat la dreapta... Scurt! Atât cât... N-am înţeles-o! Şi nici acum nu înţeleg... De ce nu m-a omorât? Pentru că cu eram cel care o părăseam. Sau de ce n-a intrat direct în copac, ca să murim amândoi?

Şi-atunci am avut o replică ce l-a făcut pe Theo să mă privească surprins şi încântat totodată:

— Dacă eram în locul ei la volan aş fi făcut la fel. L-aş fi protejat pe cel din dreapta... Indiferent cine ar fi fost... Indiferent de sentimentele pe care le-aş fi avut pentru el.

Theo nu-şi credea urechilor... Şi n-a găsit altceva de cuviinţă decât să rostească:

— Interesant!

În momentul acela m-am simţit iarăşi superioară lui. L-am privit cu compătimire şi i-am declarat:

— Ştiu eu cât ar fi fost de interesant? Omenesc – în orice caz.

Un ţipăt strident, mai degrabă un vaiet de pescăruş, îi aminti lui Anghel Cernica unde se afla. Fără un scop anume, gazetarul urmări zborul păsării care se îndrepta ca o săgeată spre sud. O conduse cu privirea peste estuarul în care se amestecau apele dulci ale, Dunării cu cele sărate ale mării, până ce pasărea ajunse deasupra unei insule înguste, lunguieţe, arcuită ca o semilună. Iar acolo îşi încetini zborul şi începu să facă cercuri tot mai mici, pregătindu-se parcă să se arunce asupra unei prăzi. Dar o detunătură puternică, slobozită de-o armă de vânătoare, doborî pescăruşul la pământ. Ecoul împuşcăturii, purtat de briza mării, îl înfioră pe Cernica.

— Ce-o fi având cu biata pasăre? auzi el un glas indignat.

Cernica se răsuci ca o sfârleză şi, dând cu ochii de

Sergiu Boniga, îşi desfăcu braţele:

— Ce faci, băiete?

Se îmbrăţişară prieteneşte. Poetul se trase după aceea un pas înapoi, ca să poată contempla silueta trupeşă a gazetarului.

— Ai mai slăbit?

— Da’ de unde? se plânse Cernica. Aici mănânc şi dorm cât zece.

Sergiu îl privi apoi dojenitor:

— Să-ţi fie ruşine, tăticule!

— De ce? se arătă Cernica mirat.

— Eşti un vulpoi! îl ameninţă Sergiu cu arătătorul. Nu mi-ai spus că vii în Deltă.

— Nici eu n-am fost sigur, îl încredinţă Cernica. Nu ştii că am şi eu nişte stăpâni? Dar ia spune-mi: cum m-ai găsit?

— Cutreierând întreaga Deltă.

— Singur?

— Nu... Am întâlnit la Tulcea o călăuză excelentă: un biolog.

— Cum îl cheamă?

— Dacă stai la Paulina, trebuie să fi auzit de el: Rolo Miron.

— Cum naiba ai mai dat şi peste ăsta?

CAPITOLUL XI

— Zici că biologul ăsta al tău e un tip formidabil? îl descosea Cernica pe poet, în timp ce se pregătea să părăsească plaja.

— Este, îi confirmă Sergiu Boniga.

— Şi e prieten la toartă cu cei de la miliţie, de la procuratură, de la securitate?

— Îi cunoaşte pe toţi, preciză poetul. Fiindcă în Deltă, cum zice Rolo, e ca într-un sat.

— O fi într-adevăr biolog? făcu Anghel Cernica bănuitor.

— Este, îi confirmă din nou Sergiu. Lucrează şi la o teză de doctorat despre călifari.

— Un călifarolog! zâmbi Cernica din colţul gurii.

— Devreme ce-l pasionează subiectul, după mine e esenţial, îşi apără Sergiu noul prieten.

— Fie vorba, nici nu-i chiar atât de rău să hoinăreşti cu lunile, pe banii unui institut de cercetări, prin Delta Dunării, observă gazetarul. Şi-n timp ce-şi scotea binoclul din sacul de plajă, adăugă: Mă întreb , însă, ce vrea de la tine?

— Asta am încercat şi eu să aflu, îi mărturisi Sergiu.

— Te-a intrigat va să zică şi pe tine faptul? constată gazetarul mulţumit de sine. Şi ce-a zis?

— Mi-a dat nişte răspunsuri evazive: „interes uman”... „dorinţa de a cunoaşte un poet”... etc., etc. Intuiesc însă că vrea să se folosească de mine ca să poată ajunge la „meşter”.

— Are într-adevăr de încheiat nişte socoteli cu taică-tu... Dar nu numai el... Aici, în sat, mai este şi-un flăcău care-i poartă sâmbetele... De aceea te-aş sfătui să fii foarte prudent.

— Rolo e un om corect, îl apără Sergiu pe biolog.

— S-ar putea să fie chiar foarte bine intenţionat, îi replică gazetarul. Dar e suspectă totuşi intervenţia lui atât de promptă şi de oportună în noaptea aceea de la Tulcea.

— Să fi fost oare înţeles cu cei doi şantagişti?

— O ipoteză, îi precizează Cernica. Adică se putea foarte bine să-i fi năimit chiar el... Să-i fi plătit, ca să te urmărească şi să te atace, iar dumnealui să intervină după aceea la momentul potrivit. Or pentru un asemenea gest rămâi recunoscător toată viaţa cuiva.

— Dar ţi-am spus că ticăloasa aia de fată m-a agăţat încă din Bucureşti! îi aminti Sergiu.

— Asta n-are nicio importanţă, îi replică Anghel Cernica în timp ce-şi potrivea binoclul la ochi. Era normal ca acţiunea să înceapă în Bucureşti, acolo unde găsea şi oamenii de care avea nevoie şi locul cel mai indicat.

— Mă întreb însă de ce n-au căutat să mă uşureze de bani în Bucureşti? Fiindcă Cerceluş putea să dea foarte bine buzna şi-n apartamentul în care m-a dus Delia.

— Asta e! conchise Cernica, luându-şi binoclul de la ochi. Dacă erau nişte şantagişti de rând, nu veneau până la Tulcea pentru o amărâtă de sumă.

— Erau două mii cinci sute de lei, îi aminti Sergiu.

— Pentru ei era un fleac. Numai pentru tine ar fi fost un dezastru. Ar fi trebuit să te întorci imediat acasă şi să te apuci de lucru, ca să faci rost de uiţi bani.

— Asta cam aşa e! încuviinţă Sergiu.

— De aceea, tot eu mă întorc şi zic: cei doi şantagişti nu urmăreau ca principal scop bănuţii tăi, ci... alungarea ta din Deltă.

— I-a năimit totuşi cineva?

— Mai mult ca sigur.

— Dar cine? Cine are interes să nu fiu aici? Rolo Miron?

— Nu! El te vrea mai curând în Deltă.

— Prin urmare, Rolo n-are niciun amestec! răsuflă Sergiu bucuros.

— Aşa cred.

— Atunci... cine?

În loc de răspuns, Anghel Cernica duse din nou binoclul la

ochi, îndreptându-l către insula conturata ca o semilună.

— Priveşte! îl invită el şi pe Sergiu.

Tânărul Boniga luă binoclul din mâinile gazetarului şi începu să cerceteze insula pe îndelete.

— Acolo e bârlogul meşterului? rosti el sec.

— Acolo.

— Cum se numeşte insula asta?

— N-are nume... E cea mai nouă formaţiune de hol, cum ar spune probabil prietenul tău Rolo Miron.

— Ce gusturi are şi meşterul! adăugă Sergiu, nedezlipindu-şi privirea de la insulă.

— Cam ciudate! Într-adevăr! sublinie, la rându-i, Cernica. Dar el a fost toată viaţa un excentric.

Tânărul Boniga îşi desprinse în sfârşit binoclul de la ochi şi căută privirea gazetarului:

— Presupui deci că a fost mâna meşterului?

— Doar pe el l-ar incomoda prezenţa ta în Deltă.

— Şi pentru asta trebuie să recurgă la asemenea acte banditeşti? rosti Sergiu indignat. Putea să mă avertizeze printr-o scrisoare, ori să-mi dea un telefon...

— Ştia bine că n-ai fi ţinut seama de avertismentul lui, îi replică Anghel Cernica. Şi nu numai de-al lui.

— Asta-i adevărat, recunoscu Sergiu. Dar borfaşul acela de Cerceluş era cât pe ce să bage cuţitul în mine!

— Fii convins că n-ar fi stat la tocmeală, conchise Cernica. Şi adăugă: Nu te-ar fi înjunghiat însă mortal. Ăştia se pricep să scoată pe cineva din circulaţie fără consecinţe grave.

— Deci meşterul e! constată Sergiu mâhnit. Pentru interesele lui e în stare să bage cuţitul în mine.

— Probabil că n-or fi nişte interese oarecare, îl avertiză Cernica.

— Şi eu, ca un fraier, pornisem încoace însufleţit de cele mai alese gânduri filiale, continuă poetul să se jeluiască.

— Nu te pripi, îl sfătui Cernica, atâta vreme cât nu se ştie care e şi mai ales unde e adevărul... Până acum am făcut doar nişte speculaţii.

— Dar faptele rămân fapte, îi aminti Sergiu Boniga.

Cornel Voinea se strecură discret în cabinetul lui Stelian Coman. Colonelul îi aruncă o privire scurtă, pe sub sprâncene şi continuă să citească rapoartele din acea zi. Căpitanul mai făcu doi-trei paşi, sperând să-l determine pe colonel să-i acorde oarecare atenţie. Acesta însă mormăi:

— la loc!

Voinea se aşeză pe scaunul capitonat, îşi potrivi mapa pe genunchi şi încercă să ghicească starea de spirit a şefului său. „Bătrânul lup e cam zbârlit azi”, îşi zise el.

Colonelul hotărî, în sfârşit, să ridice ochii de pe hârtii.

— Noutăţi?

— Statu quo! rosti cu oarecare emfază Voinea.

— Văd că răsfoieşti „Dicţionarul de expresii celebre”! îl ironiză Coman.

Căpitanul se simţi ofensat.

— Îmi pregătesc lucrarea de doctorat, tovarăşe colonel, şi cu această ocazie îmi mai împrospătez cunoştinţele de latină.

— Nu mai spune! se îmblânzi Coman pe neaşteptate. Ai ambiţia să semnezi „căpitan doctor Cornel Voinea”?

— Până atunci poate ajung maior! îndrăzni căpitanul să folosească un ton mai glumeţ.

— Poate! rosti Coman cu o umbră de îndoială.

— Vă îndoiţi? prinse Voinea mai mult curaj.

— Dacă te împotmoleşti mult în Deltă, mormăi Coman, nu ştiu, zău!

Voinea îşi îndreptă brusc spatele, tuşi scurt, în pumn, şi rosti pe un ton oficial:

— Vă raportez că am făcut tot ce mi-a fost posibil.

— Adică?

— În cazul marinarului Spirea Ivancea...

— N-ai aflat nimic concret, îi reteză Coman vorba.

— Ştiu totuşi cine l-a expediat pe fundul lacului, stărui Voinea.

— Nu, zău!

— Pun gâtul că e mâna lui Theo Boniga, continuă căpitanul cu glasul scăzut.

— Ce legătură avea amărâtul ăsta cu Boniga?

— A lucrat pentru el.

— Când?

— Cât timp a fost marinar pe vasul pentru excursioniştii străini.

— Să zicem, conveni colonelul.

— Iar după ce-a fost debarcat, omul nu le-a mai trebuit, îşi susţinu Voinea ipoteza. A devenit incomod, dacă nu chiar periculos.

— Cine l-a debarcat?

— Căpitanul vasului.

— De ce?

— Spirea era tot mai nedisciplinat... Se ţinea de chefuri... Făcea trafic de valuta... De aur...

— De la început a fost zurbagiu?

— Nu! Numai după ce-a dat de bani.

— Să zicem! admise Coman. Dar cine l-a înecat? Voinea ridică din umeri. Colonelul stărui. Cu cine avea Spirea legături?

— Mi s-a trimis un cârnat întreg de nume. se grăbi căpitanul să-i precizeze.

— Şi?

— Niciun suspect.

— Pot să văd lista?

— Poftiţi! scoase Voinea o hârtie din mapă.

Colonelul trecu în fugă cu privirea peste listă şi conchise gânditor:

— Într-adevăr, niciuna din cunoştinţele lui Theo Boniga. Voinea tăcu. Coman îi înapoie hârtia şi adăugă: Dar dacă mobilul crimei e altul? O răzbunare, să zicem...

— Exclus! replică Voinea cu promptitudine. Spirea Ivancea n-avea niciun duşman de moarte, nicio încurcătură amoroasă mai deocheată.

— Medicul legist ce spune? Cum a fost omorât?

— Marinarul a încasat mai întâi o lovitură de vâslă în cap... S-au găsit aşchii de lemn în craniu. După aceea a fost dus cu o barcă până în mijlocul lacului şi azvârlit în apă.

— Asta înseamnă că Spirea s-a întâlnit cu cineva în

preajma lacului.

— Fără îndoială.

Colonelul îşi privi colaboratorul câteva clipe în tăcere, apoi întrebă:

— Dar ce mai face „Egreta violetă”?

— În afară de aventuri amoroase, nimic nou de reţinut.

— Postul de observaţie?

— Funcţionează zi şi noapte.

— Theo Boniga nu s-a întâlnit în vremea asta cu nimeni?

— Absolut cu nimeni.

— Şi totuşi patronii lui de „dincolo” îi aşteaptă „marfa”, rosti colonelul mai mult pentru sine. Se pare că se bazează pe un transport cu totul deosebit, fiindcă se arată mai nerăbdători ca oricând.

— Cine naiba n-ar da oricât ca să obţină date despre „efectul R” care astăzi are o aplicabilitate imensă în electronică! exclamă Voinea.

— Am impresia că „marfa” a pornit sau va porni curând din Bucureşti spre Deltă, continuă Coman.

— Şi va trece prin mâinile lui Theo Boniga?

— Logic aşa ar fi.

— Dar individul ştie oare că-i supravegheat?

— Ce părere ai? îl ironiză Coman.

— Atunci de ce s-a izolat în Insulă? făcu Voinea nedumerit.

— Ca să aibă un alibi excelent! Nu s-a întâlnit cu nimeni... N-a primit şi n-a expediat nimic...

— Asta înseamnă că se bazează pe un om de legătură.

— La fel de bun ca şi el, îl completă colonelul.

— Pe ce cale vor încerca oare să expedieze „marfa” peste hotare?

— E şi aceasta o întrebare! conchise colonelul, bătând ritmic cu degetele în mapa din faţa sa.

Se ridică apoi pe neaşteptate de la birou şi-l măsură pe Voinea din priviri. Acesta sări la rându-i în picioare, urmărindu-şi superiorul cu nişte ochi măriţi de curiozitate.

— Ce crezi? rosti cu un glas neobişnuit de blând colonelul. Doamna Voinea s-ar supăra rău de tot dacă

iubitul ei soţ îşi va lua uneltele de pescuit şi se va duce să-şi încerce norocul la peşte în Delta Dunării?

— E obişnuită cu plecările mele precipitate, îi răspunse căpitanul pe loc. Dar mă întreb dacă vă va ierta posteritatea.

— Apropo de lucrarea ta de doctorat?

— Va trebui s-o mai amân.

— Cadă păcatul asupra capului meu! zâmbi colonelul şăgalnic colaboratorului său preferat.

CAPITOLUL XII

Ferchezuit la frizeria locală şi împrospătat după o baie de aburi, Rolo Miron se plimba cu mâinile în buzunare prin piaţa largă din centrul satului. O aştepta pe Dana Voicilă. Era pe înserate şi ingineriţa trebuia să se întoarcă de la Sulina, unde plecase chiar în ziua sosirii lui şi-a lui Sergiu Boniga în sat. Având cunoştinţe printre localnici, biologul se saluta cu fiecare în parte.

Curând, câteva sunete scurte, de sirenă, anunţară intrarea unui cuter în dana portului pescăresc. Rolo Miron grăbi paşii spre port. Când dădu cu ochii de ingineriţă, salută cu o rezervă impusă:

— Bună, Dana!

— Bună, Rolo! îl întâmpină aceasta cu un zâmbet prietenesc.

— Eram în trecere pe aici, îşi motivă biologul prezenţa în dană.

— Şi ţi-ai zis că n-ar strica să-ţi mai vezi vechii prieteni! adăugă Dana sincer bucuroasă de întâlnire.

— Ce mai faci? se interesă biologul cu glasul uşor tremurat.

— Mulţumesc! îi răspunse ingineriţa, păstrându-şi o umbră de zâmbet. Nu mai pot de fericire.

— Ai mult de muncă?

— Nu mai puţin ca anul trecut.

Rolo căută între timp, cu insistenţă, privirea Danei. Şi când o întâlni, îi zâmbi cu amărăciune. Ingineriţa îi replică cu sarcasm:

— Eşti ca un corb care simte de departe leşul.

Surprins, biologul tresări.

— Nu înţeleg ce vrei să spui?

Dana îşi feri privirea într-o parte şi-l părăsi pentru a da câteva dispoziţii de lucru pentru a doua zi. Iar când reveni, biologul, vădit afectat, îi zise:

— Dacă prezenţa mea te supără...

Dana îi zâmbi din nou, amar, rostind fără înconjur:

— Noi întotdeauna ne-am vorbit fără jenă şi fără menajamente. Nu?

— Cum vrei tu, se învoi Rolo Miron.

Ingineriţa îl învălui atunci într-o privire caldă. Îi mărturisi;

— Poate că ar trebui să-ţi cer iertare!

— Ce rost are? îi replică el pe un ton cam brutal.

— Adevărat! recunoscu ea. Nu are niciun rost. Şi adăugă cu o neobişnuită blândeţe în glas: Voiam doar să ştiu ce mai faci. Ce gânduri... ce planuri... ce speranţe mai ai?

— Speranţele mi le-am îngropat de mult, îi replică el pe acelaşi ton sec, aproape violent.

— Presupun că preocupările tale nu se mărginesc doar la... orizontul de aici!

— Evident! rosti el crispat.

Dana însă continua să-l cerceteze cu un interes crescând.

— Mă judeci aspru, nu-i aşa?

— Are vreo valoare părerea mea? făcu el surprins.

— Acum... da! mărturisi ea sincer.

— Eşti tare nefericită, Dana! îi declară Rolo cu glasul tremurat. Şi nefericirea ta mă doare.

— Crezi că pe mine mă doare mai puţin?

— Şi mi-i necaz, adăugă el, că te joci cu propria-ţi viaţă.

— Fiecare ne jucăm, mai bine sau mai prost, rolurile în care am fost distribuiţi, filozofă ea. Dar nu despre asta-i vorba. Important e ca rolurile viitoare să fie mai izbutite.

— Mă bucură! exclamă Rolo sincer. Din toată inima ţi-o spun! Dacă mai poţi gândi astfel, după lovitura pe care ai primit-o, te felicit!

— Îţi mulţumesc, rosti Dana.

Şi cum păşeau alături, pe strada mare, ingineriţa îl apucă pe Rolo de braţ şi-l strânse uşor, în semn de recunoştinţă. Biologul, mişcat de gestul ei, bătu camaradereşte cu palma peste degetele lungi, subţiri, ale ingineriţei. Dar aceasta îşi

desprinse numaidecât mâna şi se răsuci iute, ca un resort, strigând în gura mare:

— Pavel! Mitrofan! Xenofont! Ia veniţi încoace!

Tinerii pescari, care încercaseră să se furişeze pe-o uliţă laterală din calea ei, se opriră. Cel mai îndrăzneţ, Mitrofan, întrebă cu un aer nevinovat:

— De ce să venim, tovarăşă ingineră?

— Vă spun eu imediat.

Tinerii se codiră câteva clipe, apoi se apropiară cu paşi legănaţi.

— Ai auzit ce ispravă mi-au făcut? se plânse Dana lui Rolo.

— Iar vorbiţi aşa? îi ripostă Mitrofan.

— Dacă mă socotiţi o proastă, vă dau eu pe mâna şefului de post, îi preveni şefa secţiei piscicole.

— Se poate, tovarăşă ingineră? ripostă iarăşi Mitrofan.

Dar Pavel, cel mai posomorât dintre ei, dădu un ghiont semenului său, strecurându-i printre dinţi:

— Taci dracului din gură!

— Pavele, se adresă atunci Dana acestuia. Te rog să înţelegi că nu-ţi vreau decât binele.

— Ştiu, tovarăşă ingineră, făcu tânărul pescar, ridicând spre ea ochii mari, albaştri.

— Vă rog din suflet să vă astâmpăraţi, le ceru Dana. V-am scăpat o dată de bucluc, dar a doua oară...

— Am înţeles, tovarăşă ingineră! conchise Pavel. Vă mulţumim! Bună seara!

Ceilalţi îl urmară cu paşi mari, nehotărâţi.

La rândul lor, Dana şi Rolo se îndreptară spre piaţa din centrul satului.

Un tânăr pletos, îmbrăcat fistichiu, cumpărase un coş întreg de seminţe prăjite de floarea-soarelui şi-l împărţea darnic, în dreptul căminului cultural, droaiei de copii din jurul său. Dolofani, pistruiaţi, cu părul galben ca paiul griului, puştii satului îşi umpleau fără sfială buzunarele cu seminţe şi-l cercetau în acelaşi timp pe tânăr. Unii îi pipăiau îmbrăcămintea, alţii pletele blond-roşcate.

— Nene! auzi Dana pe unul din puşti întrebându-l pe

darnicul tânăr. Mata o să te faci popă?

— Care „popă”? îi replică alt puşti, vădit nemulţumit de neştiinţa celui dintâi. Nu vezi că-i cowboy?

— Fără pistoale? se împotrivi primul.

— Şi fără cizme cu pinteni? interveni încă unul.

— Am acasă şi cizme cu pinteni şi pistoale, îi încredinţă tânărul.

— Dar nu eşti cowboy? îl privi neîncrezător primul puşti.

— Ba sunt!

— Atunci de ce vorbeşti ca noi? stărui puştiul. Cowboy-i vorbesc americăneşte.

— Şi eu vorbesc... americăneşte, dar ştiu şi româneşte, îl lămuri tânărul.

— Nene! îi ripostă puştiul care nu se lăsa păcălit. Eşti dumneata şmecher de Bucureşti, dar nici pe noi nu ne „duci” cu un pumn de sămânţă... Iar dacă spui mai departe minciuni, îţi dau sămânţa înapoi, mai adăugă acesta jignit.

— Gata! se învoi tânărul. Nu vă mai mint!

— Ai încurcat-o, poete, interveni în clipa aceea şi Rolo Miron.

— Afurisiţi copii! constată Sergiu Boniga.

Iar când dădu cu ochii de Dana Voicilă, îşi luă un aer grav, înclinându-se respectuos. Ingineriţa îi răspunse cu o scurtă aplecare a capului. Biologul se grăbi atunci să-l prezinte pe Sergiu:

— Un viitor clasic al poeziei româneşti vrea să te cunoască, Dana.

— Pe mine? se arătă ingineriţa surprinsă.

— Mă numesc Sergiu Boniga, se prezentă singur, un pic ostentativ, poetul.

— Ştiam! îi replică Dana rece. Mai bine zis am aflat că sunteţi aici, ţinu ea să precizeze. Şi cu ce vă pot fi de folos?

— Mie? făcu Sergiu nedumerit. Ideea de a vă fi prezentat aparţine amicului nostru comun Rolo Miron.

— Eşti ca întotdeauna neinspirat, îl dojeni Dana pe biolog. Se întoarse ea apoi protocolar spre Sergiu: Vă rog să mă iertaţi! Am foarte mult de lucru.

— Nu-i nicio supărare! îi replică poetul, adoptând o ţinută

ţeapănă. Dar Dana îi şi întoarse spatele, profitând de ivirea în piaţă a inspectorului piscicol.

— Tovarăşe Nisip! îl strigă ea tare pe acesta.

— Eu! răspunse prompt inspectorul.

— Am de discutat cu dumneata ceva urgent.

— „Urgent” vă stau la dispoziţie, îi răspunse cu nelipsita-i bonomie Marcu Nisip.

Sergiu Boniga aşteptă să se îndepărteze Dana, apoi rosti către biolog:

— O autentică „Furie” a Deltei! Şi asta ziceai că era cât pe ce să-mi fie mamă vitregă?

— Poartă-te frumos, fiindcă nu-i exclus s-o mai ai totuşi mamă, îl sfătui Rolo.

— Oare? făcu Sergiu neîncrezător. Şi-l cercetă imediat pe biolog cu o privire bănuitoare: Ai şi renunţat la luptă?

— Tarde venientibus... ossa! îi replică acesta resemnat.

— Îmi pare rău, îl compătimi Sergiu.

— D-apoi mie!

Spre surprinderea celor doi tineri, Dana Voicilă reveni lângă ei:

— Sunteţi într-adevăr fiul pictorului Boniga? se adresă ea direct lui Sergiu.

— De douăzeci şi unu de ani, îi răspunse acesta impertinent.

N-o iertase pe ingineriţă. Dar aceasta se prefăcu a nu-i lua în seamă obrăznicia şi continuă să-l descoase:

— Aţi venit, presupun, în vizită la tatăl dumneavoastră!

— Nici gând! îi replică sec tânărul Boniga.

— Cum aşa?! se arătă ingineriţa mirată.

— Dintr-un motiv binecuvântat, duduiţă, îşi păstră Sergiu tonul obraznic. Sunt un fiu renegat.

— Renegarea e de altfel reciprocă, se simţi biologul dator să aducă precizarea ce i se părea necesară.

— Şi atunci? continuă Dana să-l cerceteze pe poet cu o privire rece, dar mai puţin potrivnică.

— Trecerea prin acest sat e cumva interzisă? întrebă acesta în zeflemea.

— M-aţi înţeles greşit, se grăbi ingineriţa să-l lămurească.

Voiam să ştiu doar ce interes v-a determinat să faceţi cunoştinţă cu mine...

Sergiu hotărî să fie ceva mai binevoitor cu ea şi-i răspunse pe un ton vădit glumeţ:

— Un interes profesional, cum ar zice amicul nostru comun Rolo Miron.

— Oare aşa să fie? continuă Dana să-l cerceteze cu bănuială.

— Interes filial, vă încredinţez, nu e, îi răspunse Sergiu cu sarcasm.

Ingineriţa înghiţi în sec. Nu mai replică. Aruncă în schimb o privire grea lui Rolo Miron.

— Rămâne totuşi o „necunoscută" prezenţa dânsului aici!

Biologul se mulţumi să se încline protocolar fără a-i răspunde. Iar după plecarea ingineriţei, îi strecură lui Sergiu;

— Nu-i câtuşi de puţin nepăsătoare faţă de prezenţa ta aici!

— În schimb am impresia că tu eşti „necunoscuta „ la care se referea.

— Crezi?

— Presupune – şi pe bun temei – că m-ai adus aici cu un anumit scop.

— O fi! se prefăcu Rolo nepăsător.

— E convinsă că vrei s-o desparţi definitiv de meşter, mai adăugă Sergiu.

— Şi dacă ar fi aşa?

— Nu văd de ce n-ai face-o! se învoi tânărul Boniga. Meşterul nu merită o femeie ca ea.

— Oho! exclamă biologul. Trebuie să fiu precaut... Îţi cam place!

— Şi-ncă foarte mult! mărturisi Sergiu. E o afurisită... Dar în ce te priveşte, perspectivele nu-s de loc roze.

— Rămâne de văzut!

— Tot mai speri? îl privi Sergiu cu surprindere.

— Sunt obligat! rosti biologul pe un ton grav. E, dacă vrei, o obligaţie elementar-umană.

— M-ai sufocat cu atâta „umanitarism", declară Sergiu

agasat. În numele acestei concepţii unii dau totul, iar alţii iau totul.

CAPITOLUL XIII

În grădina de vară a Bufetului local, consumatorii stăteau ciucure în jurul meselor rotunde, aşezate pe nisip. Dintre ei nu lipsea, fireşte, bărbatul Paulinei. Fiind un pescar ce se respecta, Gheorghe nu bea niciodată apă. Şi asta dintr-un motiv, după părerea lui, întemeiat.

— Cine se hrăneşte cu peşte, propovăduia el oricui era dispus să-l asculte, nu trebuie să bea niciodată apă. Lucru ştiut şi hotărât.

Nu stabilise Gheorghe această sfântă poruncă. O moştenise o dată cu meseria.

— Peştelui nu-i place a treia apă, lămurea pescarul, cu glas ridicat, „sfânta poruncă”.

Prima era apa în care trăiau peştii, iar a doua, cea în care se fierbeau.

— Atât! tuna Gheorghe. A treia apă n-o mai suferă!

Şi pescarul nu se abătea cu nicio iotă de la porunca bătrânească. Din aceeaşi pricină nu bea nici bere. Şi aceasta îi amintea de apă. De asemenea nici cu vinul nu se împăca. Şi avea dreptate. Vinul care ajungea până în satul lor era de proastă calitate.

— După ce bei un kil, îşi rostea Gheorghe grav sentinţa, în loc să ţi se înroşească urechile, îţi crapă capul de durere.

Singurele băuturi binecuvântate de Dumnezeu erau, după părerea lui fermă, spirtoasele. Şi-n special votca.

Bărbatul Paulinei dădea tocmai peste cap o cinzeacă de votcă în momentul când îi zări, intrând în grădină, pe Rolo şi Sergiu. Cu un gest obişnuit, trânti cinzeaca pe masă, grăbindu-se să-i întâmpine pe noii veniţi.

— Domnu’ Rolo! Domnu’ Sergiu! Ce bine-mi pare! le scutură el mâinile pe rând. Vă rog să ne faceţi cinstea! Aşa!

Poftiţi la masa noastră!

Cât de voie, cât de nevoie, biologul şi poetul se aşezară la masa lui Gheorghe, la care se mai aflau încă doi pescari.

— Pe unde aţi mai umblat? îi cercetă bărbatul Paulinei, cu ochi veseli, pe cei poftiţi de el. Şi continuă fără să mai aştepte răspuns, adresându-se direct lui Rolo: Mereu vorbesc cu nevastă-mea despre mata. Îl recomandă apoi pescarilor de la masă: Ce băiat bun! Frumos şi cuminte ca o fată mare! Uite-aşa un şef ne-ar trebui.

Aluzia era clară. Rolo şi Sergiu schimbară câte un zâmbet complice. Dar pescarul din dreapta se simţi dator să precizeze:

— Las' că avem şefă bună!

— Avem! Să ne-o ţie Dumnezeu! E fată bună! Dar nu i-ar strica un bărbat ca dumneata, îi sugeră Gheorghe biologului. Şi-l întrebă fără ocol: De ce n-ai luat-o? Rolo îi zâmbi încurcat. Vorbesc serios! insistă pescarul. Ce-ai aşteptat? Trebuia s-o iei.

— As fi luat-o, dar...

— Nu trebuia să te codeşti, îl dojeni Gheorghe. Ce mai tura-vura! Dacă puneai mâna pe ea, acum era a dumitale.

Pe fruntea lui Rolo se ivi o cută adâncă, pe care se grăbi s-o şteargă cu un zâmbet.

— Treaba asta, încercă el un ton mai glumeţ, se face în doi. Presupun că trebuia să vrea şi ea.

— Oho! izbucni Gheorghe într-un râs gros, bărbătesc. Tare mai eşti fleţ! Iartă-mă că ţi-o spun!

— Nu te jena, îl încurajă Sergiu amuzat.

— Dacă aştepţi învoirea fetei, îşi susţinu pescarul punctul de vedere, n-o mai duci la biserică nici la pastele cailor. Ce? E după ea? Dacă nu vrea de bună voie, vine de nevoie.

— Cum? îl îmboldi Sergiu din ce în ce mai amuzat.

— O furi şi gata! tună Gheorghe. Fără multă vorbă!

Pescarii de la masă izbucniră în râs. Chiar şi lor le venea greu să-şi imagineze o asemenea scenă: Dana Voicilă, ditamai inginer, şefa secţiei piscicole, furată ca o fetişcană oarecare de biolog. Vădit înveselit, Rolo remarcă:

— Ar fi o idee!

Încălzit de-a binelea, Gheorghe căută să-i convingă pe deplin:

— Vă spun eu că numai aşa trebuie procedat! Hotărât! Eu cum am făcut când am luat-o pe Paulina? La fel! Am văzut-o la o nuntă, mi-a plăcut, am poftit-o la joc... Am jucat-o până am scos sufletul din ea... Iar după aceea, la vreo două sau trei săptămâni, i-am zis: „Vii după mine?” Ea a început să se fasolească. „Bine, mi-am zis, dacă nu vii de bună voie, o să mergi de nevoie.” Am mai lăsat-o să se gândească o săptămână, după care m-am dus iarăşi la ea în sat, cu o barcă şi cu doi prieteni. Am aşteptat să se culce ai ei şi-am chemat-o pe Paulina afară. Ea, ca proasta, a venit. Am momit-o cât mai aproape de locul unde am priponit barca. Şi acolo am mai întrebat-o o dată: „Mergi după mine?” Ea a început din nou să mă joace pe degete. „Ei! Fir-ai tu să fii!” m-am înfuriat. I-am astupat gura şi-am fluierat după prietenii mei. Îi ştiţi, se adresă Gheorghe pescarilor de la masă: Vasile al lui Timofte şi Cozma Vădanei. Pescarii îi întăriră spusele. I-am pus apoi un sac în cap, continuă Gheorghe, am săltat-o în spate ca pe un tăbâltoc şi tiva cu ea la barcă. Am făcut rău? ceru el părerea lui Rolo.

Biologul îl cerceta cu vădită admiraţie. Pescarul ştiuse ce voia. Cu toate că nu era un bărbat frumos – cu faţa de cal şi nasul lung, ascuţit – Gheorghe avea una din cele mai frumoase neveste din sat. Pe deasupra, Paulina mai era o foarte bună gospodină şi-o excelentă mamă pentru cei patru copii.

— La dumnealor e altă situaţie, interveni, cu bun simţ, pescarul din stânga lui Rolo. Dânsa e inginer...

— Şi ce dacă-i inginer? îi reteză Gheorghe vorba. Nu-i tot femeie? Nu simte la fel ca una de-ale noastre?

Ospătarul aduse sticlele de bere comandate de Rolo împreună cu un rând de votcă pentru pescari. Pe Gheorghe îl nemulţumea însă ceva.

— Ce e? se interesă biologul, văzându-l pe pescar măsurând din ochi cinzeaca. Vrei altă băutură?

— Nu.

— E prea puţină?

Gheorghe nu-i răspunse. Continuă să privească sticluţa în zare. Şi constatarea îl revoltă. Nivelul băuturii era ceva mai jos de semnul convenţional.

— Chelner! strigă el pe un ton poruncitor. Ospătarul reveni la masă, înclinându-se prevenitor:

— Mai doriţi ceva?

— Ia cinzeaca asta de aici şi dă afară aerul din ea! îi servi Gheorghe una din glumele sale preferate.

Rolo şi Sergiu izbucniră spontan în râs. Pentru ei gluma era nouă. Mulţumit de efectul produs, Gheorghe căută cu privirea în jur pentru a mai plasa un „aforism” de local. Sorţii căzură pe un consumator de la masa vecină, o figură obişnuită de beţivan, care tocmai dădea o votcă peste cap, oţărându-se la pahar.

— Bietul de tine! îl căină Gheorghe. Nu-ţi place, aşa-i? Şi nimeni nu ne crede!

Hohotele din jur întrecură aşteptările mucalitului.

— Eşti o co... moară la casa omului! reuşi Rolo să îngăimeze, în timp ce-şi ştergea ochii de râs. Biologul simţi apoi cotul lui Gheorghe. Nedumerit, ridică privirea. Cu un gest scurt, din cap, pescarul îl invită să-şi îndrepte atenţia spre gărduleţul care despărţea grădina de vară de stradă. Rolo îi zări pe Anghel Cernica şi Dana Voicilă opriţi la intrare. După gesturi, gazetarul părea a o invita pe inginerita să păşească în local, dar aceasta se împotrivea. Rolo se ridică imediat de la masă.

— Mă iertaţi! făcu el către pescari.

Porni fără întârziere spre cei doi, făcându-i semn şi lui Sergiu să-l urmeze.

— Nu intraţi? îi pofti biologul pe noii-sosiţi. Au bere rece... Lucru rar pe aici!

— Dar nu văd nicio masă liberă! observă Cernica.

— Facem rost şi de masă, îl încredinţă Rolo.

Sergiu se mai ţinea încă la distanţă, însă Dana îi zâmbi amical:

— Mai sunteţi supărat pe mine?

— Nici n-am fost, îi replică poetul.

— Cu atât mai bine, conchise ea, strecurându-se printre mese.

Responsabilul Bufetului ţinu să-i servească personal pe noii-veniţi. Aduse o masă şi patru scaune, pe care le aşeză într-un colţ mai ferit. Aşternu apoi o faţă de masă albă, imaculată. Se învârtea cu deosebire în jurul şefei secţiei piscicole locale.

— Doriţi un grătar? o consultă el pe Dana.

— Aveţi aşa ceva? făcu Sergiu surprins.

Ca să fie mai convingător, responsabilul îşi supse degetele;

— Ne-a sosit un muşchiuleţ de porc...

— Ar fi grozav! exclamă tânărul Boniga. De când umblu prin Deltă am şi uitat gustul grătarului.

— Cine stă prea multă vreme pe la noi uită multe gusturi, îl preveni Dana.

— În schimb descoperă altele, îi replică poetul.

— De aceeaşi valoare?

— Poate chiar superioară, o învălui Sergiu Boniga într-o privire curtenitoare.

Anghel Cernica trata între timp cu responsabilul. Îi cerea să aducă la masă din ce avea mai bun, mai ales, în bucătăria şi depozitul de băuturi ale localului.

„Tipul are bani, îşi zise Rolo, urmărindu-l pe gazetar cu atenţie. Şi ştie să-i toace cu rutina şi siguranţa celor obişnuiţi cu marile restaurante.”

Biologul ridică apoi ochii la Dana şi-o cercetă îndelung, Simţindu-l, aceasta înălţă întrebător dunga neagră, groasă, a frumoaselor ei sprâncene. Rolo îi căută privirea. Ea nu şi-o feri. Dar biologul nu descoperi nimic deosebit. Nici măcar o sclipire mai aparte. Dana îi oferea o privire limpede, curată.

„Nimic ascuns, nimic vinovat, constată el. Parcă ar fi aceiaşi ochi inocenţi pe care i-am cunoscut cândva.”

Dana reluă discuţia cu Sergiu Boniga.

— Pe noi, pescarii, se străduia ea să-l convingă pe poet, ne puteţi învinui de orice, în afară de lipsă de ospitalitate.

— Am observat şi-am reţinut, îi zâmbi Sergiu la fel de

curtenitor.

— Regret cele întâmplate, insistă Dana. N-am nicio vină.

— Nici eu, o încredinţă tânărul Boniga. Cred că nici Rolo. Poate maestrul, aruncă el în glumă spre Cernica.

Trezit din gânduri, acesta întrebă naiv:

— Poftim?

— Prin ce aştri călătoreşti? continuă Sergiu să-l îmboldească la vorbă.

— Mâine trebuie să mă înapoiez la Bucureşti, rosti gazetarul ca pentru sine.

— E atât de urgent? se interesă Dana.

— Este.

Cernica se arăta vădit indispus şi prefera să soarbă în tăcere din paharul cu vin. Dar indispoziţia lui nu afectă câtuşi de puţin schimbul viu de replici dintre Dana şi Sergiu.

„Se înţeleg tot mai bine”, constată şi biologul, privind cu jind la cei doi tineri. Şi fără voie îi veni în minte o scenă petrecută pe la sfârşitul primăverii, în aceeaşi grădină de vară. Era cu Dana şi cu Theo Boniga. Rolo nu bănuia pe atunci încă nimic. Nici măcar nu prevestea legăturile intime dintre pictor şi ingineriţă. Refuza să creadă că o tânără ca Dana Voicilă s-ar putea încurca serios cu un bărbat ce putea să-i fie în cel mai bun caz tată. De aceea pe el nu-l interesau în momentele respective decât preocupările artistice ale lui Theo Boniga. Îşi amintea chiar că-l întrebase pe pictor: „La ce lucraţi acum?” Iar acesta-i răspunsese nu fără a-şi da o anume importanţă: „Deocamdată adun... Înghit cu nesaţ noianul de impresii care mi se oferă cu dărnicie la tot pasul... E interesantă! E deosebit de interesantă lumea asta a Deltei!” Pictorul îşi rotise apoi privirea vie, fascinantă, spre Dana, rostind grav: „Iar pe deasupra mai am noroc şi de-o călăuză pe care şi Dante ar fi schimbat-o cu a sa Beatrice”.

Biologul simţise în clipa aceea o uşoară împunsătură în inimă. Începea să-l roadă gelozia. Urmărise în acelaşi timp şi reacţia Danei. „Sensibilă la compliment ca orice femeie”, îşi zisese el. Intervenise apoi şi Dana în discuţie. „Azi am vizitat Insula”!, ţinuse ea să-l informeze pe biolog.

„Superbă! se extaziase atunci şi Theo. Mi-aş face o căsuţă acolo. Într-un asemenea loc, orice artist poate realiza capodopere.”

Biologul privise apoi cu oarecare îngrijorare la Dana. „Nădăjduiesc că nu veţi instala acolo nicio cherhana!” spuse el. Ingineriţa îl liniştise pe loc: „Încă nu!” Theo mai adăugase: „Ar fi păcat! Ar fi mare păcat”. O adiere uşoară, ce purta până la ei mirosul fripturilor de pe grătar, îi învăluia când şi când, sporindu-le apetitul. Li se servise în cele din urmă şi masa.

Rolo Miron îşi amintea că el înghiţea repede şi cu poftă, că Dana ducea la gură fiecare bucăţică de pâine sau de friptură cu discreţia şi delicateţea înnăscute la femei şi că Theo Boniga se străduia să le dovedească remarcabila lui distincţie.

„E un domn!” trebuise biologul să recunoască. Pictorul exercita şi asupra lui o atracţie puternică. Dar asta nu-l împiedicase pe Rolo să-l întrebe fără jenă pe Theo Boniga:

„Sunteţi căsătorit?”

Auzindu-l, Dana rămăsese cu furculiţa în aer. Indiscreţia lui Rolo i se păruse nelalocul ei. Pictorul însă zâmbise cu îngăduinţa celor mari faţă de gafele celor mici.

„Am fost”, răspunsese el sec.

„Divorţat?” insistase Rolo.

„Nu. M-a blagoslovit cel de sus cu o văduvie”.

„De mult?”

Dana nu mai mânca. Îşi sprijinise furculiţa de marginea farfuriei şi-şi muşca buzele. Era profund nemulţumită. Aproape nici nu mai înregistrase răspunsul evaziv al lui Theo:

„Nu prea de mult”.

„Copii?” continuase Rolo cu îndărătnicie.

„Am şi un copil, îi precizase Theo senin. Un băiat mare... Un bărbat, de fapt. Va împlini curând douăzeci şi unu de ani”.

„Student?”

„Şi poet”, îi precizase Theo cu mândrie părintească.

„Să vă trăiască!” îi urase Rolo.

„Vă cer scuze! se simţise atunci Dana obligată să-l dezvinovăţească pe Rolo. Prietenul meu e cam certat cu «codul manierelor elegante».”

„De ce? E firesc! luase Theo atunci apărarea biologului. Omul vrea să ştie cu cine stă la masă.”

Dar atmosfera devenise de nesuportat. Fiecare se simţea stingherit într-un fel de prezenţa celuilalt. Pentru a scăpa de această stare, se arătaseră preocupaţi de paharele din faţa lor. Mai puţin afectat de atmosferă păruse doar Theo Boniga. Îşi plimba privirea peste capetele consumatorilor, răspunzând prin gesturi scurte, amicale, saluturilor ce i se adresau.

„Iar acum, lângă Dana, se află fiul”, constată biologul. Trezit ca din vis, îl auzi pe tânărul Boniga proclamând:

— Poate e mai bine aşa! Poate e mai bine ce face fiecare... Nu?

— Poate, conveni Dana, deşi...

— Aţi reacţionat şi-am reacţionat spontan, îi vorbea Sergiu tot mai însufleţit. E firesc! V-am înţeles! Pe toţi vă înţeleg! Numai pe mine nu mă înţeleg! De altfel nici nu vreau să mă înţeleg! E mai bine aşa! Credeţi-mă!

— Nu mai vine odată cu fripturile? se auzi pe neaşteptate glasul protestatar al lui Anghel Cernica.

Cei trei tineri izbucniră într-un râs spontan, care alungă cutele de pe fruntea gazetarului.

CAPITOLUL XIV

Barca pescărească se strecura uşor pe gârla îngustă, înghesuită între plauri. Marcu Nisip trăgea precaut la bobăici, în timp ce Sergiu Boniga ţinea urechile ciulite, sperând să prindă cea dintâi fâlfâire a vreunei raţe sălbatice. Era tot timpul cu degetul pe trăgaci.

— Nu pică nimic, rosti cu necaz poetul.

Pânda începea să-l obosească.

— Unde vă duc eu e loc sigur, îl încurajă inspectorul piscicol.

— În ce loc zicea Rolo să ne întâlnim?

— Pe Grindul Lupului.

— E departe?

— Mai e un pic.

Sergiu feri din calea bărcii vârful aplecat peste apă al unei lăncii înalte de stuf, desfăcându-şi apoi la gât cămaşa cadrilată.

— Mai e încă zăpuşeală! se plânse el.

— Peste o oră va fi numai bine, îl încredinţă Nisip.

— N-am împuşcat nimic astăzi, se tângui iarăşi Sergiu.

— Răbdare!

Tânărul Boniga se lasă într-o rână, dând semne de plictiseală.

— Ziceai că orice pasăre de baltă e bună de mâncat! îl îmboldi el din nou la vorbă pe Nisip.

— Dacă ştii s-o prepari, e bună, îi confirmă acesta.

Tânărul Boniga pufni pe nări:

— Dumneata corijezi zicala: Aici tot ce zboară se mănâncă!

— Tot ce-i înaripat, îi precizează inspectorul. Nu ce zboară din mintea anumitor tineri.

Insinuarea era vădită. Dar Sergiu n-avea chef să-l combată.

Barca ajunse între timp la capătul gârliţei. În faţă se deschidea un braţ mai lat.

— Apa e limpede aici, remarcă Sergiu.

— Braţul comunică la amândouă capetele cu marea, îl informă Nisip.

Tânărul Boniga deveni brusc atent.

— Nu cumva dincolo...

— E Insula! îi confirmă inspectorul.

— Aici e, prin urmare, bârlogul meşterului, rosti Sergiu mai mult pentru sine.

Ţărmul, mai bine-zis plaja care alcătuia Insula, îl cam dezamăgi pe tânărul Boniga. Nu zărea decât un limb nisipos, pe care abia se înfiripa viaţa: tufe răzleţe de sălcioară, fire rare de iarbă, tulpini prizărite de papură şi de stuf. Un limb măturat de vânturi, iar când Dunărea se umfla – şi de valuri.

— Gusturi! constată Sergiu. Dar nu văd „turnul de fildeş” al meşterului!

— După ce ieşim niţel mai la larg, îl zărim, îl asigură Nisip.

Tânărul Boniga continua să cerceteze cu interes insula formată de Dunăre şi mare. Era poate cel mai tânăr pământ al Deltei, care în fapt nu mai aparţinea acesteia, ci ducea o existenţă de sine stătătoare.

„O ţară a nimănui, îşi zise Sergiu. Probabil că de aceea a şi ales-o meşterul... Ca să demonstreze şi prin aceasta deplina-i independenţă şi izolare faţă de restul lumii... E o idee!”

— Iată şi bârlogul lui! îi atrase atenţia Nisip.

Căsuţa tip camping, din panouri prefabricate, îl încântă pe poet. Părea o casă de păpuşi. Fiecare perete era de altă culoare. Aşişderea versanţii acoperişului. Iar în alternarea culorilor, Sergiu îşi recunoscu tatăl.

„Are un simţ deosebit al decorativului”, îşi zise el.

— Vrei să vezi Insula mai de aproape? îl îndemnă Nisip.

— Nu! N-am încă chef să dau ochii cu meşterul.

Cotiră barca spre malul opus, intrând pe gura altei gârliţe.

Sergiu Boniga deveni mai tăcut. Inspectorul, respectând monologul interior al poetului, se străduia să vâslească cât mai uşor, mai fără zgomot. Şi cum pluteau aşa, în linişte, de undeva, nu prea de departe, răzbătură până la ei două glasuri limpezi, bărbăteşti. Nisip lăsă barca în voia apei. Deveni şi Sergiu mai atent.

— Aseară am fost la Frusina, se lăuda un glas de flăcău.

— Tu? veni replica neîncrezătoare a altuia. La Frusina? Fugi cu ursul.

— Pui rămăşag? se burzului lăudărosul.

— Pe cât vrei? se prinse celălalt. Pe zece kile de vin!

— Mi-i milă de bănişorii tăi, continuă să-l provoace lăudărosul.

— Lasă! Nu mai fi chiar atât de milos! Frusina nu se uită la alde tine... Fetele noastre umblă după artişti.

— Cine-o fi? îi şopti Sergiu lui Nisip.

— Doi băieţi din sat, îi răspunse inspectorul tot în şoaptă. Pavel şi Mitrofan.

Amuţiră imediat, oprindu-şi aproape răsuflările.

— Ia taci! auziră ei din nou, cât se poate de limpede, glasul lui Mitrofan.

— Ce e? se interesă Pavel.

— Vine o barcă.

Valuri mici, iscate de o briză uşoară, se spărgeau clipocind de bordul bărcii în care se aflau Sergiu şi Nisip. Dar cei doi flăcăi, după ce mai ascultară câteva clipe, reluară discuţia pe un ton scăzut.

— Să fie Milica? Se întrebă plin de speranţe Pavel.

— Se poate, îi răspunse Mitrofan. Am văzut-o când se ducea la Magazin.

Tăcură din nou. Marcu Nisip şi Sergiu Boniga se consultară din priviri. Se simţeau într-un fel complici. Ca să pună capăt situaţiei echivoce, inspectorul întinse mâinile spre bobăici. Dar glasul lui Mitrofan, care izbucni puternic, îl opri.

— Eu, declara tânărul pescar, le-aş fi trimis câte un

glonte în cap şi i-aş fi azvârlit după aceea în mare.

Pavel se împotrivi:

— Nimănui nu-i este îngăduit să curme o viaţă de om.

— Dar el cu ce drept ţi-a luat-o pe Milica?

— Nu era încă a mea.

— Milica n-a zis că merge după tine?

— Câte nu zic fetele! conchise Pavel resemnat.

Vocile celor doi tineri pescari se îndepărtară. Nisip reluă vâslitul.

— Nici măcar aici, în pustietatea bălţilor, nu te poţi feri de urechi indiscrete, constată Sergiu amuzat.

— Unul din ei, îl informă inspectorul, se ţinea, cum se zice pe aici, cu Milica... Viitoarea dumitale mamă vitregă.

— Alta? exclamă Sergiu cu o candoare care stârni râsul lui Nisip.

Gârliţa pe care aluneca barca sfârşi într-un luciu de apă mai întins.

— Ieri am văzut aici un răţoi de toată mândreţea, îl avertiză inspectorul pe tânărul Boniga.

Acesta se arătă bucuros:

— Nu mai spune!

— Are cuibul prin preajmă, stărui inspectorul.

Stârnit în proaspăta lui pasiune de vânător, Sergiu începu să cerceteze laturile bălţii. Dar nu descoperi decât o barcă pitită în stuf.

— E a celor doi băieţi, presupuse Nisip.

— Ce-ar fi să-i întrebăm dacă n-au văzut răţoiul de care vorbeai?

Nisip se învoi.

Cei doi tineri pescari adăstau într-un luminiş unde îşi consumau prânzul frugal.

— Noroc, băieţi! li se adresă inspectorul.

— Să trăiţi! răspunseră într-un glas flăcăii.

— Aţi prins ceva?

— Caracudă.

— Raţe nu sunt pe aci? se interesă nerăbdător tânărul Boniga.

— Puzderie! îi răspunse Mitrofan.

— Luaţi-o spre Insulă, îl sfătui şi Pavel.

— De acolo venim, rosti Sergiu dezamăgit.

— Acu’ stau şi ele ascunse, presupuse Mitrofan. Da’ mai pe seară...

— N-aţi văzut cumva un răţoi mare? continuă să-i descoase Sergiu cu candoarea vânătorului de ocazie.

— Răţoi? făcu Pavel surprins.

— Unde-s raţe, trebuie să fie şi răţoi, rosti, sclipind ghiduş din priviri, Mitrofan.

— Cu bine şi poftă bună! îşi luă Nisip rămas bun.

— Umblaţi sănătoşi!

Sergiu porni dezamăgit pe urmele inspectorului. Pescarii îşi reluară prânzul.

— Ce răţoi or fi căutând? întrebă nedumerit Mitrofan.

— Ei ştiu, conchise Pavel nepăsător.

Pescarii mâncau încet, gospodăreşte, dar cu auzul treaz. Balta se cerea supravegheată. O pârâitură uşoară de stuf uscat, care se auzi curând, le atrase iarăşi atenţia.

— Ce-o fi? întrebă Pavel în şoaptă.

Mitrofan nu-i răspunse. Îi făcu semn lui Pavel să strângă merindele. Pitiţi apoi în stuf, în laturi opuse, tinerii pescari pândeau nerăbdători sosirea neaşteptatului musafir. După fâşâitul frunzelor şi pocniturile tulpinelor uscate de stuf ghiciră că se apropia nu om.

În luminiş se ivi într-adevăr laboranta de la cherhana. Milica purta în mâini două sacoşe încărcate cu felurite cumpărături şi arunca în jur priviri speriate, de animal hăituit. Rochia ei înfloratăera stropită cu noroi, iar părul lung, cânepiu, îi cădea în laţe pe gât şi pe obraji. Ajunsă în mijlocul luminişului, Milica se aruncă, doborâtă de oboseală, în iarba deasă şi înaltă. Dar nu apucă să răsufle bine, când foşnetul stufărişului o făcu să tresară. Fata scoase un ţipăt scurt, sărind instinctiv în picioare, înşfăcă cele două sacoşe şi, fără a mai sta pe gânduri, o zbughi în direcţie opusă. La marginea poienii se opri însă brusc, încremenită de spaimă. Din stuf se întindeau spre ea două braţe vânjoase. Cu ochii holbaţi, fata dădu iute înapoi, mergând cu spatele. Mitrofan,

cel care-i tăiase calea, rânjea la ea. Milica scoase un ţipăt de groază, retrăgându-se spre cealaltă latură a poienei. Aici însă fu cuprinsă zdravăn de alte braţe puternice. Milica era gata să leşine. Aruncă ochii peste cap... În ceafă, apoi pe frunte, pe obraji, simţi răsuflarea fierbinte a lui Pavel. Tânărul o cerceta pătimaş. Fata slobozi atunci, din străfundul plămânilor, un „nu” disperat, înăbuşit pe loc de palma mare, bătucită, a flăcăului. Palid, pradă pasiunii sale îndelung stăpânite, acesta îi şopti gutural:

— Nu-ţi fac nimic!

Cu un ultim, suprem efort, fata izbuti să se smulgă din braţele lui Pavel. Cumpărăturile din cele două sacoşe – cutii şi pungi pline – se împrăştiară pe iarbă. Zdrăngănitul metalic al conservelor fu acoperit de chemarea disperată a Milicăi:

— Theoooo... Ajutoooor!

O detunătură puternică, de armă de vânătoare, spintecă văzduhul în aceeaşi clipă. Cei doi tineri pescari îngheţară. Iar când mai răsună o detunătură, flăcăii ţâşniră iute, ca nişte iepuri, în stufăriş, făcându-se nevăzuţi.

Zdrobită, Milica recăzu în iarbă, cu faţa îngropată în palme. Îşi descărca sufletul fără a mai ţine seama de pârâitul stufului din preajmă. Îl auzea, dar nu-i dădea nicio importanţă. Nici în momentul când Rolo Miron se opri gâfâind lângă ea – căci el intervenise atât de prompt – fata nu ridică fruntea din palme. Biologul îi atinse uşor umărul. Milica îl respinse furioasă:

— Să mă laşi în pace!

— Ce-ai păţit? rosti Rolo îngrijorat.

Surprinsă, Milica ridică imediat capul şi-l fulgeră pe biolog cu o privire duşmănoasă.

— Pleacă de aici! îl alungă ea cu furie. Pleacă!

— Ai strigat! stărui Rolo Miron.

— Şi? continuă ea să-l înfrunte cu aceeaşi duşmănie. Nu pe dumneata te-am chemat. Se ridică apoi mânioasă şi începu să strângă târguielile împrăştiate. Să vă ia dracu’! îi mai azvârli ea biologului în faţă. Pe toţi! Pe toţi veneticii!

Un tropăit puternic, ce venea din direcţia bălţii, le atrase

atenţia. Era Sergiu Boniga. Milica îl întâmpină şi pe noul sosit cu o privire rea.

— Altul! izbucni ea nestăpânită. Ce vreţi de la mine?

Sergiu se opri la câţiva paşi, privind descumpănit, în timp ce Rolo Miron continua s-o supravegheze pe fată cu stăruinţă. Şi-n clipa când Milica păru ceva mai potolită, îi zise:

— Te-ai răcorit?

— Răcori-v-ar pe voi fundul Dunării şi-al mării, le aruncă ea blestemul greu.

— Cine-a fost? insistă biologul.

— Mă priveşte! îl respinse Milica brutal. Şi nu vă mai băgaţi atâta în sufletele oamenilor! Vedeţi-vă de treburile voastre!

Biologul îşi cercetă dezamăgit arma încă fierbinte

— Păcat de cartuşe, făcu el mai mult pentru sine

— Să ştii că-i păcat, îi replică Milica. În loc să le fi tras în vânt, mai bine ţinteai direct în mine.

Sergiu Boniga, martor tăcut, simţi o strângere de inimă. Îl cercetă şi pe Rolo. Acesta părea la fel de impresionat. Doar Milica îşi reluă blestemele femeieşti:

— De nu i s-ar mai pomeni numele celui care m-a adus pe lume şi m-a lăsat singură... la cheremul tuturor neisprăviţilor... şi-al neputincioşilor... şi... Fata se întrerupse brusc, fixându-şi ochii mari, scânteind de furie, asupra lui Sergiu. Părea că abia atunci îi descoperea prezenţa. Şi faptul o mânie mai tare. I se adresă răstit: Cu tine ce-i aici? Ce te tot învârteşti ca un căţel în jurul cozii? Ce treabă ai prin bălţile noastre?

Luat prin surprindere, Sergiu Boniga schiţă un zâmbet copilăresc.

— Zi! îl îmboldi ea. Ce cauţi pe aici?

— Vânez! îi răspunse el, înfăţişându-i arma ca un şcolar caietul de exerciţii.

Milica pufni batjocoritor pe nări:

— Nu mai spune! Vânat se cheamă? De ce nu ţi-ai rupt gâtul înainte de-a veni încoace? Se adresă apoi lui Rolo: De ce nu lăsaţi omul în pace? De ce? Doar nu face nimănui

niciun rău... Vrea doar să lucreze... De ce nu-l lăsaţi să lucreze? Unde vreţi să se ducă? A fugit de răul vostru până şi din sat... A venit în nenorocita asta de Insulă... Nici aici nu-l lăsaţi? Unde vreţi să se mai ducă? Şi-apoi ce căutaţi voi aici? Venetici neisprăviţi!

Dar ultima remarcă a fetei îl determină pe biolog să zâmbească.

— Dar tu ce eşti? o înfruntă acesta.

Tonul Milicăi scăzu brusc. Se destăinui fără nicio rezervă:

— Nu-ţi doresc să afli într-o zi!

— Te-ai încurcat rău, fetico, o compătimi Rolo. Dar ai încurcat şi pe alţii.

Sângele izbucni cu violenţă în obrajii Milicăi.

— Ce-ţi pasă? îl apostrofă ea. Ar trebui să-ţi convină... Ţi-am lăsat locul gol!

Rolo schiţă un zâmbet amar. Se adresă din nou fetei:

— Care dintre cei doi băieţi s-a legat de tine? Pavel? Mitrofan?

— Ţi-am spus că mă priveşte, îi răspunse ea brutal.

— Văd că ţi-au aranjat bine rochia, insistă Rolo.

— Iar te bagi ca musca? îl apostrofă fata, săltând furioasă cele două sacoşe. Să vă ia dracu' pe toţi. Pe toţi veneticii! mai adăugă ea pe picior de plecare.

— Ascultă, tu! o opri Rolo. De ce ne faci venetici?

— Fiindcă sunteţi!

— Dar cel de colo, arătă Rolo spre Insulă, nu-i tot venetic?

— Nu! replică ea prompt. Theo e al meu! Şi câtă vreme e al meu, înseamnă că-i de aici.

— Logic! remarcă Sergiu amuzat.

Dar Milica îi curmă veselia, ţintuindu-l cu o privire încărcată de dispreţ:

— Ce te hlizeşti, fârţângăule? Nu te uiţi la mutra ta bleagă? Se întoarse apoi către Rolo şi-l sfătui: Altă dată să faci economie la cartuşe... Ori să ţinteşti unde trebuie.

Milica se afundă în stufăriş. În poiană se ivi curând şi statura masivă, greoaie, a lui Marcu Nisip. Inspectorul îl salută discret pe biolog. Acesta clătină capul în semn de

răspuns, reluându-şi apoi, cu glas tare, firul gândurilor:

— Pentru mine rămâne totuşi o enigmă.

— Cine? se interesă Sergiu.

— Taică-tu! Şi adăugă după o scurtă pauză: Atrage, dar nu numai atrage, ci reuşeşte să şi păstreze femeile care-i plac. Uite la fata asta! arătă el în direcţia în care dispăruse Milica. Înfruntă pentru el tot: şi familia, şi satul, şi vitregia bălţii... Cum îţi explici?

— Aşa ceva nu se explică, interveni Marcu Nisip. Şi nu ştiu dacă se va explica vreodată.

— Fata asta, insistă biologul, e mai simplă... Şi poate-i de înţeles ca s-a lăsat subjugată... Dar Dana? Ea e o femeie mai matură, mai inteligentă, mai evoluată...

— În braţele bărbatului se poartă toate la fel, remarcă simplu Marcu Nisip. Fie ea stea de cinema ori simplă pescăriţă din Deltă.

— Deosebirea e probabil în rafinament, conchise tânărul Boniga.

— La filozofie suntem toţi foarte tari, mai adăugă resemnat biologul. Şi odată ajuns la această concluzie, îşi încărcă arma, pornind cu paşi mari, apăsaţi, spre barca priponită la malul bălţii.

CAPITOLUL XV

Marcu Nisip trăgea ritmic la bobăici, în timp ce Rolo şi Sergiu aşteptau nerăbdători ivirea raţelor sălbatice. Străbătuseră aproape jumătate din luciul bălţii fără a întâlni vreun semn încurajator. Tânărul Boniga era chiar pe punctul de a renunţa la pândă, când un punct mişcător, negru-albăstrui, îi apăru în bătaia puştii. Scoase fără voie un chiot.

— Răţoiul! Priveşte, bătrâne! E răţoiul de care vorbeai.

Nisip lăsă vâslele şi, căutând în direcţia arătată de Sergiu, confirmă:

— Cred că ăsta e! Ce ziceţi? se adresă el apoi biologului. Frumos exemplar!

Rolo se uită nedumerit la Nisip. În ochii mici ai Inspectorului descoperi nişte sclipiri jucăuşe.

— Pare să fie un răţoi pe cinste, se decise în cele din urmă biologul să-l susţină pe inspector. Nu mă laşi pe mine la vâsle?

— Poftim! se învoi Nisip.

În timp ce Rolo desfăşura, cu barca, o adevărată manevră de învăluire, Sergiu nu slăbea nicio clipă din ochi promiţătorul vânat.

Se apropiară cam la o bătaie de puşcă. Sergiu ochea atent, urmărind cu înfrigurare încercările de salvare ale răţoiului care simţea primejdia. Primul foc scăpă însă de sub controlul tânărului vânător Răţoiul măcăi speriat şi începu să bată disperat din aripi. Dar a doua împuşcătură nu-l mai cruţă. Pa sărea îşi lăsă capul în apă. Plutea cu aripii desfăcute.

— Al meu e! ţipă Sergiu fericit.

Inspectorul şi biologul schimbară iarăşi câte o privire

scurtă. Sergiu Boniga nu-şi mai încăpea în piele. Se aplecă peste marginea bărcii, ca să-şi ridice prada. Împuşcase un răţoi mare, cu un penaj strălucitor. Şi-n timp ce cerceta vânatul cu luare aminte, remarcă:

— Dacă nu m-aţi fi încredinţat amândoi că e un răţoi sălbatic, puteam să jur că-i domestic.

Rolo duse palma la gură ca să-şi înăbuşe hohotele de râs, în vreme ce Nisip oficia grav deplina izbândă vânătorească a lui Sergiu. Între timp, acesta ajunsese cu cercetarea la labele păsării şi exclamă surprins:

— Formidabil! E inelat!

Descoperirea inelului metalic de la piciorul răţoiului îi miră şi pe biolog. Îl consultă din nou, doar cu privirea, pe Marcu Nisip. Chipul de sfinx al inspectorului nu trăda însă nimic.

„Mare hoţoman eşti, bătrâne!” îşi zise biologul, urmărind mai departe reacţiile lui Sergiu.

Cu nerăbdarea şi curiozitatea unui copil care des făcea din cutie o nouă jucărie, tânărul Boniga răsucea în fel şi chip laba inelată.

— Ce-i asta? făcu el nedumerit. În loc de număr... serie ceva. Începu să descifreze literele gravate pe inelul metalic: „De când te aştept... maestre Sergiu Boniga”.

Rolo nu-şi mai putu stăpâni râsul, dar pe chipul lui Marcu Nisip persista acelaşi aer grav.

— Am văzut eu că nu aducea a răţoi sălbatic, începu să se dezvinovăţească novicele vânător, privind consternat la pasărea împuşcată. Prea era greoi... Nici nu putea să zboare. Sergiu se uită apoi pieziş la cei doi vânători: Care dintre dumneavoastră mi-a făcut-o?

— Providenţa! rosti solemn Marcu Nisip, ridicând mâinile spre cer.

— Nu-i nimic! îl încurajă Rolo pe proaspătul vânător. O să-ţi prindă bine! Sunt sigur că de acum n-ai să mai confunzi niciodată un răţoi domestic cu unul sălbatic.

Tânărul Boniga îşi muşcă înciudat buza de sus.

— Nu vă iert, rosti el sentenţios, decât atunci când îmi veţi aduce în bătaia puştii un răţoi sălbatic autentic.

— Merită ostenească! se învoi biologul.

Rolo reluă vâslitul. Şi pe chipul lui mai stăruia voioşia provocată de renghiul jucat novicelui vânător. Sergiu, în schimb, privea posomorât peste întinderea apei. Nu cuteza să se uite nici la Marcu Nisip, care păstra acelaşi aer de discreţie, nici la ochii jucăuşi ai biologului. Pluteau în tăcere.

O bubuitură de armă de vânătoare, izbucnită pe neaşteptate, îi făcu deodată să tresară. Priviră nedumeriţi în direcţia luminişului. Împuşcătura venise din locul unde se despărţiseră de Milica.

— Ce-o mai fi şi asta? se întrebă îngrijorat Marcu Nisip.

Dar în aceeaşi clipă auziră nişte bătăi puternicei de vâsle. O barcă, desprinsă din stufăriş, era mânată cu viteză spre largul bălţii de către Pavel şi Mitrofan. Biologul atrase atenţia asupra malului. Pescarii erau urmăriţi de Theo Boniga.

Cu capul înfăşurat într-un turban alb, de tifon, pictorul se oprise la marginea bălţii şi dusese din nou arma la ochi. Pavel şi Mitrofan se pitulară pe fundul bărcii. Răsună o nouă împuşcătură, dar alicele zburară pe deasupra lor ori se înfipseră în bordajul lotcii pescăreşti.

Rolo şi Sergiu asistau uluiţi la această vânătoare de oameni, în timp ce Marcu Nisip se ridică, strigând din răsputeri către Theo Boniga:

— Hei!

Surprins de această intervenţie, pictorul luă arma de la ochi.

— Mai iute! porunci Nisip autoritar lui Rolo.

Biologul smuci vâslele cu putere, căutând să taie calea lui Theo. Presupunea că acesta se va face nevăzut în stufăriş. Dar pictorul îi aştepta calm, cu arma culcată pe braţe.

— Dumneata m-ai strigat? se adresă Theo Boniga cu un aer superior lui Nisip.

— Eu! îi răspunse acesta, sărind din barcă pe mal.

— Şi ce doreşti?

— Permisul de portarmă.
— Glumeşti?
— De loc.
— Şi-n ce calitate?
— Sunt inspector de pescuit şi de vânătoare.
— Nu ştiam că în perioada asta vânatul e oprit, îi replică Theo în zeflemea.
— Vă rog să vă conformaţi, insistă Nisip, scoţându-şi legitimaţia.
— Am văzut! rosti Theo netulburat. Şi ce-i cu asta?
— Aştept să văd permisul dumneavoastră de portarmă.
— Iar dacă refuz?
— Voi fi nevoit să vă dezarmez.
— Dumneata?
— Eu!
Theo aruncă o privire scurtă spre Rolo. Acesta stătea cu arma pregătită. Lui Sergiu, însă, care rămăsese în barcă urmărind scena cu sufletul la gură, Theo nu-i acordă nici cea mai mică atenţie.
— Vă rog să vă supuneţi! îl sfătui Nisip. Sunteţi în bătaia a două arme care nu greşesc ţinta.
— Nu mă îndoiesc, schiţă Theo un zâmbet nepăsător.
— Să nu vă închipuiţi că vom ezita să tragem, îl avertiză iarăşi Nisip.
— Şi cum vă veţi justifica în faţa autorităţilor? se interesă pictorul.
— Simplu, îi replică Nisip. Am împiedicat un act de omucidere.
— Prin altă omucidere? schiţă Theo iarăşi zâmbetul lui batjocoritor.
— Nu vi se pare logic? interveni Rolo Miron.
— Bine, voinicilor! se învoi Theo. Două arme încărcate împotriva alteia descărcate... N-am încotro! Poftim!
Nisip preluă puşca ele vânătoare.
— Acum vă puteţi vedea de drum! îl sfătui apoi inspectorul pe Theo Boniga.
— De ce? Vă temeţi cumva şi de-un om dezarmat?
— Nu! îl încredinţă Nisip.

— Vă deranjează atunci prezenţa mea?

— Să zicem.

— Cu voia dumitale, am să profit totuşi de această întâlnire neaşteptată cu fiul meu, decise Theo, rotind spre Sergiu ochii săi mari, albaştri. Ce faci, băiete?

Tânărul Boniga, care nu se încumetase încă să coboare din barcă, îi servi replica devenită clasică:

— Bogdaproste! Bine!

Zâmbetul batjocoritor, care stăruise până atunci pe chipul lui Theo Boniga, căpătă o tentă de amărăciune.

— Nu cobori să-ţi îmbrăţişezi părintele? se adresă pictorul din nou fiului său. Mi-ai bucura inima.

— Inima mea va fi şi mai bucuroasă, făcu Sergiu în zeflemea, sărind din barcă.

Tatăl şi fiul se înfruntară câteva clipe în tăcere. Discret, Marcu Nisip se dădu câţiva paşi înapoi, în timp ce Rolo îşi făcea de lucru cu propria-i armă.

— Nu mă îndoiesc că te îndreptai spre locuinţa mea! rupse Theo tăcerea. Sergiu îi râse în nas. Nu? se prefăcu tatăl surprins. Atunci ce cauţi aici?

— Chemarea sângelui! îi replică fiul în zeflemea.

— Pentru a simţi o asemenea chemare ar trebui să ai şi sânge, îi batjocori Theo.

— Fatalitatea eredităţii! insinua Sergiu netulburat.

Theo îşi privi fiul cu compasiune.

— Nu-i vina ta că sângele...

— Te rog să fii atent, îl preveni Sergiu, strângându-şi pumnii. Niciun cuvânt mai mult despre sânge.

— Idiot! exclamă Theo dezarmat. Căută apoi în jur, vizibil stingherit de prezenţa lui Rolo şi-a lui Marcu Nisip. Îi propuse fiului său:

— N-ai vrea să facem câţiva paşi împreună?

— Nu! se opuse acesta.

— Ţi-i teamă?

— Nici măcar atât.

— Voiam totuşi să-ţi explic, insistă Theo. Pentru ca în ziua aceea, după înmormântarea maică-ti, n-ai catadicsit să-mi zici măcar „la revedere”!

— Îţi spun acum: Adio, domnule Theodor, cu „TH”, Boniga.

— Eşti un copil! constată Theo dezolat. Dar nu-ţi ascund că mi-ar fi mai uşor...

— Tocmai asta nu vreau, îi tăie Sergiu vorba. Să-ţi fie mai uşor... Până acum ţi-a fost tot uşor... întreaga viaţă!

— Ce ştii tu despre viaţa mea? se lamenta tatăl.

— De ajuns, îi replică fiul răstit. Şi-ţi repet: nu mă interesează!

— Atunci de ce continui să mă acuzi?

— De dragul jocului.

Theo îşi pierdu răbdarea:

— La urma-urmei, ce vrei? Ce pretenţii mai ai de la mine? Te-am crescut până la această vârstă...

— Vrei să spui „am crescut”, ţinu fiul să precizeze.

— Mă rog, admise tatăl. Ţii neapărat să pozezi în copil părăsit? Nu mă deranjează. Fie! Am fost şi sunt un tată ingrat. Un tată care şi-a vitregit unicul fiu... Poartă-ţi, băiete, sănătos şi această aureolă. La vârsta ta mai face impresie!

Rolo şi Nisip, martori tăcuţi, îşi dădură coate. Theo îi observă, dar nu-i luă în seamă. Nu-l interesa decât fiul său, care continua să-l înfrunte, ţinând mâinile ostentativ în buzunare.

— Ţi-am asigurat şi-un venit lunar bunicel, încercă tatăl să se disculpe.

— Ţi l-am restituit, îl informă fiul.

Tatăl păru o clipă descumpănit, dar îşi reluă aerul nepăsător.

— Aşa e! constată el. Am uitat că am în faţă un poet. Felicitări! Fiul îi mulţumi printr-o înclinare ceremonioasă. Ţi-am citit şi versurile, mai adăugă tatăl.

— Să nu-mi spui că-ţi plac!

— Nu! Recunosc! Nu mi-au plăcut. Dar nu mă îndoiesc că ai cititorii tăi.

— Puţini, dar sunt! conchise Sergiu sec.

— Firesc! Fiul zâmbi acru. Aş vrea să-ţi spun însă, insistă Theo, că ai o bătaie cam scurtă... Am sentimentul că ţi-ai

epuizat, în acest prim volum, întreaga-ţi rezervă... Şi aceea subţirică.

Sergiu tresări. Theo lovise în plin.

— Ticălosul! îi strecură Rolo printre dinţi lui Nisip. Dar inspectorul nu prea pricepea tâlcul celor discutate. Se mulţumi doar să-şi aşeze arma mai bine pe umăr.

— E preferabil! se auzi din nou glasul tânărului Boniga. E de-o mie de ori preferabil să-ţi consumi propria-ţi rezervă, oricât de săracă, decât s-o iroseşti pe-a altora.

— Te referi la maică-ta? îi replică tatăl. Atunci trebuie să ştii că ea a ales această soluţie... Alta nu concepea.

— Ce-a ales? îi strigă fiul în faţă. O căsnicie hrănită numai de ură! Ce nu concepea? Să trăiască doar cu tine? Erai unicul bărbat lângă care putea vieţui o femeie ca ea?

— Mai târziu, bâigui Theo, poate o să afli că există şi sentimente absolute. Rar, dar există. Iar maică-ta era devorată de un asemenea sentiment.

— Drăguţul de el! îi râse fiul în nas. A avut şi el parte de-o Medee.

Theo schiţă un zâmbet de resemnare.

— Numeşte-o cum vrei, admise el pe un ton filozofal. Medee, Ofelie, Julietă... Avea poate din fiecare câte ceva... Dar era unică... Aşa cum suntem fiecare în parte: unici.

— Eşti mare, meştere! îl ironiză Sergiu.

Replica fiului său îl întăritră pe Theo.

— Batjocura ta e de-o calitate... Şi-n orice caz fără obiect.

Tăcură amândoi. Doar câteva clipe. Pentru că fiul arăta un interes tot mai sporit discuţiei purtate cu tatăl său.

— Ai pomenit de sentimente absolute, deschise Sergiu iarăşi vorba. Ce trebuie să înţeleg? Că existenţa unui astfel de sentiment e fatală? Că o asemenea femeie te consumă aşa cum îşi devorează nu ştiu care gânganie masculul?

Tatăl îi confirmă. Şi adăugă:

— Iar eu nu mai eram dispus să mă las consumat... Pentru că nu mai puteam! Pentru că trăiam lângă ea alt sentiment. Al ratării!

— Lângă ea? îşi mărturisi Sergiu îndoiala.

— Da, da! îi întări Theo. Şi-aş vrea să se ştie, rosti el tare,

grav, sentenţios, ca să audă şi ceilalţi, că nici de acum încolo nu mă voi lăsa consumat.

— El, în schimb, se auzi în replică glasul ironic al biologului, poate să devoreze fără oprelişte... Tot ce-i iese în cale!

Remarca lui Rolo Miron avea adresă exactă. Theo se schimonosi de ură.

— Tu ce vrei? se răsti el la biolog.

— E cazul să te astâmperi, îi comunică acesta sec.

Pictorul amuţi. Intuia că Rolo Miron nu exprimase doar o dorinţă personală, ci-i aducea la cunoştinţă o sentinţă... Hotărârea unei colectivităţi... A satului de pescari... Şi era o sentinţă fără drept de apel... Theo Boniga o simţise şi până atunci... Fiindcă toţi se fereau din calea sa: şi Paulina, şi Gheorghe, şi ceilalţi pescari din sat... Iar Pavel, Mitrofan şi Xenofont trecuseră chiar la acţiune directă. Pictorul ştia că nu mai avea de partea lui decât o singură fiinţă: pe Milica. Şi poate... Nu! La Dana nu se mai putea gândi. Roti încet capul înfăşurat în turbanul de tifon spre fiul său.

— Iar tu?

Pe chipul palid, încordat, al lui Sergiu întâlni aceeaşi sentinţă. Theo se răsuci în loc, ca o salcie bătrână, aplecată de vânt şi se îndepărtă cu paşi rari, istoviţi.

Tăcuţi, nemişcaţi, cei rămaşi păstrară „un moment de reculegere”.

— E pentru prima oară când îl văd fără vlagă, rosti Sergiu, înăbuşindu-şi compasiunea.

CAPITOLUL XVI

— Alo! Hotel „Union”?

— Da, vă rog! răspunse glasul leneş al centralistei.

— Camera 215, dacă sunteţi bună.

— Aveţi legătura.

Anghel Cernica aşteptă nerăbdător cu receptorul la ureche. Apelurile telefonice se succedau unul după altul. Cernica număra opt. Abia la capătul celui de al nouălea apel auzi un pocnet scurt, urmat de o voce plăcută de femeie:

— Alo!

Lui Cernica începu să-i bată inima mai tare. Întrebă direct:

— Geta, tu eşti?

— Anghel! rosti femeia cu glasul tremurat.

— Eu sunt, scumpo!

— De unde vorbeşti?

— De la aeroport... Am sosit chiar acum... Unde ai fost aseară? Te-am căutat şi de la Tulcea...

— La nişte prieteni... Colegi de facultate... Anghele! izbucni femeia pe neaşteptate în plâns.

Lui Cernica îi sări inima din loc.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Mama! hohotea femeia. Mama...

— Ce-i cu ea?

— E foarte... foarte grav bolnavă!

— Unde-i acum?

— În spital... La oncologie.

— Nu mai spune! rosti Cernica dezolat. Aşteaptă-mă, te rog, la hotel! Iau o maşină şi-ntr-o jumătate de oră sunt la tine.

— Vino! mai izbuti să adauge Geta cu glasul înecat în lacrimi.

„Asta-mi mai lipsea!” îşi zise gazetarul mâhnit, în timp ce aşeza în furcă receptorul telefonului public. Se grăbi apoi să iasă din clădirea aeroportului şi să caute un taxi.

— Hotel „Union”! indică el zorit şoferului.

Maşina se înscrise curând pe autostradă. În drum spre centru, Cernica începu să-şi facă un sumar al treburilor care-l aşteptau: o vizită la editura care-i publica volumul de povestiri, alta – la institutul de cercetări la care lucra Rolo Miron şi-a treia – la securitate, la căpitanul Cornel Voinea. Georgeta Parascan însă avea prioritate.

Gazetarul aflase de sosirea acesteia în Bucureşti cu două zile în urmă, când se mai găsea încă în Deltă, în satul de pescari. Obţinuse cu chiu cu vai, de la postul telefonic local, o convorbire cu redacţia sa. Cu acest prilej, un coleg îi comunicase laconic:

— Te-a căutat vocea blondă din provincie... E în Capitală... Vrea să te vadă neapărat... Mi-a lăsat şi adresa... Zice că stă mai mult.

— Are vreun necaz? se interesase Cernica.

— S-ar putea... Avea o voce cam obosită... Dar am fost discret şi n-am cerut amănunte... I-am promis că voi face imposibilul ca să iau legătura cu tine... Ai fost inspirat, tăticule, dând acest telefon... Să mai zică cineva că nu există telepatie!

Anghel Cernica era nerăbdător să-şi reîntâlnească „iubirea-i neîmplinită”. Era expresia lui favorită şi-o folosea ori de câte ori o vedea pe Geta Parascan. O cuprindea atunci tandru de umeri şi-o întreba:

— Ce mai faci, iubirea mea neîmplinită?

Dar sub tonul lui glumeţ se ascundea în fapt o pasiune veche, mereu împrospătată. Fiindcă profesoara din orăşelul B. era femeia pe care Cernica şi-o dorea şi pe care-o aştepta de multişor. Răbdase un an, până ce Geta îşi sfârşise doliul după tatăl băieţelului ei, apoi încă un an de când se declanşase boala grea a mamei profesoarei.

„Va trebui probabil să mai rabd încă”, îşi zise gazetarul.

Şi era într-adevăr un om care ştia ce-i răbdarea, având credinţa fermă că, într-o zi, va fi şi el fericit.

Geta Parascan aştepta cu sufletul la gură sosirea lui Cernica. Şi-n ciuda faptului că suferea din pricina mamei sale, care se afla într-o stare disperată, profesoara nu uita că era femeie tânără şi că urma să-l întâlnească pe „bunul, blajinul, înţelegătorul şi credinciosul" ei prieten, Anghel Cernica. Gazetarul era singurul bărbat a cărei revedere o emoţiona. Îmbrăcase pentru el cea mai bună rochie şi cei mai frumoşi pantofi, apoi se cercetase în oglindă pentru a mai pune un pic de ruj ori pentru a îndrepta vreo şuviţă din părul ei blond, mătăsos. Auzi, în sfârşit, o bătaie discretă în uşă:

— Poftim! strigă ea cu glasul tremurat.

În prag era într-adevăr el, cel aşteptat. Cu statura-i înaltă, masivă, Anghel Cernica umpluse aproape în întregime cadrul uşii. Ochii Getei se împânziră de lacrimi.

— Ce faci, scumpo? o cuprinse el tandru de umeri

O sărută pe obraji. Geta îşi lipi, la rându-i, buzele subţiri de faţa lui mare, ovală, arsă de vânt şi de soare. Cernica ridică apoi uşor, cu arătătorul, bărbia femeii.

— Ia să văd cum mai arăţi!

Dar Geta nu-şi mai putu stăpâni plânsul. Cernica o strânse protector la piept şi-o bătu uşor, consolator, pe spate.

— Haide, haide! se străduia el s-o liniştească Gata! Cu lacrimile nu rezolvăm nimic. Presupun că şi până acum ai plâns!

— Dar ce puteam să fac? se smiorcăi ea.

— Şterge-ţi ochii! o sfătui Cernica, oferindu-i batista. Şi să stăm puţin de vorbă. Ai cumva o cafea?

— Am comandat,

— Foarte bine! Dar nu-mi place de loc cum arăţi! Îi ridică el din nou bărbia. Ai slăbit! Te-ai jigărit! Şi ştii doar că nu-mi plac femeile jigărite.

— Dacă o pierd pe mama, sunt distrusă! se tângui ea.

— Cu băiatul ce-ai făcut? schimbă Cernica vorba.

— E în tabără.

— De mult?

— De-o săptămână. Izbucni apoi în hohote: Doamne, ce mă fac?

— Deocamdată te muţi la mine, hotărî Cernica, înconjurând cu privirea camera de hotel. Iar când vine băiatul din tabără, îl aduci şi pe el în Bucureşti,

— Cum o să fac una ca asta? se împotrivi profesoara.

— Uite-aşa! rosti Cernica hotărât. Luăm întâi micul dejun, îţi strângi după aceea lucrurile, plătim hotelul şi luăm un taxi.

— Nici nu mă gândesc! făcu Geta cu o împotrivire sporită. Doar n-am să-ţi vin pe cap cu întreaga familie!

— Ba ai să vii, fiindcă asta-i singura soluţie, stărui Cernica. Gândeşte-te mai întâi la mama ta... N-o poţi lăsa singură, nu-i aşa? Ziceai că e în stare gravă?

— Foarte gravă! confirmă Geta cu glasul stins.

— Va trebui, probabil, să stai zile, săptămâni, poate chiar luni, la căpătâiul ei.

— Am să stau, îl încredinţă ea. Dar am să-mi caut o cameră mobilată.

— Şi băiatul?

— Văd eu ce fac.

— Dar catedra?

— Am să cer concediu fără plată.

— Şi din ce-ai să trăieşti?

— Am ceva economii.

— Dacă ai fi o copiliţă, clătină gazetarul capul a dojana, ţi-aş da pantalonaşii jos şi ţi-aş da câteva ca să mă ţii minte.

— Anghele, dar...

— Gata! îi reteză el vorba. Pe tema asta nu mai avem ce discuta. Şi acum, spune-mi despre mama ta: la ce spital ai internat-o?

Geta îi indică o cunoscută clinică bucureşteană, apoi îl întrebă:

— Îl cunoşti pe profesor?

— Destul de bine! făcu Cernica sec. Am să-i dau un

telefon de acasă şi-apoi am să trec pe la el... Ţie ce ţi-a spus?

— M-a încurajat... Ca orice medic.

— E nevoie de intervenţie chirurgicală?

— Se pare că... e prea târziu, rosti Geta cu glasul scăzut şi cu ochii împăienjeniţi de lacrimi.

— Dar ce are? întrebă el nedumerit.

— Decalcifiere! Aşa scrie în foaia de observaţie. E îngrozitor! izbucni ea în hohote. O dor oasele cumplit!

— O să treacă! încercă Cernica s-o îmbărbăteze. Şi fii convinsă că va avea cea mai bună şi mai calificată asistenţă medicală.

— Ce folos! continuă ea să plângă. Din câte mi-am dat seama, în cazul ei medicina e neputincioasă.

— Să vedem întâi despre ce-i vorba, ripostă el niţel iritat. Azi toată lumea nu se gândeşte decât la... cancer. E o prostie! Nimeni nu mai are colită, ulcer, hepatită... Toţi au cancer!

— Doar ştii bine că mama a fost şi operată, îi aminti Geta cu o privire dojenitoare.

Câteva bătăi discrete în uşă le întrerupse convorbirea. Sosise micul dejun.

Două ore mai târziu, Georgeta Parascan era mutată în apartamentul lui Cernica.

— Tu ai să stai în dormitor, băieţelul în camera de zi, iar eu în birou, împărţi stăpânul casei încăperile. Geta se împotrivi. Iar începi? se încruntă Cernica la ea. Încetează, dragă! Din clipa asta îţi interzic orice protest. Şi să nu te mai aud pronunţând cuvântul „nu”.

— Nu fi rău, îl apucă ea tandru de braţ.

— Dar ce vrei? Nici în casa mea nu pot să fac ce poftesc? Cine-i stăpân aici? Cum am hotărât, aşa rămâne!

— N-o da Dumnezeu să-mi fii şi tu o dată musafir? îl avertiză Geta. Am să-ţi aplic un regim infinit mai terorist ca al tău.

— Să te audă Cel de Sus! îi zâmbi Cernica şăgalnic, sărutându-i vârfurile degetelor. Să-ţi fiu într-adevăr „musafir”... pe o viaţă.

Cu un oftat uşor, Geta îşi desprinse degetele de pe braţul lui Cernica şi începu să caute cu jenă în jur. Declaraţia lui n-o surprinsese. Dimpotrivă. O bucura. Dar îşi zicea că n-avea dreptul să primească această cerere în căsătorie. Nu trebuia. Un om ca el avea nevoie de altfel de soţie... O scriitoare, ca şi el, ori o artistă... În orice caz, o intelectuală din Bucureşti... Nu o amărâtă de profesoară dintr-un fund de provincie... Şi-n timp ce-şi căuta de lucru pe biroul lui Cernica, Geta îl întrebă:

— Pleci?

— Trebuie! rosti acesta cu părere de rău.

— Când te întorci?

— Îţi dau un telefon.

— Nu vii la prânz? insistă ea. Mi-ar fi plăcut să-ţi gătesc ceva.

— Mi-i teamă că nu va fi posibil, o preveni el. Am o zi infernală! Diseară însă mergem să cinăm undeva.

— Aş prefera să nu ieşim nicăieri.

— Cu atât mai bine! se învoi el. Pregăteşte ceva pentru cină.

Directorul Institutului de cercetări biologice se arată la început destul de binevoitor faţă de Anghel Cernica. Dar când află scopul vizitei acestuia, începu să fie mai prevăzător.

— De ce vă interesează tocmai Romulus Miron? voi să ştie directorul.

— N-aş putea să vă precizez, recunoscu Cernica sincer. Pur şi simplu mă interesează... L-am întâlnit în Deltă şi mi-a atras atenţia.

— E un băiat bun, conveni directorul, cercetându-şi vârfurile degetelor. A studiat şi-n străinătate... A avut o bursă... Dar nu-i singurul cercetător din Institutul nostru care ar putea interesa un ziarist!

— Ce să vă spun? îi zâmbi Cernica îngăduitor. În meseria asta, a mea, e ca şi-n dragoste. Te simţi ori nu atras de cineva... de la prima vedere.

— La urma urmei, e o chestiune care vă priveşte, rosti

directorul la fel de preocupat de forma unghiilor sale bine îngrijite. Dar fiindcă pomeneaţi de dragoste, se pare că aceasta cere reciprocitate. Nu? Şi de aceea vă întreb: Romulus Miron e dispus să-i faceţi publicitate?

— Cine nu-i sensibil la aşa ceva? zâmbi gazetarul cu aceeaşi îngăduinţă.

— Credeţi? îi replică directorul, părăsindu-şi studiul propriilor unghii. Vă pot oferi sute de exemple...

— Doar dacă vă referiţi la ocupaţii care cer discreţie şi chiar secret absolut, îl întrerupse Cernica

— Nu mă refeream neapărat la acestea, îi preciza directorul. Mă gândeam şi la nişte preocupări mult mai banale.

— Nu înţeleg, totuşi, ce mari „secrete” are de aparat un biolog ca Romulus Miron? îşi arătă Cernica nedumerirea. Din câte mi s-a spus, mai adăugă el cu un zâmbet abia schiţat în colţul gurii, se specializează în călifari.

— Stimate tovarăşe! se burzului brusc directorul. Replica dumneavoastră am mai auzit-o în sute de variante şi tot de atâtea ori m-a supărat. Dar, îşi mai îmblânzi el glasul, fiindcă nu sunteţi de specialitate, vă iert şi vă sfătuiesc să nu vă mai pripiţi a da sentinţe.

— Scuze! zâmbi Cernica omului de ştiinţă încărunţit în laboratoare.

— Un bun amic al meu, continuă directorul trecând cu delicateţe peste incident, a pus rămăşag cu mine că descoperirea cancerului va avea loc într-o ţară mai puţin evoluată. Poate chiar într-o ţară africană... Şi pe măsură ce trec anii, mă gândesc că n-ar fi de loc exclusă o asemenea posibilitate. Oare Barnard, faimosul Barnard, de unde a ţâşnit cu transplanturile lui de cord? Nu din... Africa?

— Ţara însă...

— Mă rog! Dar tot Africa e. Şi-atunci vă întreb: De ce n-ar cerceta şi Romulus Miron călifarii din Delta Dunării? Faptul că se ocupă acum de aceste păsări nu ne îndreptăţeşte să-l subestimăm ori să-l ironizăm. Fiindcă şi aceşti nevinovaţi călifari pot oferi, la un moment dat, o surpriză care să uimească lumea.

— M-aţi convins, conchise Cernica nerăbdător. Şi-am să vă urmez întocmai sfatul... Adică, înainte de-a mă apuca să scriu despre acest tânăr biolog, îl voi consulta în prealabil. Iar dacă va avea ceva împotriva publicităţii, cu toată părerea mea de rău, voi renunţa... Dar aş mai avea câteva întrebări!

— Vă ascult!

— De când lucrează Romulus Miron aici?

— De la absolvirea facultăţii... Ca şef de promoţie, a fost repartizat la noi prin comisia guvernamentală... E un element foarte capabil!

— Nu mă îndoiesc, conveni Cernica. Şi adăugă: A absolvit deci Facultatea de biologie...

— Acum şapte ani.

— Bucureştean?

— Din Grant. Ca şi mine... De aceea îl şi cunosc mai bine decât pe alţi colegi ai lui. Mi-a fost şi student.

— Părinţii?

— Muncitori. Ceferişti!

— Fraţi, surori?

— Numai surori... cinci.

— Şi niciun frate? insistă Cernica.

— Nimic.

— Ciudat! îi scăpă gazetarului.

— Vă rog să mă credeţi că datele sunt absolut exacte. Le-am revăzut personal, chiar anul trecut, înainte de a-l trimite în străinătate.

— Poate are totuşi un frate!

— Niciunul.

— E căsătorit?

— Încă nu.

— Logodit?

— În privinţa „logodnicelor”, zâmbi înţelegător directorul, n-aş putea să vă dau nicio relaţie. E bărbat tânăr.

— Mulţumesc! se ridică gazetarul grăbit.

CAPITOLUL XVII

La volanul maşinii sale, Anghel Cernica porni spre centrul oraşului. Mergea încet nu din precauţie, ci pentru a avea răgaz să-şi mai adune gândurile.

„Ceva nu-i în regulă”, îşi zicea el intrigat.

Chiar în zorii acelei zile, la noul hotel din Tulcea, unde-şi petrecuse noaptea, făcuse o descoperire care-l uimise. Se trezise când abia se lumina de ziuă. Cu ochii cârpiţi de somn, înlăturase perdelele de la uşa de la balcon, ca să tragă o gură de aer proaspăt. Şi-n timp ce făcea câteva mişcări de înviorare, pentru a şi împrospăta rezerva de aer din plămâni, constatase că nu era singurul pasager ultramatinal al frumosului hotel tulcean. În alt balcon, aflat la acelaşi etaj, dădu cu ochii de un bărbat tânăr, împodobit cu o frumoasă barbă neagră. Ieşise şi acesta pentru a-şi face înviorarea de dimineaţă. Uimit, Cernica se frecase la ochi. Nu-i venea a crede. Dar şi frumoasa barbă neagră, văzându-l probabil pe gazetar, se retrăsese în interiorul camerei.

„Nu se poate!” îşi zicea Cernica stupefiat.

Şi totuşi văzuse bine. Ultramatinalul pasager era leit... Rolo Miron.

Gazetarul îşi îmbrăcase cât putuse de repede halatul şi ieşise pe culoar. Pustiu. Revenise apoi în balconul camerei sale şi se străduise să deducă numărul încăperii ocupate de presupusul Rolo Miron.

„A şaptea cameră de aici”, socotise el.

Ieşise din nou pe culoar şi numărase şapte uşi înapoi.

„Camera 514”, constatase el.

Se oprise şi ascultase câteva clipe la uşă. Nicio mişcare. Fusese gata să ciocănească în tăblia de lemn.

„E prea de dimineaţă ca să deranjez”, se răzgândise el. Dar nu se urnise din loc. Spera să surprindă vreo mişcare. Nimic. Hotărâse atunci să bată totuşi la uşă. Niciun răspuns. Insistase. Acelaşi rezultat. Auzise în schimb nişte paşi pe scări. Urca cineva.

„E probabil o îngrijitoare”, îşi zisese Cernica, pornind în întâmpinarea acesteia.

O femeie tânără, blondă, cu şorţul alb, dantelat, îi zâmbise cu toată faţa.

— Bună dimineaţa!

— Bună dimineaţa! îi urase Cernica, răspunzându-i cu acelaşi zâmbet binevoitor.

— Doriţi ceva? se interesase îngrijitoarea.

— Aş vrea să ştiu dacă am vreun tren mai de dimineaţă spre Constanţa.

— Daţi un telefon la Recepţie şi aflaţi tot ce doriţi, îl sfătuise îngrijitoarea.

Cernica se îndreptase spre scară, dar se oprise la jumătatea drumului ca s-o mai întrebe pe îngrijitoare:

— Spuneţi-mi, vă rog, lucraţi pe etajul acesta?

— Nu, îi răspunsese femeia cu părere de rău.

— Dar nu ştiţi întâmplător cine ocupă camera 514?

— Îmi pare rău, îi zâmbise îngrijitoarea cu îngăduinţă, dar nu cunosc. Tot la Recepţie puteţi afla.

— Mulţumesc!

— Să fiţi sănătos!

Neavând altă soluţie, gazetarul se hotărâse să coboare la parter. Recepţionerul de noapte moţăia pe scaunul lui. Dar când auzise paşi pe scară deschisese repede ochii şi-şi îndreptase ţinuta.

— Bună dimineaţa! îşi salutase el amabil pasagerul. V-aţi sculat devreme! Aveţi vreo neplăcere?

— Niciuna, îl liniştise Cernica.

Recepţionerul însă continua să cerceteze cu nedumerire ţinuta de interior a pasagerului. Ca să-i alunge orice bănuială, Cernica îşi spusese numele.

— Vă cunosc, îl încredinţase bucuros recepţionerul.

— Atunci fii amabil şi dă-mi o informaţie, îi ceruse

gazetarul.

— Cu plăcere! se oferise recepţionerul.

— Cine ocupă camera 514?

— 514?! se întrebase mirat recepţionerul. Dar de ce vă interesează tocmai camera aceasta?

— Vreau să verific ceva.

— Mă rog! se învoise recepţionerul mai puţin binevoitor. Cu toate că nu avem voie să dăm relaţii de această natură decât anumitor organe, pentru dumneavoastră am să fac o excepţie.

Şi cu un aer nepăsător, începuse să parcurgă filele registrului de evidenţă. Iar când ajunse la consemnarea care-l interesa pe gazetar, recepţionerul rostise grav, ţuguindu-şi buzele:

— E vorba de o pereche de tineri căsătoriţi care-şi petrece aici luna de miere.

— Cum se numesc aceşti tineri?

— Petreanu... Dorina şi Mihai Petreanu.

— De unde sunt?

— Din Târgovişte.

— Ce meserie au?

— El e inginer... lucrează în petrol... iar ea e profesoară.

— Nu e vreo confuzie?

— Ce fel de confuzie?! se arătase recepţionerul mirat.

— Poate-i vorba de o altă cameră! insistase gazetarul.

— Vai de mine! exclamase recepţionerul dezolat. Doar am tăiat şi chitanţa. Îmi amintesc bine. Vreţi să vă arăt chitanţierul?

— Nu-i nevoie, renunţase Cernica vădit dezamăgit. Dar spune-mi, te rog, fiindcă zici că-ţi aminteşti bine: Cum arată inginerul ăsta pe nume Petreanu?

— Un bărbat tânăr, de vreo treizeci de ani.

— Brunet? Cu barbă?

— Cu barbă, dar nu chiar, brunet... Mai curând şaten.

— Bine! Mulţumesc!

— N-aveţi pentru ce! Dacă mai doriţi şi alte informaţii...

Înapoiat în camera sa, Cernica se aşezase din nou la pândă. Nu era convins că pasagerul din camera 514 purta

într-adevăr numele de Mihai Petreanu şi că era inginer petrolist din Târgovişte.

„Ce naiba?! Doar l-am văzut bine! îşi zicea el. E cu certitudine Rolo Miron... Şi-n afară de asta, de îndată ce-am ieşit în balcon, s-a ascuns de mine... Pun mâna în foc că e Rolo Miron!”

Pândise apoi zadarnic camera 514. Până la ora şapte, când trebuia să plece la aeroport, în balconul cu pricina nu mai apăruse niciunul din cei doi tineri căsătoriţi.

„Foarte curios!” continuase Cernica să-şi depene suspiciunile.

La şapte fix era gata de plecare la aeroport. Dar nu se îndura să părăsească Tulcea fără a afla „misterul camerei 514”.

„Ia s-o sun eu pe Dana Voicilă”, hotărâse el pe loc.

Primise legătura într-un sfert de oră. Dana era la birou.

„Ce-ai păţit? îl întrebase ingineriţa cu oarecare îngrijorare. De unde vorbeşti?”

„Din Tulcea”, îi răspunsese Cernica.

„Credeam că eşti acasă, în Bucureşti!”

„Plec acuşi cu avionul.”

„Şi ce te doare?”

„Ştii să fii fată discretă?”

„Mormânt!” îl încredinţase Dana.

„Eşti singură în birou?”

„Absolut.”

„Bun! Ce face Sergiu?”

„Se ţine de şotii.”

„Şi Rolo Miron?”

„La fel.”

„Unde sunt acum?”

„Unde vrei să fie? În camera lor... Cred că mai sforăie...”

„Eşti sigură?”

„Dacă-ţi spun... Aseară am jucat cu ei cărţi până aproape de miezul nopţii, iar azi-dimineaţă, când am plecat spre birou, dormeau duşi, cu ferestrele larg deschise.”

„E în regulă, Dana!”

„Dar ce nu e în regulă?” se arătase ingineriţa bănuitoare.

„Îţi spun când mă întorc. Mă grăbesc să prind avionul. Şi nu pomeni te rog nimănui de această convorbire telefonică. Nici chiar băieţilor...”

„Am promis, doar!” îi reproşase Dana.

„Bine, fată scumpă! Pe curând!”

„Drum bun!”

Dar în taxiul care-l dusese la aeroport, cât şi-n avion, gazetarul continuase să-şi rumege bănuielile privitoare la camera 514.

„Dacă Rolo a jucat cărţi împreună cu Dana şi Sergiu până la douăsprezece noaptea, îşi zicea el, n-avea cum să fie în acelaşi timp şi-n hotelul din Tulcea.”

Şi totuşi cel pe care-l zărise în balconul camerei 514 semăna leit cu biologul. Cine era deci acel om? Fratele geamăn al lui Rolo? Nu! Exclus! Directorul Institutului îl asigurase că biologul nu avea niciun fel de frate. Cu atât mai puţin unul geamăn

„E ceva totuşi care nu merge, îşi zicea Anghel Cernica în timp ce oprea maşina în faţa spitalului. Ceva care-mi scapă.”

Hotărî să nu se înapoieze în Deltă până ce nu va face o vizită la arhivele Primăriei sectorului 8 al Capitalei.

Profesorul G., şeful clinicii de oncologie, îl primi pe gazetar cu o amabilitate profesională. Şi-n câteva cuvinte îl puse la curent asupra stării reale a bătrânei Parascan.

— Sunt situaţii, îi mărturisi sincer profesorul, când nu putem face altceva decât să ne supunem docili unor necruţătoare sentinţe ale naturii. Avem însă, firește, obligaţia de-a încerca totul, cu disperare, până în ultima clipă.

— Cât mai are de trăit? întrebă Cernica fără înconjur.

Profesorul zâmbi vag.

— Mi s-a pus de atâtea ori această întrebare! rosti acesta cu o umbră de amărăciune. Şi tot de atâtea ori m-am ferit să stabilesc nişte termene fatale. E hazardat! Dar, după cum evoluează boala, mal putem vorbi de... nişte luni.

— Biata femeie! o compătimi Cernica sincer mâhnit. Pot

să-i fac şi eu o scurtă vizită?

— Desigur.

Mama Parascan se afla într-o rezervă de două paturi. Când îl zări pe Cernica în cadrul uşii, se ridică în capul oaselor, cu faţa luminată de bucurie.

— Domnu' Anghel! exclamă ea surprinsă.

Îşi recomandă apoi musafirul, cu vădită mândrie, vecinei de cameră. Cernica zâmbi politicos celeilalte suferinde şi-şi trase un scaun mai aproape de mama Parascan. Aceasta îi apucă mâna şi i-o strânse prieteneşte.

— Cine zicea că eşti bolnavă? rosti gazetarul pe un ton voit şugubăţ. Arăţi ca o floare!

— Păi este ca o floare! interveni încurajator vecina de cameră.

— Sunteţi drăguţi! mulţumi amândurora bătrâna Parascan.

— Dar ce te doare? se prefăcu Cernica neştiutor.

— Mai nimic, îi răspunse suferinda. Mă supără niţel şoldul stâng.

— Niţel sau mai mult?

— Niţel mai mult!

— Dar trece?

— Bineînţeles! Şi-ncă repede! Doar am un nepoţel de crescut, conchise suferinda, optimistă.

Discuţia continuă în aceeaşi manieră încă vreo jumătate de oră, după care Cernica se ridică.

— Trebuie să plec, se scuză el. Mă bate profesorul dacă întârzii prea mult aici... Ora nu-i tocmai potrivită... Dar vin şi mâine, împreună cu Geta, şi-o să stăm pe îndelete la taifas.

— Nu trebuie, se împotrivi suferinda. Dumneata ai treburi importante. Iar Geta...

— Venim negreşit, o încredinţă gazetarul. La revedere!

— Mai stai un pic! îl rugă mama Parascan. Adică aşteaptă-mă pe culoar, până-mi pun halatul. Vreau să te conduc până la poartă.

— Aaa! se arătă Cernica bucuros. Va să zică nu eşti ţintuită în pat?

— Dansez şi twist, se lăudă suferinda.

Pe culoar, însă, dispoziţia bătrânei Parascan se schimbă brusc.

— Să nu te iei după spusele mele din cameră, îi mărturisi ea fără ocol. Îmi mai fac curaj... Dar am nişte dureri cumplite... Simt cum mi se macină oasele de pe o zi pe alta... Mult nu mai am, adăugă ea fără să schiţeze niciun gest de disperare. Şi nu-mi pare rău de mine... Am avut o viaţă amărâtă... Ducă-se! Dar rămâne Geta singură... Şi copilul!

Glasul femeii era tremurat şi ochii începură să i se împăienjenească de lacrimi.

— Eu cred că te-nşeli! încercă Anghel Cernica să-i abată gândurile.

— Ştiu eu ce ştiu! continuă suferinda. Dar să nu mai discutăm despre mine...Ci despre ei... Ce-or şti facă?

Bătrâna îşi fixase privirea cu atâta disperare în ochii lui Cernica, încât pe acesta îl sugrumă emoţia.

— De ei să n-ai grijă, o încredinţă gazetarul. Pe Geta am şi luat-o acasă, la mine... Iar după ce vine băiatul din tabără, îl aduc şi pe el.

— S-a învoit Geta să stea la dumneata? Se arătă bătrâna bucuroasă. Cum ai făcut?

— Simplu! Cu o mână am apucat-o pe ea, cu cealaltă valiza, şi nu ne-am oprit decât acasă.

— Foarte bine, drăguţule! Foarte bine! îl aprobă suferinda. Asta era singura cale. Cu o încăpăţânată ca ea...

— Are şi Geta într-un fel dreptate, luă Cernica apărarea profesoarei.

— Ba e o proastă! exclamă bătrâna. Aşa am fost şi eu... De ce atâtea fasoane? Şi faţă de cine? Când ţii la un bărbat ca la ochii din cap...

— Vorbeşti serios? rosti Cernica, simţind că-i taie inima din piept.

— Drăguţule! îl mângâia suferinda cu privirile. Sunt cu un picior în groapă! Personal nu mai am niciun interes. Şi-apoi dacă te-aş minţi, ai descoperi singur mai târziu şi m-ai blestema. Ori nu vreau să-mi încarc povara pe drumul fără întoarcere pe care voi porni curând. Iar dacă dumneata ţii

la Geta, cum ţine ea la dumneata, să ştiţi că veţi fi o pereche foarte potrivită. Vă spun!

CAPITOLUL XVIII

— Interior doi, patru, opt, şase! ceru Anghel Cernica a doua zi dimineaţă.

— Cu cine vreţi să vorbiţi? se interesă centralista.

— Cu tovarăşul căpitan Voinea.

— Îmi pare rău, dar nu e nimeni în birou. Dacă vreţi, vă dau informaţiile.

— Bine, se învoi Cernica.

Faptul că biroul în care lucra Cornel Voinea era gol nu i se părea de bun augur gazetarului. De aceea aşteptă nerăbdător legătura cu ofiţerul de serviciu. Dar şi acesta-i confirmă presimţirile. Căpitanul Cornel Voinea plecase dis-de-dimineaţă „în misiune”.

— Mi-a fixat însă o întrevedere pentru azi la ora nouă! îşi manifestă Anghel Cernica nemulţumirea.

— Probabil că a intervenit ceva neprevăzut, presupuse ofiţerul de serviciu. Doar ştiţi cum e la noi.

Deconcentrat, gazetarul mulţumi şi aşeză receptorul în furcă. Dar în clipa următoare auzi soneria propriului său telefon. În receptor – vocea nazală a unei telefoniste. După cuvenita verificare a exactităţii numărului de telefon, aceasta îl invită:

— Vorbiţi, vă rog!

— Alo!

— Casa Cernica? auzi el un glas slab, îndepărtat, de femeie.

— Da! strigă el pentru a fi auzit.

— Tovarăşul Anghel Cernica? insistă glasul îndepărtat.

— Eu sunt.

— Aici e Dana Voicilă.

— Ce faci, Dana? strigă bucuros Cernica.

— Eu, bine! Dar s-a întâmplat o nenorocire.

— Ce anume? întrebă Cernica, simţind că-l trec fiorii.

— Sergiu! Sergiu Boniga a dispărut astă-noapte... A ieşit afară, pe la miezul nopţii... Era numai în pijama... Şi nu s-a mai întors... Îl căutăm peste tot, dar nu l-am găsit până acum.

— Dumnezeule mare! strigă Cernica mâhnit şi uluit totodată. Căutaţi-l mai departe! Vin şi eu cu prima cursă de avion.

Şi-n timp ce aşeza receptorul la loc, în furcă, gazetarul îşi zise:

„Cred că asta-i pricina plecării neaşteptate a lui Voinea. Dar putea, fir-ar el să fie de pezevenghi, să-mi dea şi mie un telefon.”

Prin uşa întredeschisă auzi tot atunci glasul Getei Parascan:

— Ai vreun necaz?

— Mare! îi confirmă Cernica.

— Să-ţi fac bagajele?

— Ţi-aş fi îndatorat... Trebuie să plec fără întârziere... Să văd însă cum fac rost de-un bilet de avion... Trebuie să trec şi pe la redacţie... Îmi pare râu că sunt nevoit să te las singură.

Geta îi zâmbi blajin:

— O să mă obişnuiesc.

Posturile de miliţie, securitatea şi unităţile de grăniceri din Deltă se aflau de vreo douăsprezece ore în stare de alarmă. Erau de asemenea prevenite toate cabanele turistice, cherhanalele, punctele piscicole, staţiunile stuficole, precum şi toate ambarcaţiunile cu motor. Semnalmentele lui Sergiu Boniga fuseseră comunicate pretutindeni. Dar foarte puţini ştiau pricina căutării cu atâta osârdie a tânărului poet. Pescarii credeau că era vorba de un răufăcător periculos. Cei de la posturile de miliţie, ca şi grănicerii, bănuiau ceva mai mult. Fiind însă oameni disciplinaţi, nu cereau lămuriri suplimentare. Ştiau doar atât: Sergiu Boniga trebuia găsit imediat – viu sau mort – şi transportat fără întârziere la Tulcea. Atât şi nimic mai mult.

Dar în ciuda măsurilor luate, nu se dăduse încă de cel dispărut.

— Apa nu lasă urme, se destăinuia căpitanului Cornel Voinea comandantul securităţii locale. Dacă l-au omorât şi l-au aruncat în fluviu, s-ar putea ca bietul băiat să plutească acum în largul mării.

— Nu l-au omorât, stăruia Voinea în convingerile lui. Ar fi absurd!

În birou îşi făcu atunci apariţia un locotenent,

— Ce e? se interesă comandantul.

— Îl caută cineva pe tovarăşul căpitan, arătă ofiţerul, cu timiditate, spre Voinea.

— Pe mine? făcu acesta surprins.

— Da! Un tovarăş ziarist... Anghel Cernica!

— M-a dibuit! exclamă Voinea înciudat.

— I-ai spus că-i la noi? îl privi comandantul cu severitate pe ofiţer.

— Nu! bâigui acesta. I-am zis să aştepte, ca să mă interesez.

— E clar! se uită Voinea cu superioritate la locotenent. Acum ştie precis că mă aflu aici.

— Şi ce să fac? întrebă ofiţerul.

— Pofteşte-l! ordonă Voinea. Locotenentul ieşi. Îl urmă şi comandantul.

În prag apăru curând Cernica. Căpitanul sări în picioare, împins ca de-un arc:

— Hello, boss!

— Să-ţi fie ruşine! îi reproşă Cernica.

— Iarăşi? îi zâmbi Voinea strengăreşte. Nu-ţi mai schimbi şi dumneata repertoriul?

— De ce nu m-ai avertizat, pezevenghiule? M-ai lăsat cu degetul în gură, în Bucureşti, în timp ce aici...

— Cu respect îţi atrag atenţia, boss, îl avertiză Voinea, că te afli în faţa unui căpitan de securitate aflat în „exerciţiul funcţiunii”.

— Şi eu îţi atrag atenţia cu acelaşi respect că ni se răpesc tinerii de sub nas. Ce naiba, omule? Doar mi trăim pe vremea lui Pazvanti Chiorul? Se poate una ca asta?

— Uite că se poate, îi răspunse Voinea calm. Şi-n ciuda faptului că răscolim Delta de la un capăt la altul, nu l-am găsit încă pe Sergiu Boniga.

— Rolo Miron ce spune?

— Exact ce ţi-a comunicat azi-dimineaţă ingineriţa.

— Nu-ţi scapă nimic! Mă urmăreşti, păcătosule!

— Nu pe dumneata, boss!

— Dar pe cine?

— Pe ingineriţă.

— Pe Dana Voicilă? rosti Cernica surprins.

— Din câte ştim, îi explică Voinea calm, face parte din „intimii" lui Theo Boniga.

— Fiţi oameni serioşi! protestă gazetarul.

— Suntem, boss! îl încredinţă din nou Voinea.

— Şi ce mai ştiţi? îl întrebă Cernica pe un ton vădit ironic.

— Tot!

— Adică?

— Chiar şi faptul că dumneata ai început să acorzi atenţie în ultima vreme... „biologiei".

— Te pomeneşti c-ai pus o „umbră" care să se ţină după mine? făcu Anghel Cernica indignat.

— Am pus, boss! recunoscu Voinea sincer.

— De ce?

— Din două considerente.

— Primul?

— Eşti un om foarte imprudent... Şi-ar fi păcat să văduvim literatura de senzaţie din România de unul din prolificii ei autori.

— Secundo?

— Ai uneori câte o intuiţie formidabilă. Şi mi-am zis că n-ar fi rău s-o pun în slujba nobilei noastre cauze.

— Profitor ca întotdeauna.

— „Je cherche mon bien, ou je le trouve", declara, pare-mi-se, Moliere.

— Îţi preţuiesc erudiţia, adăugă Cernica, dar aş vrea să ştiu ce măsuri aţi luat până acum pentru găsirea lui Sergiu Boniga.

— Discrete, boss! Acţionăm cu cea mai mare discreţie.

Delta e plină de turişti străini.

— Sper, totuşi, că aţi pus sub supraveghere toate intrările şi ieşirile!

— Prima măsură luată încă în zori aceasta a fost, îl încredinţă căpitanul.

— Şi totuşi...

Voinea ridică mai întâi din umeri, apoi îi replică.

— Pescuitul cere răbdare, boss!

— Tu ce crezi? insistă Cernica. Theo Boniga ar fi în stare să-şi suprime fiul?

— Până acum n-a avut niciun motiv serios, conchise Voinea. În afară de-o ciocnire mai dură, care s-a produs chiar în preziua dispariţiei lui Sergiu, alt conflict grav, între tată şi fiu, nu cunosc să fi avut loc.

— S-au întâlnit, deci! constată Cernica mai mult pentru sine. Erau singuri?

— Nu! De faţă se aflau doi martori.

— Rolo Miron? presupuse Cernica.

— Şi Marcu Nisip, completă Voinea.

— Inspectorul era deci al doilea, observă Cernica niţel dezamăgit.

— Te aşteptai să fie ingineriţa?

— Mai curând! Şi-n timp ce-şi făcea de lucru cu un pressepapier de pe birou, gazetarul adăugă: l-ai verificat bine pe oamenii de acolo? Şi pe biolog? Şi pe inspector?

— Ce părere ai? zâmbi Voinea superior.

— Marcu Nisip! repetă Cernica. Te-ai întrebat ce naiba caută ăsta în Deltă?

— E de vreo douăzeci de ani inspector piscicol, îi preciză Voinea.

— Şi înainte?

— Subofiţer de administraţie... deblocat.

— De ce-a fost trecut în rezervă?

— Pui şi dumneata nişte întrebări! îl privi Voinea cu îngăduinţă. Mai ciugulea şi el de ici, de colo... Cum făceau atunci mai toţi de teapa lui. Iar când s-au făcut deblocările, s-a trezit şi el pus pe... „lista neagră”.

— Iar după aceea?

— Om cuminte! Şi-a găsit un loc călduţ aici, în Deltă, de unde nu vrea să se dezlipească nici mort.

— Asta e, deci! conchise Cernica.

— Asta e, boss!

— Aş vrea să mai ştiu ceva, insistă Cernica. În Insulă aţi făcut vreo descindere?

— Pictorul a primit obişnuita vizită a unei patrule de grăniceri, îl informă Voinea.

— În care erau incluşi, nu mă îndoiesc, şi nişte oameni de-ai tăi.

— Îmi furi meseria, boss! îi replică, pe un ton glumeţ, căpitanul.

— Iar rezultatul?

— Nu s-a găsit nicio urmă. Pictorul părea chiar senin. Să n-aibă oare habar de soarta fiului său?

— Greu de presupus! conchise Cernica.

CAPITOLUL XIX

Dispariţia lui Sergiu Boniga era viu comentată în sat, în ciuda măsurilor de precauţie luate de ambiţiosul căpitan. Cernica simţi acest lucru de îndată ce coborî la debarcaderul micului port fluvial. Privirile tuturor îl urmăreau stăruitor pe gazetar. Iar în piaţa atât de însufleţită altădată la acea oră domnea o linişte nefirească. Oamenii vorbeau puţin, încet, aproape în şoaptă. Erau tulburaţi de neaşteptatul eveniment din viaţa aşezării lor.

Anghel Cernica se strecură printre săteni cu paşi mari, apăsaţi, răspunzând cu câte-o uşoară înclinare a capului saluturilor discrete ce-i erau adresate. Nu se opri decât în faţa uşii pe care stătea agăţată o tăbliţă indicând biroul şefului secţiei piscicole din localitate. Bătu.

— Poftim! auzi el, dinăuntru, glasul aspru al Danei Voicilă.

Intră. Ingineriţa îşi punea rezoluţiile pe un teanc de hârtii oficiale.

— Bună seara! rosti Cernica grav.

Dana ridică imediat capul. Era pământie la faţă, cu ochii injectaţi.

— Bună seara! răspunse ea încercând să schiţeze un zâmbet ospitalier.

Cernica se aşează pe scaunul din faţa biroului, fără a aştepta o invitaţie.

— Deranjez?

— Nu! îi răspunse aceasta. Numai o clipă şi-am terminat.

Gazetarul aşteptă răbdător ca Dana Voicilă să-şi încheie lucrările de birou. După ce mai aşternu pe colţul unei adrese o scurtă rezoluţie, ingineriţa înhaţă teancul de hârtii oficiale şi ieşi să-l predea la contabilitate. Dar nu întârzie

decât două-trei minute.

— Ce faci? cercetă Cernica chipul obosit peste măsură al ingineriţei.

— Nu vezi? rosti ea cu mâhnire. Familia asta, Boniga, a căzut ca un blestem pe capul meu. Întâi – tatăl, iar acum – fiul!

— Nu mă îndoiesc că faci totuşi o deosebire între ei!

— Oarecum! Deşi în multe privinţe Sergiu îl moşteneşte întru totul pe Theo.

— E doar fiul lui! îi replică gazetarul zâmbitor.

— Ieri, de pildă, continuă Dana, pe la ora asta îmi bătea Sergiu în uşă! Eu lucram ca şi acum la birou. Şi din obişnuinţă am zis: „Poftim!” Dar uşa s-a crăpat încet, fără să bănuiesc cine era în spatele ei. Mi-am ieşit niţel din fire, fiind gata să-l pun la locul lui. Nu îngădui să se facă astfel de glume cu mine... Dar am zărit mai întâi un pantof bărbătesc, apoi vârfurile unor degete lungi, delicate. Inima mi-a sărit din loc... Credeam că era Theo... Fiindcă şi el avea obiceiul să intre în chipul acesta la mine... Dar nu era Theo, ci o ediţie mai tânără... Şi-n loc să-l pun pe Sergiu la punct, aşa cum hotărâsem, m-am trezit râzând. Sergiu se apropia de biroul meu închinându-se până la pământ, ca un lipovean pravoslavnic.

— Eşti incorigibil! l-am dojenit.

Şi iar m-a umflat râsul.

— Figura asta am văzut-o azi-dimineaţă la biserică şi mi s-a părut grozavă! mi-a răspuns el, îndreptându-se de şale.

— Îţi cam plac locurile astea! i-am zis.

— Au un pitoresc al lor, mi-a mărturisit el. Dar adevăratul farmec al Deltei tot dumitale ţi se datoreşte.

— A început şi ăsta să-ţi facă ochi dulci! observă Cernica.

— Faptul m-a cam supărat, urmă Dana. l-am şi spus de altfel:

— Ascultă, Sergiule! Voi, băieţii de azi, nu aveţi niciun Dumnezeu?

— Avem, mi-a răspuns el, dar nu un Dumnezeu, ci un idol... Şi acela e femeia.

— Să ştii că nu vii cu nimic nou, l-am prevenit. Mai

cunosc un Boniga care se închină aceluiaşi idol. Dar e din altă generaţie.

Sergiu n-a mai avut replică. Eu mi-am văzut mai departe de lucru. Sergiu şi-a vârât atunci mâinile în buzunare şi-a început să se plimbe, fluierând ştrengăreşte, prin birou. Sinceră să fiu, prezenţa lui nu-mi displăcea. Şi-mi ziceam chiar în sinea mea: „Poate că şi Theo era, la douăzeci şi unu de ani, ca Sergiu”. M-am apucat iarăşi de lucru. Dar Sergiu s-a aşezat pe scaunul acesta, din faţa biroului, şi-a încrucişat mâinile la piept şi-a început să mă privească insistent.

— Dacă te uiţi aşa la mine, i-am atras atenţia fără să ridic ochii de pe hârtii, nu mai pot lucra.

— Te tulbur? a făcut el plin de sine.

— Eşti cam încrezut, tinere poet! l-am prevenit.

Fără să ia în seamă spusele mele, Sergiu a continuat:

— Stau şi mă întreb, pescăriţo, cu ce atragi bărbaţii? Frumoasă de să pice omul din picioare, când te vede, nu pot zice că eşti... Dar nici urâtă... Ai un farmec al tău! Un farmec irezistibil.

— Văd că te mănâncă urechile, l-am prevenit din nou. Iar după ce-am semnat ultima hârtie, mi-am băgat stiloul în buzunarul de la piept, m-am ridicat, ca să-l pot privi pe Sergiu mai de sus, şi i-am zis cât se poate de hotărâtă:

— Uite ce-i, băiete! Ca să punem odată punct acestui capitol, am să-ţi fac unele precizări. Prima: aş fi putut să-ţi fiu mamă vitregă.

— O posibilitate pe care ai ratat-o, mi-a râs el în faţă.

— În mod deliberat! i-am atras atenţia.

— De ce?! a făcut el mirat. Ţi-ai dat seama că nu-l mai iubeşti pe meşter?

— Dimpotrivă, i-am răspuns. Mi-am dat seama că-l iubesc prea mult.

— E un paradox care merită reţinut, a remarcat el.

— Nu-i niciun paradox, l-am încredinţat. Şi-apoi de ce complici nişte lucruri simple? Fiindcă nimeni altcineva, decât bunul meu simţ, nu mi-a dictat această hotărâre. Theo n-a avut şi n-are nevoie de mine... Pentru el n-a fost

decât o aventură. Atât! Dacă era însă altul...

— Rolo Miron? m-a întrebat el.

— Rolo sau altul, i-am răspuns. În orice caz, un om care mi-ar fi stârnit o pasiune puternică. Ei bine! am mai adăugat. Fii sigur că pe acela nu l-aş fi iertat. Acum ar fi fost soţul şi probabil tatăl copilului meu. Dar pe Theo l-am cruţat! El n-ar fi suportat îngrădirile dragostei mele, care ar fi fost pentru el un calvar. L-ar fi împiedicat să-şi ducă la capăt opera începută.

— Dumnezeule! a izbucnit atunci Sergiu. Ai fost în stare de un asemenea sacrificiu? Şi ai tu convingerea că meşterul l-a meritat?

— Am certitudinea! i-am răspuns fără să şovăi.

Sergiu mi-a apucat atunci mâna, şi-a îngropat faţa în căuşul palmei mele şi a murmurat:

— Facă cerul, pescăriţo, ca sacrificiul tău să nu fie zadarnic!

— Fii băieţel cuminte! l-am sfătuit, bătându-l uşor cu palma pe spate. Şi cu asta nădăjduiesc că am pus punct acestui capitol!

Anghel Cernica privea neîncrezător, la ingineriţă.

— Oare? zâmbi el înţelegător.

— Sunt de-ajuns de matură ca să ţin la respect un puştan, îi aminti Dana.

— Nu mă refeream la dumneata, îi precizează gazetarul, ci la Sergiu.

— Se va linişti! rosti ingineriţa pe un ton sentenţios.

— Zi mai departe! o îndemnă gazetarul.

— Pe seară m-am întâlnit din nou cu el la Paulina... Era şi Rolo... Am mâncat împreună, am stat la taclale şi-am jucat cărţi până pe la miezul nopţii. Ne-am dus apoi la culcare... Dar pe la două noaptea m-au trezit nişte bătăi puternice în uşă.

— Cine era?

— Rolo Miron. L-am întrebat supărată: „Ce naiba cauţi la ora asta?”

— Deschide, te rog, o clipă! m-a rugat el.

— De ce? m-am răstit pe bună dreptate.

— Nu-ţi fie teamă, că n-am de gând să te violez, m-a repezit Rolo. E ceva foarte urgent.

— Aşteaptă!

M-am ridicat repede din pat, am aprins lumina şi mi-am îmbrăcat capotul. De afară îl simţeam pe Rolo atât de nerăbdător, încât mi-era teamă să nu spargă uşa. I-am descuiat. Rolo era numai în pijama şi-n papuci, cu părul vâlvoi şi cu ochii cât cepele. A năvălit în cameră şi-a început să-şi rotească privirea ca un apucat.

— Ce-i cu tine? l-am întrebat speriată.

Am început să mă trag spre uşă.

— Sergiu nu-i aici? a întrebat el în cele din urmă.

— Ce să caute? i-am răspuns indignată.

— Nici n-a fost? a insistat Rolo.

— Sfârşeşte odată cu bănuielile tale idioate! m-am răstit de-a binelea la el.

Fierbeam, nu alta. Dar Rolo mi-a zis cu glasul aproape stins:

— Era mai bine dacă-l găseam la tine.

— Eşti nebun! i-am întors atunci spatele.

— Nu sunt nebun, Dana! mi s-a plâns el, cu glasul tremurat. Dar mi-i teamă că am să înnebunesc de tot! Mi-i teamă că s-a întâmplat o nenorocire!

— Dar ce-i cu Sergiu?

— Asta mă întreb şi eu: Unde-i Sergiu? A ieşit afară acum patruzeci de minute... S-a strecurat pe vârfuri, ca să nu mă trezească... Dar eu nu dormeam... Am crezut că se întoarce în câteva minute. A trecut însă un sfert de oră... Apoi o jumătate... Am crezut atunci că-i la tine... De aceea nici nu m-am alarmat până acum.

— Te-a dus mintea să mă bănuieşti? l-am dojenit pe bună dreptate.

— Acum nu mai are importanţă! a oftat Rolo. Dar ce facem? Unde crezi că ar putea fi?

Am ridicat din umeri.

— Să dăm alarma! a hotărât atunci el. Trezeşte-ţi te rog oamenii. Eu anunţ miliţia şi grănicerii... Sergiu trebuie găsit cu orice preţ! Mi-i teamă c-a fost răpit.

— De ce să-l răpească? am întrebat. Şi cine?

— Vino să-ţi arăt! m-a apucat el de mină.

M-a dus în spatele casei şi mi-a arătat... Rolo presupunea că Sergiu a fost lovit în cap şi-apoi luat pe sus... Am văzut şi eu urmele proaspete de paşi... ca şi locul unde zicea Rolo că ar fi căzut Sergiu... Şi de-atunci, conchise Dana, privindu-l pe Cernica vădit consternată, îl tot căutăm.

— Rolo Miron unde-i acum? se interesă gazetarul.

— Cine-l ştie? Umblă tehui prin Deltă, îl caută pe Sergiu cu disperare... Îl caută cu arma încărcată... Mi-i teamă să nu facă un gest necugetat... E convins dă Theo e autorul răpirii. Şi nu ştiu, zău, dacă nu va descărca până la urmă arma în Theo.

Adunaţi pe medeanul din mijlocul satului, pescarii nu se mai îndurau să plece la casele lor. Cei mai mulţi îl înconjurau pe şeful postului de miliţie. Anghel Cernica îşi făcu şi el loc până în apropierea plutonierului major. Miliţianul, recunoscându-l, îl salută milităreşte.

— Vreo noutate? se interesă gazetarul.

— Nimic.

— Dar nu pricep cum a putut să dispară un om din sat fără să lase vreo urmă!

— Nici eu! recunoscu miliţianul. Doar dacă...

Şi privirea acestuia, întoarsă către undele fluviului care se scurgeau liniştite spre mare, era mai mult decât semnificativă.

— Dar cine ar fi avut interes s-o facă? se amestecă în vorbă şi Gheorghe, bărbatul Paulinei.

— Ce poţi să ştii? răspunse evaziv şeful de post.

— Eu un lucru vă spun, îi ripostă Gheorghe cu glasul lui tunător. De la noi, din sat, n-a înfăptuit nimeni fărădelegea asta.

— Iar turiştii care stau în casele noastre, interveni alt pescar, dormeau toţi, liniştiţi, la ora aceea.

— Am verificat şi bărcile, întări şeful de post, lui Cernica, spusele pescarilor. Sunt toate înregistrate... Cu număr... Niciuna n-a fost mişcată de la locul unde a fost priponită de

cu seară.

— Înseamnă că au venit cu o barcă străină! presupuse gazetarul.

— Numai aşa s-a putut întâmpla, îl încredinţă şeful de post.

— N-au apucat-o prin baltă? stărui Cernica.

— E mai greu, îi răspunse Gheorghe. Noaptea nu ne încumetăm nici noi, cu toate că ştim aceste locuri de mici.

Cernica îşi roti privirea în jur, întrebând:

— Marcu Nisip nu-i în sat?

— Nu, îi răspunse tot Gheorghe. E cu domnu' Rolo.

Gazetarul tăcu şi privi posomorât spre malul apei. Refuza să creadă că Sergiu Boniga zăcea, în clipele acelea, pe fundul Dunării, prins în cine ştie ce răgălii, ori era purtat de curenţi pe fundul mării.

CAPITOLUL XX

Era dimineaţă... O dimineaţă cu cerul limpede, ideală pentru plajă. Dintr-o veche barcă pescărească, părăsită pe nisip, Anghel Cernica îşi făcuse un post de observaţie. Culcat pe fundul bărcii, fusese ferit, în primele ore ale dimineţii, de briza rece care mătura ţărmul. Mai târziu, barca avea să-l pună la adăpost şi de privirile indiscrete ale vilegiaturiştilor. O spărtură în bordaj îi îngăduia gazetarului să supravegheze Insula cu binoclul în chipul cel mai discret. Dar pânda lui de câteva ore nu adusese niciun element nou în dezlegarea misterului dispariţiei lui Sergiu Boniga. Cei doi locatari ai căsuţei de pe Insulă – pictorul şi laboranta – se dovediseră în acea vreme nişte oameni paşnici, cu preocupări cotidiene. Theo Boniga ieşise din casă abia pe la ora opt. Îşi făcuse obişnuita lui baie în mare, luase apoi micul dejun sub umbrela din faţa căsuţei sale, după care se instalase în faţa şevaletului, la adăpostul aceleiaşi umbrele mari, colorată strident.

„Pare foarte liniştit! constată Cernica. Să nu-l fi afectat oare dispariţia fiului său? Ori a pus-o chiar el la cale?”

Dar cealaltă locatară a Insulei, Milica, arăta că nu-şi găsea locul. Se învârtea de colo-colo, aruncând priviri furişe când spre şevaletul la care lucra Theo, când spre pilcurile de stuf şi papură din preajma căsuţei.

„Se teme parcă de ceva sau de cineva”, îşi zise iarăşi Cernica.

Un zbârnâit ca de bondar îl făcu pe gazetar să se răsucească şi să scruteze cerul. Era un uruit de motor. Pândarul prinse curând în lentilele binoclului său silueta de libelulă a unui elicopter. Aparatul de zbor se îndrepta spre sat, la mică înălţime.

„Îl caută pe Sergiu Boniga ori e cu nişte străini? se întrebă Cernica.

Când ajunse deasupra satului, elicopterul coborî şi mai mult, îndreptându-se direct spre ţărm. Cernica presupuse că aparatul va trece în zbor razant deasupra plajei şi se va îndrepta fie spre Sulina, fie spre sudul Deltei. Dar, spre surprinderea lui, libelula-gigant ateriză cuminte între dune. Cernica îşi îmbrăcă cât putu de repede şortul şi cămaşa de vară. sărind afară din barca părăsită.

Din elicopter coborâră doi bărbaţi. Staturile lor atletice i se păreau cunoscute gazetarului. De aceea grăbi paşii către locul aterizării.

— Hello, boss! se auzi Cernica strigat.

Era Cornel Voinea. Alături de el – comandantul securităţii din Tulcea.

— Ce faceţi pe aici? se interesă gazetarul. Pe cine căutaţi?

— Pe dumneata, boss! îl întâmpină Cornel Voinea cu faţa zâmbitoare,

— Pe mine? făcu gazetarul nedumerit. Şi de unde ştiaţi că sunt aici?

— Am primit o plângere din partea unui pictor, continuă Voinea pe acelaşi ton glumeţ. Şi dacă nu mă înşel, tovarăşe colonel, se adresă căpitanul celui care-l întovărăşea, reclamantul se numeşte Theo Boniga.

— Parcă! rosti comandantul fără chef.

— Şi de ce se plânge? intră Cernica în jocul lor.

— Cică nu mai poate îndura stricta priveghere cu care-l chinuieşti de azi-dimineaţă, îi preciză Voinea.

— Ai nişte antene serioase! îl măguli Cernica pe tânărul căpitan.

— Am, boss! îl încredinţă acesta. Numai că, în anumite cazuri, funcţionează şi antenele mele prost.

— Pe mine vă rog să mă iertaţi câteva clipe, se scuză comandantul. Şi-l anunţă apoi pe pilotul elicopterului: Peste cel mult zece minute plecăm.

Colonelul se îndepărta cu paşi mari în direcţia clădirii în care se afla punctul piscicol de pe plajă. Anghel Cernica îşi

furişă privirile după acesta.

„Au un post de observaţie acolo”, îşi zise gazetarul.

Voinea se amuză, la rându-i, pe seama privirilor bănuitoare ale lui Cernica.

— Ce e, boss?

— Poate mă faci şi pe mine să pricep ceva!

— Dar ce nu pricepi!? se arătă Voinea mirat. Nu facem altceva decât să-l căutăm pe aiuritul ăsta de poet... „Bătrânul” mi-a dat azi-dimineaţă un ultimatum: dacă în douăzeci şi patru de ore nu-l găsesc pe Sergiu Boniga, pot să-mi înaintez liniştit demisia.

Zburau de vreo jumătate de oră, la mică înălţime, tulburând cu zgomotul asurzitor al motorului tihna vieţuitoarelor Deltei. Anghel Cernica nu mai văzuse până atunci această „terra incognita” din elicopter. Iar imaginile care-i treceau prin faţa ochilor, ca într-un film panoramic, i se păreau magnifice. Spre regretul lui însă nu se putea bucura cum ar fi vrui de acest peisaj inedit. Preocuparea de a-l găsi pe cel dispărut precumpănea. Îl apăsa pe suflet şi-l întărită. Dacă pentru cei doi ofiţeri de securitate era un „caz” care trebuia rezolvat urgent, pentru Cernica însemna mult mai mult. Fiindcă poetul îi era drag.

În câmpul de vedere al binoclului gazetarului apăru luciul unei bălţi. Şi-n mijlocul întinderii de apă – un punct negru, în mişcare. Îl văzuse probabil şi pilotul, pentru că îndreptă elicopterul în aceeaşi direcţie. Punctul negru începu să capete contururi mai precise. Era o barcă. O lotcă pescărească la care vâsleau doi bărbaţi.

— Ei! strigă bucuros Anghel Cernica. Dar ăştia-s oamenii noştri... Biologul şi inspectorul piscicol.

— Precis? se interesă Voinea, privind nedumerii la gazetar.

— Ei sunt! îl încredinţă sec şi comandantul securităţii.

— Nu putem ateriza pe undeva ca să vorbim cu ei? ceru Anghel Cernica.

— Să vedem! rosti iarăşi laconic comandantul.

Elicopterul viră îndată către marginea bălţii. Din carlingă,

pilotul făcu semne celor din barcă să vină după el. Spre surprinderea lui Cernica, însă, aparatul de zbor îşi schimbă brusc direcţia. Pricina? Un plaur. O insulă plutitoare care fusese mânată, de cine ştie ce furtună, tocmai în mijlocul ghiolului. Sau cel puţin aşa presupunea Cernica. Dar gazetarul se întreba ce anume determinase schimbarea de direcţie a aparatului de zbor? Fiindcă plaurul, după opinia lui, nu putea prezenta niciun interes. Şi cu toate acestea, elicopterul coborî atât de mult, încât trecu deasupra insulei plutitoare atingând aproape vârfurile lănciilor de stuf. Vârtejurile de aer, provocate de rotor, răscoliră plaurul. Cernica nu zări însă nimic deosebit. Aceeaşi remarcă o făcu şi Cornel Voinea. Doar comandantul se înapoie din carlingă cu un aer preocupat.

— Aţi observat ceva? îl iscodi căpitanul.

— Nimic! îi răspunse comandantul. În afară de un petic mai galben... O porţiune de plaur pare mai veştejită.

Pilotul, bun cunoscător al Deltei, găsi repede un mic grind, pe care aşează cu grijă elicopterul. Când se opri motorul, comandantul, grăbit, dădu uşa în lături şi sări. Îl urmară Voinea şi Cernica. Cei doi barcagii trăgeau între timp de zor la rame, pentru a ajunge cât mai repede la elicopter.

— Au făcut o bună bucată de drum! remarcă Anghel Cernica, urmărind cu privirea cam înceţoşată apropierea lotcii pescăreşti.

Ceilalţi nu-i răspunseră.

Rolo Miron, lac de sudoare, îşi propti curând vâsla în malul ghiolului. Părea epuizat. Marcu Nisip avea, în schimb, o înfăţişare mult mai proaspătă.

„E vârtos bătrânul!” îşi zise în sine Anghel Cerniră.

Comandantul securităţii din Tulcea făcu semn celor doi barcagii să rămână pe loc. Sări şi el în barca acestora. Biologul îl ajută apoi şi pe gazetar să urce.

Luând vâslele din mâinile lui Marcu Nisip, comandantul mârâia nemulţumit. Cornel Voinea îi făcea să întârzie. Nimerise într-un ochi mlăştinos.

— Întindeţi-i o vâslă, îl sfătui Marcu Nisip pe comandant.

— Afurisită baltă! se plânse Voinea, apucând de vâslă.

Se urcă şi el în barcă, lângă ceilalţi.

Comandantul înhăţă vâslele şi împinse lotca pescărească în direcţia insulei plutitoare. Abia pe la mijlocul drumului se încumetă şi Cernica să-i şoptească biologului:

— Ce faci?

— Nu vedeţi? îi răspunse acesta, ridicându-şi privirea obosită. Umblu de năuc!

— Ce baltă-i asta? stărui gazetarul.

Biologul rosti un nume pe care Cernica nu-l reţinu. De altfel nici nu-l interesa. În clipele acelea nu-l preocupa decât plaurul.

— Cum s-o fi desprins de mal? întrebă gazetarul din ce în ce mai atras de insula plutitoare.

Marcu Nisip, atent la convorbire, îşi îndreptă arătătorul spre o scobitură largă, aflată de cealaltă parte a bălţii.

— De acolo a plecat.

— Dar cum a ajuns atât de departe? insista Cernica.

— Vreo furtună a rupt plaurul de la mal, continuă inspectorul să-l lămurească, iar apoi vântul l-a purtat ca pe o nălucă.

Comandantul aruncă lui Marcu Nisip o privire piezişă. Vâsli însă mai departe, în tăcere. Rolo Miron remarcă:

— N-a mai fost de multă vreme furtună pe aici

— Plaurul s-a putut desprinde mai înainte, îşi susţinu Marcu Nisip punctul de vedere, ca după aceea să-l ducă mai departe un vânt oarecare.

Nu mai continuă însă nimeni discuţia. Ajunseseră la plaur. Comandantul, înviorat brusc, adulmeca în jur, ca un copoi de vânătoare.

„Se cunoaşte că e născut în Deltă”, îşi zise Anghel Cernica.

În acelaşi timp, Cornel Voinea apuca în treacăt, ca un copil, tot ce-i cădea în mână: lujeri groşi de nuferi, tulpine de papură şi de stuf, ba chiar şi tufe de flori sălbatice care aici, datorită apei şi căldurii din abundenţă, erau nişte giganţi faţă de semenele lor de la câmpie. O floare superbă de nufăr, de-un alb imaculat, îl tentă însă cel mai mult pe

căpitan. Încercă s-o rupă din mers, dar lujerul gros, puternic, rezistă. Dacă nu l-ar fi sprijinit Cernica la timp, neastâmpăratul căpitan ar fi făcut o baie.

— Ce-ar fi să te mai cuminţeşti? îl apostrofă gazetarul părinteşte pe Voinea.

— Voiam să-i duc nevesti-mi acest nufăr superb, îi zâmbi ştrengăreşte căpitanul.

Se aplecă iarăşi peste bord, trăgând zdravăn de lujer.

— Rupeţi-l mai din scurt! îl sfătui Nisip.

— Nu! se ambiţionă Voinea. Vreau să-l smulg cu tija cât mai lungă... Rezistă mai mult!

Şi-n timp ce căpitanul trăgea zdravăn de lujerul care nu se lăsa smuls, Anghel Cernica apucă şi el în joacă o tulpină de stuf. Dar, spre surprinderea lui, stuful se smulse uşor. Gazetarul culcă tulpina în barcă şi prinse alt stuf, care se lăsă desprins la fel de uşor.

— Ce-i asta? făcu Cernica nedumerit către Nisip. O specie de stuf fără rădăcini?

— Nu se poate! îi zâmbi biologul îngăduitor.

Dar comandantul îşi umflă pe neaşteptate nările, lăsă vâslele şi se săltă de la locul său.

— Îmi daţi voie? îi ceru el lui Cernica să-i facă loc.

Şi fără a mai aştepta încuviinţarea gazetarului, îl împinse pe acesta uşor într-o parte, aplecându-se apoi peste bordul bărcii. Smulse şi el o tulpină de stuf. O cercetă atent şi-o aruncă în apă. Ceilalţi îl urmăreau cu priviri nedumerite. Comandantul reîncepu să tragă tulpină după tulpină.

— Ce faceţi? încercă Voinea să-i mai potolească zorul.

Dar comandantul nu mai auzea. Cu răsuflarea întretăiată de efort şi emoţie, îşi vedea mai departe de lucru. Şi când nimeni nu se aştepta, se aruncă îmbrăcat peste bord, scufundându-se în ochiul de apă rămas după smulgerea stufului. Reveni aproape după un minut, ţinând în mână un trofeu: un petic de plasă deasă, împletit din lăstari de salcie.

— Ce mai e şi asta? făcu Anghel Cernica uluit

Răsuflând greu, comandantul se prinse cu o mână de bord, iar cu cealaltă aruncă bucata de plasă în barcă. Marcu

Nisip privea cu nepăsare la „trofeu”. Rolo Miron explică atunci, gânditor, lui Voinea şi lui Cernica:

— E un procedeu folosit înainte vreme de haiduci... ca şi de răufăcători... Un excelent mijloc de camuflare a unei intrări de apă... În plasa asta se înfige stuful...

Comandantul urcă între timp lângă ceilalţi, în barcă, înşfăcă vâslele şi îndreptă botul ascuţit, ridicat, al lotcii pescăreşti, spre ochiul de apă. Câteva opinteli zdravene şi barca se angajă în intrarea camuflată a plaurului. Stuful se culca uşor, cu pârâituri puternice. Comandantul lăsă vâslele. Nu-i mai erau de folos. Barca fu împinsă mai departe cu ghionderul, o prăjină de vreo trei-patru metri, pe care Marcu Nisip îl mânuia ca un pescar din naştere.

— Stop! strigă comandantul, care se afla la proră.

Barca se ciocni de un obstacol dur. Comandantul sări sprinten peste bord. Cernica şi Voinea constatară cu uimire că acesta nu se mai afunda. Era susţinut de o plută excelent camuflată.

CAPITOLUL XXI

— Am înghiţit o găluşcă mai mare decât capul tău! îi strigă Coman lui Cornel Voinea.

Căpitanul se făcu roşu ca un rac fiert.

— Îmi permiteţi să întreb de ce? bâigui acesta, păstrându-şi impecabila „poziţie de drepţi”.

Colonelul bătu furios cu pumnul în masă:

— Toată tărăşenia asta, cu răpirea lui Sergiu Boniga, n-a fost decât o diversiune.

— V-aş ruga să mă ajutaţi să înţeleg şi eu ceva! îndrăzni Voinea să facă un pas înainte.

— Ce nu pricepi? îl fulgeră Coman cu o privire tăioasă. În timp ce noi ne-am concentrat toată atenţia şi toate forţele pentru găsirea nefericitului acela de tânăr, au fost expediate peste graniţă câteva microfilme...

— Importante?

— Relativ! Reprezintă mai mult un aconto... la „transportul cel mare.”

— Şi de unde au plecat?

— Cum „de unde”? De acolo! Din Deltă!

— Nu se poate! protestă Voinea.

— Uite că se poate! zâmbi Coman amar.

— Dar pe ce cale?

— Asta trebuia să aflăm noi!

— Străinii suspecţi au fost supravegheaţi zi şi noapte, continuă Voinea să se dezvinovăţească.

— Se pare că au renunţat la „turişti”, presupuse Coman. Au ales o cale mai sigură.

— Care?

— Nu mai pune întrebări stupide! îşi ieşi colonelul din fire. Dacă aş şti, crezi că nu ţi-aş spune?

Cornel Voinea îşi privea mâhnit vârfurile pantofilor de vară.

— Toată povestea a fost deci o „manevră” a lor! constată el.

— Clasică! îi confirmă colonelul. Pentru că noi, în loc să lăsăm miliţia să-şi facă datoria şi să ne vedem de treburile noastre...

— Aici e capul lui Theo Boniga, îl întrerupse Voinea cu glasul voalat de mânia surdă, neputincioasă, care-l stăpânea. Dar cu cine lucrează? continuă el să-şi muncească mintea. Fiindcă în prezent, în afară de fata aia, Milica, pictorul nu se mai vede cu nimeni... Trăieşte retras ca un sihastru... Iar în privinţa fetei... Dumnezeu să mă ierte! Theo Boniga e prea deştept ca să se dea pe mâna unei toante.

— Toanta asta poate fi folosită fără ştirea ei, presupuse colonelul.

— Am izolat-o şi pe ea, îi replică Voinea pe un ton mai ridicat. Toţi oamenii din sat se feresc de ea ca de ciumă.

— Tare naiv mai eşti! constată Coman. Alţii nu mai sunt?

— „Alţii”? repetă căpitanul de parcă nu înţelesese bine întrebarea. Ingineriţa! Cunoaşteţi şi dumneavoastră relaţiile actuale dintre ea şi pictor. O femeie abandonată!

— Şi Marcu Nisip? îl întrerupse Coman nerăbdător.

Voinea pufni pe nări:

— Cred că pictorul i-ar trimite inspectorului mai degrabă un glonte în cap... V-am relatat incidentul cu cei doi pescari... Marcu Nisip l-a dezarmat atunci fără multă vorbă.

— Mai am o întrebare, continuă Coman cu aceeaşi nerăbdare. Prin ce întâmplare aţi ajuns cam în acelaşi timp voi, cu elicopterul, şi cei cu barca în apropierea plaurului?

— Absolut din întâmplare, sună sec replica lui Voinea.

Poate altfel formulată, aceeaşi întrebare îl urmărea şi pe Anghel Cernica, care ieşea de la spitalul din Tulcea, unde fusese internat Sergiu Boniga. Şi-n timp ce se îndrepta, însoţit de biolog, spre port, rosti mai mult pentru sine:

— Curios lucru!

— Ce vi se pare curios? se interesă Rolo Miron.

— Faptul că din păienjenişul acesta de gârle şi canale, care măsoară sute de kilometri, voi v-aţi îndreptat chiar spre ghiolul acela. Cine a avut această fantastică intuiţie? Dumneata sau Marcu Nisip?

— Niciunul! îl încredinţă biologul. Pur şi simplu am nimerit în balta aia cum tot atât de bine puteam nimeri în altă parte.

— Nu v-aţi stabilit de la început un itinerar?

— Nici gând! Şi-apoi ce itinerar puteai stabili? Nu exista niciun indiciu... Nicio urmă... Nu bănuia nimeni nici măcar spre care dintre cele patru puncte cardinale au apucat-o răpitorii lui Sergiu. Doar de-un singur fapt eram încredinţaţi: răpitorii nu foloseau o ambarcaţiune cu motor... Fiindcă orice zgomot mai puternic ar fi atras atenţia... Deci se foloseau de-o lotcă... Şi era normal să evite căile de apă circulate. Ca urmare, ne-am stabilit şi noi acest criteriu: să căutăm prin locuri cât mai puţin umblate.

Pe Cernica nu-l mulţumiră totuşi pe deplin lămuririle biologului. Îl privi chiar cu oarecare suspiciune.

— Ce nu vă place? îl întrebă Rolo Miron.

— Zici că eşti cu adevărat biolog?

— Aveţi vreo îndoială? îi zâmbi Rolo amical.

— Am mai cunoscut un tip care-ţi semăna leit.

— Se poate! admise biologul.

— Şi unde zici că te-ai născut?

— Un interogatoriu?

— Simplă curiozitate!

Rolo Miron schiţă mai întâi un zâmbet ironic, apoi îl preveni pe Cernica:

— Mi s-a comunicat chiar azi, de la Institut, că manifestaţi un interes aparte faţă de umila mea persoană. Sunt măgulit, maestre!

— Prin urmare, n-ai avea nimic împotrivă să-ţi fac niţică publicitate?

— Dimpotrivă! V-aş rămâne îndatorat.

— Directorul dumitale...

— Profesorul are uneori idei învechite, îl întrerupse Rolo

grăbit. Pot conta, deci, pe pana dumneavoastră?

— Poţi! îl încredinţă Cernica sec.

Se despărţiră la debarcader. Biologul se înapoie la Muzeul Deltei, iar gazetarul se îmbarcă pe vasul de pasageri cu care avea să pornească la vale, pe apele liniştite ale Dunării.

Aşezat pe punte, mângâiat de o adiere plăcută, Anghel Cernica încerca să-şi recapituleze întâmplările din ultimele zile. Reflecta mai ales la răpirea lui Sergiu Boniga.

„De ce le-a trebuit toată înscenarea asta? se întreba el.

Pentru că-l găsiseră pe Sergiu narcotizat, culcat pe o plută improvizată, sub un acoperiş de papură, pluta era foarte bine ascunsă în mijlocul acelei insule plutitoare. Dar cum a ajuns acolo, Sergiu nu l-a putut lămuri. Fiindcă nu ştia. Habar n-avea când fusese adus pe plută, cât stătuse acolo, când fusese găsit şi-apoi transportat la spitalul din Tulcea. Trăise tot timpul sub narcoză. Şi nu-şi amintea decât faptul că, în noaptea răpirii, ieşise afară în pijama, cu ochii cârpiţi de somn, cu gândul de-a se duce la W.C. Dar n-apucase să facă bine colţul casei şi-o lovitură puternică – probabil la carotidă – îl făcuse să se prăbuşească în neant. Atât îşi amintea. Iar când se trezise epuizat, din somnul lung, întreţinut zeci de ore cu narcotice, zărise la căpătâi un medic. Un medic autentic, în halat alb, care-i zâmbea binevoitor. Era de acum în spitalul din Tulcea.

— Dar ce-au vrut de la mine? întrebase Sergiu, cercetându-l pe gazetar cu ochi mari, cercănaţi.

— Poate o să aflăm într-o zi, îi răspunse Cernica, schiţând un surâs amar.

Sergiu continua să caute nedumerit în jur, cu privirile sale rătăcite.

— Nici tu nu ştii? îl întrebase el apoi pe Rolo Miron.

Biologul îşi strânsese pumnii şi rostise cu îndârjire:

— Dacă-i aflu pe ticăloşi – şi trebuie să-i aflu – te rog să mă crezi că n-o să le fie moale.

Obosit chiar şi de acest scurt dialog, Sergiu îşi împreunase pleoapele. Dar nu stătuse cu ochii închişi decât cel mult un minut, după care un zâmbet de copil fericit îi

luminase pe neaşteptate chipul livid.

— Ce mai face Dana? întrebă el.

— Bine! se grăbise Cernica să-i răspundă. Te aşteaptă.

— A aflat ce-am păţit?

— Ba bine că nu! intervenise şi Rolo Miron. A ridicat tot satul ca să te caute.

— E o fată minunată! exclamase poetul cu chipul luminat de acelaşi zâmbet fericit. Păcat că n-am cunoscut-o înaintea meşterului... Şi chiar înainte de tine, Rolo!

Biologul îi mângâiase prieteneşte degetele lungi, subţiri, care zăceau pe saltea.

— În privinţa mea, să nu-ţi faci griji, îl încredinţase acesta. E inutil.

— Sunt gelos! mărturisise atunci, cu toată sinceritatea, Sergiu Boniga. Sunt gelos pe toţi bărbaţii din preajma ei... Chiar şi pe dumneata, tăticule! îşi ridicase el ochii obosiţi la gazetar.

— Ce-ar fi să încetezi cu prostiile şi să te culci! îl dojenise Cernica. Hai, gata!

— Foarte bine faceţi, încuviinţase şi medicul de salon, care revenise între timp. Are nevoie de multă linişte şi odihnă.

Vasul înainta greoi, dar pe Anghel Cernica nu-l supăra încetineala cu care străbătea drumul lung, pe apă, dintre Tulcea şi satul de pescari. Era chiar mulţumit că avea, în sfârşit, răgazul să mai stea faţă-n faţă cu el însuşi şi se întreba: care era rostul prezenţei lui în acele locuri şi-n acele momente? De ce nu-şi vedea de preocupările sale obişnuite şi se amesteca în treburile altora? Căci, slavă Domnului, avea şi el destule pe cap. Părăsise pe la jumătate scrierea unui roman contractat, cu termen de predare apropiat, la o editură bucureşteană. Iar redactorul-şef al publicaţiei care-i asigura un salariu lunar mustăcea nemulţumit ori de câte ori Cernica îi cerea o prelungire a „concediului de creaţie”. Nu uita apoi de Geta Parascan, pe care o lăsase singură, e adevărat în apartamentul lui, dar cu marile ei griji şi dureri. Şi cu toate acestea, Anghel Cer-

nica îşi continua drumul spre satul de pescari de la vărsarea unuia din cele trei braţe ale Dunării în mare, convins fiind că nu-şi va afla astâmpăr până ir nu va găsi răspuns la o întrebare ce i se părea primordială: Era sau nu Theo Boniga un artist adevărat? Dacă ar fi bănuit măcar o clipă că avea de-a face cu un impostor, gazetarul s-ar fi înapoiat fără întârziere acasă şi-ar fi lăsat organele în drept să-şi ducă treaba singure până la capăt. Dar el intuia în Theo Boniga un pictor. Un pictor de real talent, care trebuia recuperat. Un om care trebuia redat societăţii, un tată înapoiat fiului său şi – de ce nu? – un logodnic reîntors la logodnica sa. Atât. Altceva nu-şi mai dorea. Şi cum aceste nobile gânduri îl liniştiră, gazetarul închise ochii, aţipi curând, trezindu-se abia în clipa când vasul se izbi de pontonul unui port pescăresc. Deschise îndată ochii şi privi speriat în jur. O bătrână lipoveancă îi zâmbi blajin, înţelegător:

— Eşti obosit, maică?

— Prăpădit, nu alta! îi răspunse gazetarul cu un zâmbet de mulţumire.

CAPITOLUL XXII

Paulina alerga de zor când la masa chiriaşilor, când la cea a copiilor. Toţi erau flămânzi şi grăbiţi. Pe copii femeia îi mai astâmpăra cu câte o palmă zdravănă, aplicată pe fesele durdulii. Dar cu chiriaşii nu era de glumit. Dana Voicilă, mai ales, o urmărea cu priviri piezişe, mormăind supărată către Cernica:

— Uite-aşa le încurcă pe toate. Nici de copii nu se ocupă, nici nouă nu ne dă de mâncare. Se învârteşte ca o curcă chioară!

Dar nici Paulina nu-i rămânea datoare. Îi răspunse mai întâi cu o căutătură mănoasă şi-un oftat prelung, apoi slobozi un şir de blesteme adresate vieţii, bărbatului şi godacilor din baltă, după care Gheorghe plecase încă pe la miezul nopţii, ca şi acelor oameni care nu voiau să ştie de necazul altora.

După socoteala Paulinei, Gheorghe trebuia să se fi întors acasă pe la amiază. Dar soarele era la chindie şi „blestematul de bărbat” tot mai umbla de năuc prin bălţi.

— Nu-ţi mai face atâtea griji! încerca Cernica s-o îmbărbăteze pe femeie.

— Pe Gheorghe poţi să-l trimiţi şi-n iad, că tot acasă se-ntoarce, interveni şi Dana Voicilă.

— Nu mi-i de el, rosti Paulina cu năduf, ci de godaci.

— E şi asta o chestie! făcu gazetarul oarecum amuzat către ingineriţă. Atâtea luni de zile, animalele au stat în baltă fără să se sinchisească nimeni de ele. Şi, deodată, întregul sat intră în panică, căutându-le cu disperare.

— Oamenii presimt primejdia, îi explică Dana. Si-i atrase atenţia asupra Paulinei: Priveşte-o cum adulmecă aerul.

— Crezi că se schimbă vremea? rosti Cernica, privind

neîncrezător la cerul senin de vară.

Dana săltă din umeri şi ridică la rându-i ochii, bolta cerului i se părea şi ei de un albastru ireal, nu o întina nici măcar o scamă de nor.

— E o atmosferă atât de calmă, de cuminte! insista Cernica.

Ingineriţa nu-i răspunse nici de data asta. Părea ca farfuria cu borşul de peşte, pe care i-o pusese Paulina în faţă, era lucrul cel mai important în acel moment. Dar un guiţat de godac, stârnit pe neaşteptate în spatele casei, o trezi brusc pe Dana din apa renta-i nepăsare.

— A venit Gheorghe! îl informă ea, sec, pe Cernica.

Vorbele ei fură însoţite imediat de ţipetele bucuroase ale copiilor. Dana nu mai putu duce lingura la gură. O sprijini cu grijă de marginea farfuriei şi se ridică. Anghel Cernica o urmă.

Plin de noroi din cap până-n picioare, Gheorghe arăta bucuros copiilor un câine enot (pescarii îi spuneau câine de baltă) prins viu. Bietul animal, nu mai mare decât un bursuc, stârnea senzaţie chiar şi printre localnici. Fiindcă apariţia câinelui enot în Deltă se semnalase doar cu vreo cincisprezece ani în urma.

Cu botul ascuţit, ascuns sub o blană groasă, sălbăticiunea căuta disperată în jur. Dar n-avea scăpare.

— M-a muşcat, fir-ar să fie! se mândrea Gheorghe cu prada-i vie.

Copiii mângâiau cu frică blana sălbăticiunii. Apucă şi Cernica una din labele scurte, cu unghiile răşchirate, ale câinelui enot.

— E un animal stricător? se interesă el naiv.

— Oho! exclamă pescarul. Umblă, spurcatul, nu numai după peşte, ci şi pe la cuiburile păsărilor.

Iar Dana Voicilă adăugă:

— Se înmulţesc fantastic de repede.

Privindu-şi cu vădită mândrie prada, Gheorghe preciză:

— L-am prins pentru domnu’ Rolo... Am să-l ţin legat până la întoarcerea lui.

— Te-ai învârtit de-un premiu frumuşel, îi strecură

ingineriţa.

Gheorghe îi făcu tot în clipa aceea un semn discret, arătând spre Paulina. Era însă prea târziu. Femeia avea un auz dintre cele mai bune.

— S-o crezi tu, îşi preveni Paulina bărbatul, c-ai să pui mâna pe vreun ban. Copiii umblă cu c... gol, iar dumnealui s-ar da în scrânciob.

— O votcă tot capeţi, îl consolă Cernica pe „urgisitul” soţ.

Dar Gheorghe continua să-şi cerceteze cu mâhnire mâna însângerată şi se mulţumi să conchidă:

— M-a muşcat, afurisitul!

Ingineriţa şi gazetarul se înapoiară la masă. Dar le pierise pofta de mâncare. Atmosfera din sat devenise apăsătoare, iar pe chipurile pescarilor se aşternuse îngrijorarea. Treceau pe uliţă grăbiţi, salutând ori răspunzând scurt la salut. Fiecare îşi aduna vitele din baltă şi strângea tot ce se putea de pe peticile semănate pe grinduri. Ameninţarea plutea în aer. Se instala stăruitor şi-şi întindea vălul peste întreaga aşezare de pescari.

— Tâmpită stare! rosti Cernica la un moment dat.

— Şi ăsta nu-i decât începutul, îl preveni Dana Voicilă.

Nemaiputând sta locului, ingineriţa se ridică.

— Încotro? o iscodi Cernica.

— Vreau să dau o raită pe la dane.

— Ai ceva împotrivă dacă te însoţesc?

— Nu.

Se abătură mai întâi pe la sediul secţiei piscicole. Nu găsiră însă pe nimeni. Nici măcar îngrijitoarea care le pregătise cu zile în urmă gustosul chişman. Coborâră apoi spre malul apei. Braţul Dunării îi întâmpină cu aceeaşi măreţie calmă, odihnitoare, a marilor ape. Nu prevestea nimic rău. Doar din largul bălţilor răzbătea până la ei câte un răget ori zbieret răzleţ.

— Animalele au şi început să presimtă primejdia, observă gazetarul.

Dana nu-i răspunse. Păşea rar, cu capul aplecat. Cernica stărui:

— Când vin apele mari nu inundă şi Insula?

— Nu întotdeauna, îi răspunse ea. De obicei o izolează.

— Şi el ce-o să facă? N-ar trebui să fie avertizat? insistă Cernica.

— O să-l prevenim, adăugă Dana cu o nepăsare impusă.

— Cum o mai duce Theo?

— De unde vrei să ştiu? îi răspunse Dana pe un ton destul de răstit.

— Lucrează?

— Aşa se zice.

— Am întâlnit multe fiinţe în viaţa mea, continuă Cernica să i se destăinuiască. Dar niciuna nu mi s-a părut atât de... paradoxală. De aceea mă şi întreb care-i adevăratul, autenticul. Theo Boniga? Artistul ori... canalia?

— Eu am crezut în artist, îi mărturisi Dana. Şi-n sinea mea aş vrea să mai cred.

— De ce?

— Fiindcă aşa intuiesc...

— De când?

— Uneori am senzaţia că vrei să mă diseci, cum disecam şi eu, când eram studentă, broaştele în laborator, îi replică ea agresiv.

— Scuze! se grăbi Cernica s-o împace. Dar să ştii că interesul meu pentru dumneata nu-i doar profesional!

Dana Voicilă schiţă un surâs amar.

— Să nu începi şi dumneata...

— Fii pe pace! o linişti gazetarul. Nu m-am gândit încă să-ti fac curte.

— „Încă”? îi atrase ea atenţia.

— Bineînţeles. Fiindcă nu pun mâna-n foc nici chiar pentru mine. Stând mai mult în preajma dumitale, s-ar putea să mă tenteze să te privesc mai... „bărbăteşte”. Dar nu-i „încă” niciun pericol.

— Nădăjduiesc!

— Să revenim, deci, la subiect.

— Ce vrei să mai ştii?

— De când crezi în pictorul Theo Boniga?

— Din momentul în care am început să-l cunosc.

— Mai precis?

— După câteva zile de la sosirea lui... Nu ştiu dacă trecuse o săptămână... Îmi luam ca de obicei micul dejun în grădiniţa Paulinei... Theo se trezise, tot ca de obicei, târziu. De când venise în sat, zicea el, dormea foarte bine... Şi eu eram bucuroasă că-i erau prielnice locurile de pe aici. Voiam să se simtă într-adevăr bine şi să creeze. Theo adusese din casă o mapă... O pusese pe masă... Înăuntru erau nişte schiţe... Eram tare curioasă să văd ce era în stare... I-am cerut voie să mă uit în mapă.

„Te rog!” m-a poftit el fără nicio rezervă.

Cred că-i făcea chiar plăcere să-şi prezinte creaţia. Am început să răsfoiesc prin mapă... Erau nişte schiţe proaspete... Dar anevoie am putut descifra nişte vagi siluete de bărci, de pescari, ca şi nişte peisaje de pe aici.

„Aţi lucrat ceva!” i-am remarcat hărnicia.

Theo însă a clătinat capul nemulţumit. Nu era de aceeaşi părere. După socoteala lui lucrase prea puţin Dar eu voiam să-i fiu pe plac şi-am stăruit:

„Un artist nu-i niciodată mulţumit de ce face?”

„Şi, mai ales, cum face!” a ţinut el să-mi precizeze.

„Trebuie să recunosc, i-am mai zis, că desenul dumneavoastră mă atrage.”

„Încântat”, a zâmbit el maliţios.

„Dar nu-l înţeleg”, i-am mărturisit sincer.

Theo a izbucnit în râs. Hohotea. Sinceritatea mea l-a dezarmat.

„Nu-i nimic, m-a consolat el. Mi-i suficient ca desenul meu te atrage. Iar de priceput – priceapă fiecare ce vrea şi ce poate... Ca şi din muzica bună.”

Răspunsul lui însă m-a dezamăgit. I-am şi zis:

„Credeam că un artist pretinde mai mult de la..”

„De la cine? m-a întrerupt nerăbdător. De la consumator? Nu! Eu nu pretind decât să-şi înţeleagă fiecare starea, eventual emoţia provocată de creaţia! mea... Atât! Altceva nici nu am dreptul să pretind.” Şi-a adăugat cu un zâmbet ghiduş: „Deşi pe alocuri sunt hoţoman... Priveşte!” mi-a arătat el o schiţă.

Am cercetat desenul îndelung. Dar, cu toată bunăvoinţa

mea, halucinantele intersecţii de linii şi umbre erau pentru mine o şaradă de nedezlegat.

„E aici ceva, a căutat el atunci să mă lămurească, ceva care se întâmplă mereu sau... niciodată.”

— Nu e nici măcar inedit, observă Cernica.

— Pentru mine era, declară Dana. Şi trebuie să recunosc, fără să mă ruşinez, că tot ce-mi spunea el îmi plăcea. L-am întrebat însă: „Câţi vizitatori aşteptaţi la viitoarea dumneavoastră expoziţie?” „Doi! mi-a răspuns Theo sec. Un bărbat şi-o femeie... El să fie acela care să ştie exact ce vrea să zică, iar ea – cea care să-l asculte.”

Trebuie să recunosc că eram măgulită. Fiindcă cea pe care o invita el să-l asculte nu putea fi, după mintea mea de atunci, decât umila mea persoană. Şi-am continuat să-i cercetez desenele cu mai multa încredere în mine. Îmi amintesc că m-am oprit la o schiţă care sugera două siluete: una feminină şi alta masculină. L-am întrebat: „Cum aţi intitula, de pildă, acest tablou?”

„Un bărbat şi-o femeie complet în violet”, mi-a replicat el pe loc.

— Bietul Andre Breton! remarcă maliţios Cernica.

— E o idee împrumutată? se interesă Dana.

— Bineînţeles!

— Mă rog! făcu ea înţelegătoare. Cu toate că nu-i singurul... Dar am observat că-l obseda violetul.

— E o culoare care se poartă, preciza, cu aceeaşi maliţiozitate, gazetarul. Face ravagii mai ales în moda feminină.

— Mie, însă, continuă Dana, nu-mi displăcea ideea. Şi l-am întrebat de ce-i obseda tocmai acea culoare.

„Pentru că e cea mai expresivă ori, dimpotrivă, cea mai puţin expresivă”, mi-a răspuns el.

„Încerc să vă plasez în vreo şcoală,” am stăruit.

„Efort zadarnic! m-a prevenit el. Fiindcă arta mea se refuză tiparelor... Pricepi? Vreau să spun că eu nu sunt un meşteşugar... N-am ucenicit ca să învăţ această artă... Eu o simt... Şi-o exprim aşa cum o simt... Pentru că sunt, dacă vrei să mă cataloghezi neapărat, un primitiv.”

„Aş vrea, totuşi, să văd, i-am mai zis privindu-l cu toată sinceritatea, cum arată un desen realist ieşit din mâna dumneavoastră.”

„Ooo! a exclamat el, scuturându-se ca de friguri. Nu! Pentru nimic în lume.”

„Nici chiar pentru mine?” am insistat.

„Crede-mă! m-a conjurat el. Nu am!”

— Nu-l credeam, continuă Dana. Socoteam că brava în faţa unei provinciale ca mine... Şi aşa era... Fiindcă, la un moment dat, am descoperit în mapa lui o schiţă mai veche.

„V-am prins! i-am strigat bucuroasă. Asta ce e?”

Cu palma larg desfăcută, Theo a acoperit atunci desenul.

„Nu! Te rog!”

„Lăsaţi-mă să-l văd!” l-am rugat.

„N-ai ce vedea, s-a împotrivit el din nou. E o încercare copilărească... Eram pe atunci foarte tânăr.”

„În acest caz chiar nu înţeleg de ce vă opuneţi!” am insistat.

Theo a răsuflat adânc. Îl încerca parcă emoţia. Era pentru întâia oară când descopeream la el o asemenea stare... Până atunci îl crezusem insensibil... Mai bine-zis – incapabil de vreun sentiment... I-am înlăturat uşor mâna de pe schiţa îngălbenită... Şi, spre bucuria mea, am dat cu ochii de o egretă... O pasăre superbă!

„Am găsit-o întâmplător aseară, s-a dezvinovăţit Theo, de parcă făcuse o faptă rea. Era rătăcită într-o mapă.”

Desenul mă încânta... Răspundea gustului meu. Imaginează-ţi o egretă care planează deasupra întinderilor fără orizont ale bălţilor... Şi-n zborul ei semeţ, păsării nu-i păsa nici de norii ameninţători, nici de vântul care culca stufărişul... Părea o zeiţă care stăpânea cerul şi pământul.

„Pe vremea aceea eraţi mai optimist!” i-am atras atenţia lui Theo.

„Eram, a recunoscut el cu un aer visător. Şi-a adăugat pe un ton care mi-a răscolit sufletul: Biata egretă!”

Împinsă de un imbold pe care nu mi-l explic nicidecum, am apucat celelalte schiţe şi le-am zvârlit peste planşa îngălbenită de vreme.

„N-o să mă împac niciodată cu pesimismul dumneavoastră! i-am strigat aproape furioasă. Nu-l înţeleg!”

Dar el, cu un calm care mă exaspera, mi-a declarat fără măcar să clipească:

„Nici nu-ţi doresc să-l înţelegi vreodată!”

— Presupun că nici acum nu-l înţelegi, remarcă Anghel Cernica.

Dana Voicilă nu-i răspunse. Se prefăcu atentă la chemarea sirenei unui vapor. Era „pasagerul” de Tulcea care-şi anunţa sosirea.

În difuzorul radioului cu tranzistori, un comunicat laconic preciza: „Noi ploi torenţiale în Europa centrală „. Căpitanul vasului de pasageri observă:

— O să avem iarăşi de furcă.

— De obicei perioada asta e secetoasă! îi replică Rolo Miron.

— S-a tulburat şi natura, constată căpitanul de vas. Prea ne jucăm cu ea de-a baba-oarba.

— Ce e? se auzi de pe bancă şi glasul obosit al lui Sergiu Boniga.

Grijuliu, Rolo Miron se apropie de poet şi-l bătu prieteneşte pe umăr.

— Nimic deosebit! Stai liniştit. Cum te mai simţi? Trebuia să mai fi stat în spital.

— Eu? În spital? se burzului Sergiu.

— Eşti încă anemiat.

— Ţi se pare!

— Drumul ăsta e obositor şi pentru un om zdravăn, continuă biologul să-l dojenească pe un ton cât se poate de blajin.

— Dacă mă sâcâi mult, se burzului iarăşi Sergiu, te arunc peste bord.

Rolo Miron izbucni în râs. Sergiu însă îi răspunse cu un zâmbet palid, întrebându-l cu glasul scăzut

— Ce mai fac cei din sat?

— Care? îl cercetă biologul cu o privire şăgalnică.

— Paulina, Gheorghe...

— Dana Voicilă, îl completă Rolo pe acelaşi ton şugubăţ.

— Nu cumva eşti gelos? îl iscodi Sergiu.

Rolo Miron izbucni din nou în râs. Rosti apoi maliţios:

— Nu mă amestec în treburile familiei Boniga.

Pe chipul poetului se aşternu atunci o expresie de amărăciune.

— Mare nătărău şi meşterul ăsta! constată el. Îi pică în mână un giuvaer de fată ca Dana şi-o schimbă pentru o... gâsculiţă.

— Neînţelese sunt căile tale, Doamne! psalmodie, cu glas de ţârcovnic, Rolo Miron.

— Tu însă nu prea pari afectat de această poveste! remarcă Sergiu cu surprindere.

— De ce-aş fi? îi replică biologul împăcat cu sine. Te-ai întrebat ce mi-a mai rămas de făcut? Cel mult să-mi ling rănile.

— Mi-i teamă, prietene, continuă poetul cu un glas ce-i truda zbuciumul lăuntric, că şi mie mi-a rămas acelaşi lucru de făcut. Mă simt ca o sălbăticiune prinsă în capcană. Iar cea care mi-a întins-o...

— Fără voia ei! observă Rolo.

— Fireşte! Dana n-are nicio vină, întări Sergiu. Poate doar vina de-a exista şi de-a ne fi apărut în cale.

— Ştii ce face vulpea când e prinsă în capcană? îi zâmbi Rolo încurajator. Îşi roade laba... şi scapă.

— Dar lasă în capcană o parte din picior.

— Altfel cum ai vrea? îi replică prompt biologul.

Vasul de pasageri anunţă manevra de acostare prin sunete prelungi de sirenă. Dar debarcaderul era aproape pustiu. Ca şi puntea „pasagerului”. Şi-n timp ce vasul făcea cuvenita voltă pentru acostare, Sergiu Boniga zări pe ponton două siluete. Inima îi tresări. O recunoscu mai întâi pe Dana Voicilă, apoi îl descoperi şi pe Anghel Cernica.

— Hei! le strigă el fericit. De la debarcader i se răspunse cu o uşoară fluturare de mâini. De ce sunt atât de posomorâţi? îşi arătă Sergiu nemulţumirea către Rolo Miron.

— Or fi având motive, îi răspunse acesta cu o nepăsare impusă.

Apariţia poetului îl nemulţumi pe Anghel Cernica.

Îi reproşă de altfel biologului, îndată după ce acesta coborî de pe vas:

— De ce l-ai adus?

— Ce voiai să fac? se dezvinovăţi Rolo Miron. M-am pomenit cu el azi-dimineaţă la Muzeu. A fugit din spital.

— E o imprudenţă, mai adăugă Cernica posomorât.

Rolo Miron ridică din umeri. Sergiu însă nu lua seama la reproşurile ce i se aduceau. Dimpotrivă. Manifesta o bună dispoziţie contaminantă. Cu faţa toată numai zâmbet, o mânca pe Dana Voicilă din ochi. Precaută, ingineriţa căuta să-l ţină pe tânăr la distanţă. Dar strădaniile ei erau zadarnice. Sergiu se rotea în jurul ei ca un cocoş.

— Dacă aşa arată un om intoxicat cu narcotice, mă las şi eu răpită, îi aruncă Dana în glumă lui Anghel Cernica.

— Să ştii că merită! o încredinţă Sergiu Boniga. Am trăit numai în vis! Într-o lume superbă, în care erai numai tu şi, bineînţeles, eu!

— Ar fi trebuit totuşi să mai rămână la spital, constată Anghel Cernica. Mai e încă sub influenţa drogurilor.

— Unde nu dă Domnul să mă simt toată viaţa aşa! continuă Sergiu s-o privească tandru pe Dana Voicilă.

CAPITOLUL XXIII

Dunărea, începea să devină ameninţătoare. Era mai tulbure ca de obicei şi-n vădită creştere. Îşi anunţa iminenta dezlănţuire.

Un cuter remorca două bacuri încărcate cu vite strânse de prin bălţi. Sergiu Boniga şi Rolo Miron aşteptau sosirea convoiului. Tânărul poet nu-şi mai găsea astâmpăr. Se trezise devreme şi se gătise cu mult dichis pentru întâlnirea cu Dana Voicilă de la micul dejun. Dar ingineriţa plecase cu noaptea-n cap, însoţită de Anghel Cernica.

— Unde s-au dus? o întrebase Sergiu, vădit dezamăgit, pe Paulina.

— Unde au treabă, îi răspunsese gazda morocănoasă.

Venise după aceea la masă şi Rolo Miron. Dar nici biologul nu ştia nimic de soarta ingineriţei şi a gazetarului şi nici nu se arătase prea interesat de acest fapt.

Neconsolatul poet înghiţise cu noduri obişnuitele bucăţi de morun prăjit şi-i ceruse apoi lui Rolo să-l însoţească.

— Încotro? se interesase biologul fără chef.

— La cherhana.

— Numai noi mai lipsim acolo, îi replicase Rolo Miron cu sarcasm.

Îl urmase totuşi docil, până în micul port pescăresc.

Convoiul intră în dană şi acostă. Sergiu Boniga se şi înfiinţă în faţa căpitanului.

— Tovarăşa inginer e la cherhana?

— Era, îi răspunse căpitanul sec.

— Vă întoarceţi? insistă Sergiu.

— Ce naiba să facem? se tângui căpitanul. De as’ noapte n-am stat o clipă.

Fără să mai ceară încuviinţarea, Sergiu Boniga sări pe

puntea cuterului. Biologul îl urma mai mult de nevoie.

...Pluteau în tăcere pe braţul lat al Dunării. Cuterul lupta din greu împotriva curentului tot mai puternic. Deasupra vasului apăru la un moment dat o egretă. Biologul o urmări până ce aceasta dispăru în orizont. Sergiu îi întrebă:

— Ce fac păsările acum?

— Nu vezi? îi răspunse Rolo Miron. Caută adăpost.

Cuterul părăsi albia Dunării şi se angajă pe un canal mai liniştit. Valurile iscate de trecerea vasului izbeau în maluri, săltând şi culcând salteaua groasă de stuf. Poetul urmărea joaca dintre apă şi plaur cu sentimentul că asista pentru ultima oară.

Cuterul acostă la cherhana. Sergiu sări primul pe chei, căutând cu înfrigurare silueta Danei Voicilă. Dar ingineriţa era de negăsit. Poetul se îndreptă zorit spre hală, urmat pas cu pas de biolog. Străbătu şi hala aproape în fugă. Însă Dana nu era nici acolo. Îl găsi în schimb pe Marcu Nisip, care-i zâmbi înţelegător.

— Nu-i! îl linişti acesta pe grăbitul tânăr.

— Dar unde-i?

— Cine ştie...

Sergiu Boniga privi descumpănit la forfota din jur. Cherhanaua fierbea. Se descărcau în mare grabă bărcile sosite din larg, se încărcau pescadoarele trimise de la Tulcea, se strângeau unelte, lăzi, butoaie, cărora li se căutau alt adăpost, mai sigur. Şi pretutindeni, de la un capăt la altul al cherhanalei, răsuna vocea puternică, de bas profund, a lui Marcu Nisip. Ingineriţa îi încredinţase, temporar, operaţiunea de evacuare a cherhanalei.

— Bătrâne! îl opri şi Rolo Miron pe inspector. Unde-i Dana?

Marcu Nisip îi aruncă o privire scurtă, mânioasă. Dar biologul continua să-i stea în cale. Ca să scape de el, inspectorul îi strecură printre dinţi:

— Caut-o în Insulă!

— Şi Cernica?

Nisip nu-i mai răspunse. Se îndreptă cu paşi iuţi spre un pescador care se pregătea de plecare.

Cu o mişcare aproape, instinctivă, Rolo Miron îşi potrivi arma de vânătoare pe umăr şi se îndreptă tăcut, cu paşi apăsaţi, spre chei.

— Hei! Unde naiba ai pornit? strigă Sergiu după el. Dar biologul nu-i răspunse. Dezlegă prima barcă ce-i ieşi în cale şi se urcă în ea. Sergiu abia apucă să sară după el.

Theo Boniga era singur în căsuţa de pe Insulă. Se trezise încă din zori, după un somn scurt, agitat, şi se apucase de lucru. Picta şi fuma ţigară după ţigară. Nu auzea nimic din tot ce se petrecea în jurul său şi nu avea ochi decât pentru pânza de pe şevalet. Milica încercase totuşi să-l cheme la micul dejun. Dar Theo n-o auzise. Fata nu mai insistase, îi lăsase doar o ceaşcă de cafea pe măsuţa de lângă fereastră şi plecase în sat, după cumpărături. Spera că Theo va întinde din obişnuinţă mâna după cană şi va sorbi câte o înghiţitură. Pictorul era însă ca în transă. Tabloul la care lucra îl robise cu totul. Nu respira şi nu gândea decât pentru creaţia sa. Picta febril, cu disperare.

O şalupă acostă ceva mai târziu chiar în dreptul căsuţei pictorului. Dar acesta nu-i auzi motorul. Din şalupă sări sprintenă Dana Voicilă, care se îndreptă cu paşi hotărâţi spre locuinţa lui Theo Boniga. Bătu în uşă. Nu primi niciun răspuns. Dana insistă. Tulburat de bătăile puternice din uşă, pictorul se văzu nevoit să strige mânios:

— Ce dracu’ vrei? Intră odată!

Dana deschise uşa cu sfială. Theo continua să lucreze la şevalet. Ingineriţa se opri în prag. Regreta că era nevoită să întrerupă munca pictorului, dar n-avea încotro. Treburile care o aduceau la el nu sufereau amânare. Şi-n aşteptarea unui semn oarecare din partea gazdei, Dana începu să-şi plimbe privirea prin atelier. Mobila simplă, elegantă, îi era bine cunoscută. O adusese chiar ea, aici, cu un cuter. Dana îşi îndreptă apoi ochii spre şevalet. Dar spatele lat al lui Theo Boniga, îmbrăcat în bluza largă, de lucru, acoperea pânza. Dana ardea de nerăbdare să vadă totuşi la ce lucra pictorul, dar nu cuteză să se apropie mai mult de şevalet. Zări în schimb şezlongul aşezat sub fereastră şi hotărî să se

aşeze acolo. În dreapta ferestrei, pe perete, atârna arma de vânătoare a lui Theo.

„Marcu Nisip i-a înapoiat-o, până la urmă”, îşi zise ea, zâmbind înţelegătoare.

Aşezată în şezlongul comod, pe ingineriţă începură s-o încerce unele regrete. Cândva sperase să stea la fel de cuminte în atelierul lui Theo, urmărindu-l pictând. După o zi grea de muncă i s-ar fi părut nişte clipe nepreţuite de tihnă. Dar soarta îi refuzase această împlinire. Dana se consolă şi începu să cerceteze desenele care acopereau aproape în întregime pereţii atelierului.

— Tu erai? se trezi ea întrebată pe neaşteptate.

Dana tresări şi-l privi speriată pe Theo. Acesta părăsi lucrul şi se întoarse cu totul spre musafira lui.

— Ce faci? continuă pictorul s-o descoase.

— Bine! Am venit să văd dacă mai trăieşti.

— Mă bucură!

— Ai lucrat mult, arătă ea desenele agăţate pe pereţi.

— Aşa se pare, îi răspunse Theo cu o nepăsare voită.

Pictorul se răsuci apoi spre şevalet, acoperind pânza.

— M-ar fi interesat să văd la ce lucrezi acum? rosti Dana cu părere de rău.

— Atunci când va fi gata, se împotrivi el.

— Nici despre ce-i vorba n-am voie să ştiu?

— Secret! îi zâmbi Theo prieteneşte.

Ca să-şi alunge emoţia ce-o stăpânea încă de la intrarea în atelier, Dana îşi aruncă din nou privirea peste schiţele agăţate pe pereţi.

— Îţi plac? se interesă pictorul.

— Degeaba! îşi declină Dana competenţa. Nu pricep nimic din şaradele tale. Theo vru să intervină, însă Dana îl opri cu un gest scurt: Îţi răceşti gura de pomană! Capul meu de pescăriţă refuză... Şi inima – la fel.

— Regret! îşi rosti pictorul dezolarea.

— Observ totuşi o schimbare, insistă Dana. Mai ales în privinţa culorilor... Tonurile sunt mai grave. Unele linii mi se par descifrabile... Şi văd că revin... Da, da! Revin chiar obsedant! Le-aş asemui cu...

Ingineriţa se săltă tot în clipa aceea din şezlong şi începu să treacă în revistă desen după desen.

— E evident! exclamă ea bucuroasă. Nu-i doar o simplă asemuire... Sunt nişte aripi... Şi întorcându-se brusc spre Theo, îi ceru confirmarea: Nu-s cumva aripile „Egretei" tale?

— Ai o idee fixă! îi replică el amuzat.

— Şi ce vezi rău în asta? întrebă ea cu inocenţii

— Nimic, conchise el. Cine n-are fixaţiile sale?

Dana se încumetă să privească mai atent chipul pictorului.

— Araţi obosit!

— Se poate! admise Theo.

— Dar am senzaţia că mai accentuată e oboseala psihică!

— Oare? îi zâmbi Theo curtenitor. Dar zâmbetul îi pieri tot atât de repede cum se ivise. Adăugă filozofal: Fiecăruia îi vine rândul la asemenea oboseli

— Păcat! îşi mărturisi ingineriţa dezamăgirea. Fiindcă eu te socoteam imun...

— Şi incapabil de asemenea stări, o completă el în zeflemea.

— M-ai înţeles greşit, protestă Dana.

— Ba am înţeles exact ce trebuia.

Dana îl întrebă pe neaşteptate:

— Ce-ţi mai lipseşte? Îmi spuneai că tânjeşti după libertate deplină... O ai! Altceva? Ce-ţi mai doreşti?

— Ce-mi doresc eu? repetă el cu un zâmbet nedefinit. Oricum, tu nu mi-ai fi putut oferi... Fiindcă n-ai avut ce-mi oferi... Iar libertatea la care te referi se aseamănă, dacă vrei, cu cea a condamnatului din celulă... În cei doi-trei metri pătraţi, de care dispune, e şi acesta liber. Nu?

— Înţeleg! făcu Dana, înconjurând cu privirea micul atelier al pictorului. Prin urmare, nici aici nu te simţi în largul tău?

— Mai ales aici, îi confirmă Theo.

— Atunci de ce nu te duci în altă parte? Lumea-i mare.

— Lumea? sublinie el cu aer melancolic. Se întoarse tot în

clipa aceea spre fereastră, contemplă valurile care se spărgeau de ţărmul insulei şi rosti apoi grav: Pentru mine nu mai există altă lume... Deşi speram s-o găsesc aici... Dar m-am înşelat... Nu e nici aici... Iar în faţă nu mi-a mai rămas decât marea... Valurile ei, de care mă despart doar câţiva paşi.

— Pretinzi să fii înţeles, îi atrase atenţia Dana, dar ar trebui să te înţelegi în primul rând tu pe tine.

— N-am avut niciodată asemenea pretenţie... De la nimeni! îi replică el. Şi continuă cu cinism: După cum nici eu nu mi-am propus vreodată să-i înţeleg pe alţii. Detest tipul de om în măruntaiele căruia poţi cotrobăi ca în maşinăria unui robot... Şi fiindcă veni totuşi vorba de înţelegere, schimbă el brusc tonul, cărei minuni datorez vizita pe care mi-o faci?

În loc de răspuns, Dana învălui încăperea cu o privire în care se citea clar dezolarea.

— Mi-i teamă, domnul meu, rosti ea grav, sentenţios, că va trebui să-ţi muţi cuibul de aici.

Theo păli.

— De te? întrebă el cu glasul sugrumat. Ai nevoie şi de amărâta asta de insulă? Nu-i de-ajuns c-ai împânzit litoralul cu pescăriile tale puturoase?

Deloc tulburată de violenţa vorbelor sale, ingineriţa continuă să măsoare atelierul din ochi, de parcă-i făcea inventarul.

— Trebuie să ştii, hotărî ea în cele din urmă să-i răspundă, că nu m-aş fi sfiit să instalez şi aici o „pescărie”... dacă locul mi s-ar fi părut potrivit... Chiar cu riscul de a-ţi irita nasul fin cu mirosul greu al peştelui. Dar, spre ghinionul tău, nu pescarii mei râvnesc la acest cuib.

— Atunci? întrebă el răstit. Cine? Cine-l vrea?

— Un stăpân neîndurător, îi replică ea sec. Apa!

Theo o privi năuc. Nu înţelegea sau mai degrabă nu voia să înţeleagă.

— Ce legătură e între apă şi micul meu atelier? se tângui el. Ce neghiobie vă mai trece prin capi?

— Tu nu asculţi radioul?! se arătă Dana mirata.

— Nu! Dar ce-i cu asta? Ce s-a întâmplat?

— N-aş putea să-ţi precizez, continuă ea cu glasul potolit, peste câte zile... ori peste câte ore...

— Ore? sări el ca ars.

— Poate chiar ore, sublinie Dana. Fiindcă nivelul Dunării creşte îngrijorător... Iar insuliţa asta, îşi îndreptă ea spre fereastră privirea-i expertă, va fi înghiţită printre cele dintâi.

Theo o ascultă cu ochii bulbucaţi, repetând apoi cuvântul care-l obseda:

— „Ore”!

— Poate zile, îi mai dădu Dana un dram de speranţă. Totul depinde de ploile care se îndreaptă spre noi.

Pe chipul lui Theo apăru atunci o rază mai luminoasă:

— Zile? repetă el mecanic.

— În cel mai fericit caz, ai mai avea un răgaz de doua-trei zile, îi precizează Dana.

— Mi-ajung! se însufleţi Theo brusc. Da, da! Trebuie să-mi ajungă!

CAPITOLUL XXIV

Pitiţi într-un răchitiş, Rolo Miron şi Sergiu Boniga aşteptau nerăbdători înapoierea Danei Voicilă din căsuţa pictorului. Şi pe măsură ce apariţia acesteia întârzia, nervozitatea lor creştea.

— Mă duc să văd ce se întâmplă acolo! izbucni la un moment dat poetul.

Biologul îl opri însă cu un gest scurt, hotărât, atrăgându-i atenţia asupra unei bărci care se desprinsese din stufăriş şi tăia canalul de-a curmezişul, îndreptându-se spre Insulă. O recunoscură pe Milica. Tânără laborantă vâslea cu forţă, pradă unei mânii nestăvilite. Arăta plânsă, zgâriată pe faţă, cu părul răvăşit şi cu rochia sfâşiată.

—Iar au „pieptănat-o” femeile din sat, constată Rolo în şoaptă.

— Şi ce facem? întrebă Sergiu îngrijorat. Dacă o găseşte pe Dana acolo? Poetul voi din nou să se ridice, dar o mână viguroasă, care-l apăsă pe umăr, îl ţintui locului. Sergiu întoarse capul mirat. Privirea aspră a lui Anghel Cernica îl hipnotiză aproape.

— Erai deci şi dumneata aici, constată în şoaptă Rolo Miron. Trebuia să-mi închipui.

— Nu vă mai mişcaţi! le ceru gazetarul autoritar.

Sergiu însă nu se împăca de loc cu această hotărâre. Căuta cu privirea de colo-colo, ca o sălbăticiune gata să sară asupra prăzii.

— Dacă nu te linişteşti, îl preveni din nou Cernica, vei simţi din nou efectul unui narcotic. Dar al unui narcotic natural.

— Şi... Dana? se tângui poetul.

— Deocamdată nu-i niciun pericol, îl încredinţă Cernica.

Milica dădu uşa în lături cu o lovitură puternică de picior. Apariţia ei neaşteptată o făcu pe ingineriţă să amuţească. Fără pic de sânge în obraji, cu ochi aprigi, care aruncau fulgere de mânie, Milica ţipă la Dana Voicilă:

— Ce cauţi aici?

Fără să-şi piardă cumpătul, ingineriţa îi răspunse:

— Poate ar fi cazul să te întreb eu „ce cauţi aici”?

Milica îşi ridică atunci fruntea cu semeţie, gata să-i riposteze. Însă Dana o opri cu un gest scurt

— Fii pe pace! N-am venit să ţi-l iau.

Pusă pe harţă, Milica strigă la Dana şi mai sălbatic:

— Ce cauţi aici?

Surprins la început de înfruntarea dintre ele, Theo Boniga socoti că era momentul să intervină. Grăi poruncitor Milicăi, arătând spre sacoşele din mâinile ei:

— Du-le la bucătărie! Surprinzător, tânără laborantă reacţionă şi faţă de el cu aceeaşi violenţă:

— Du-le tu! Şi ca să-şi desăvârşească revolta, aruncă sacoşele la picioare, exclamând uşurată: Na! Pungile şi cutiile de conserve se rostogoliră zgomotos pe pardoseală. Theo însă nu părea de loc mirat. Cu siguranţa bărbatului matur, stăpân pe sine, fixa asupra Milicăi ochii săi mari, de-un albastru întunecat.

— Calm, fetiţo! rosti el ca un îmblânzitor în arenă. Fii calmă! Calmă!

Încercarea lui de sugestionare păru a avea oarecare efect. Fiindcă Milica îşi lăsă încet mâinile de-a lungul corpului, trădând un început de relaxare.

— Aşa, fetiţo! continuă Theo s-o îmblânzească. Apleacă-te acum frumos! Hai! Apleacă-te frumos!

Milica şovăi. Doar câteva clipe, pentru că scăpă iarăşi de sub controlul lui Theo, izbucnind mai violent:

— Să fiu calmă! rosti ea răguşit. Să fiu supusă! Să mă aplec frumos! Dar pentru ce? strigă ea nestăpânită. Pentru cine? Şi cu o mişcare neaşteptat de iute, îşi smulse rochia sfâşiată, înfăţişându-i-o lui Theo ca pe un trofeu: Poftim! Nu vezi cum arăt? Nu vezi?

Un val de sânge năvăli brusc în ochii şi-n obrajii lui Theo, tulburându-i echilibrul.

— Cine? rosti el cu glasul sugrumat de mânie. Cine a îndrăznit?

Milica aruncă atunci o privire acuzatoare spre Dana Voicilă:

— Ea! Ce mai întrebi? N-o vezi? E aici, lângă tine! Scorpia asta m-a scuipat în obraz... Ea mi-a smuls părul din cap şi m-a tăvălit pe jos!

Theo se răsuci ca un arc spre Dana:

— Tu?

— Nu fi caraghios! îi răspunse aceasta netulburată. Cum îţi închipui una ca asta?

— Atunci... cine? întrebă el gata să explodeze.

— Probabil femeile din sat! Ele or fi judecat-o

— E absurd! se revoltă Theo.

— Găseşti? îi replică Dana sarcastic. Şi ca să nu scape momentul de acalmie, se întoarse spre Milica şi-o dojeni autoritar: Ce-ai căutat, domnişoară, azi la magazin? Doar ştiai că satul e în fierbere!

— E absurd! repeta Theo cu aceeaşi revoltă neputincioasă. N-o poate opri nimeni să se ducă după cumpărături.

— De acord, recunoscu Dana. Dar trebuia să aibă atâta bun simţ încât să nu întărite amărâtele acelea de femei... Măcar azi!

— Dar nu le-am făcut nimic! se tângui Milica! Ele m-au dat afară din rând... Şi din magazin...

— E clar! rosti Dana sentenţios.

Ingineriţa dădu să părăsească atelierul, dar Theo o opri.

— Te-aş ruga să intervii, îi ceru el.

— În ce sens? îşi arătă Dana mirarea.

— Să nu le mai aţâţe nimeni pe scorpiile acelea.

— „Scorpiile” acelea sunt soţii şi mame cinstite! îi atrase Dana atenţia.

— Voiai să spui şi „legale”? schiţă Theo un zâmbet dispreţuitor.

— Într-adevăr! Şi legale! sublinie Dana. Oamenii cinstiţi

nu fug de legalitate.

— Dana! o conjură Theo Boniga. Tu eşti o femeie inteligentă.

— Nu întotdeauna, îi mărturisi ea sincer. Dar am totuşi tăria să suport cu demnitate, fără să mă vaiet, consecinţele propriilor mele prostii.

— De acord! Însă eu te rog frumos, stărui Theo, să nu mai asmuţi gloata împotriva mea şi-a acestei biete fiinţe... Fiindcă n-am să mă mai pot stăpâni mult! Şi-am să comit un gest regretabil! Poate chiar fatal!

— Pentru cine? îl înfruntă Dana.

— Chiar şi pentru tine, o avertiză Theo. Pentru ca tu nu eşti străină de întreaga urzeală ce se ţese în jurul meu... *Tu* eşti cea care i-ai asmuţit pe cei doi netrebnici împotriva Milicăi... Şi tot tu ai ridicat satul...

— Ameninţările tale nu mă sperie! îi reteză Dana vorba. Şi, zău, nu ştiu la ce-ţi foloseşte! Izbuteşti, cel mult, să înrăutăţeşti atmosfera care şi aşa-i destul ele încărcată... Fii om cuminte!

— O auzi? îl îmboldi Milica pe Theo. Mai vrei şi altă dovadă? Ce mai aştepţi?

Şi cu un salt neaşteptat, laboranta smulse arma de vânătoare din cui şi-o îndreptă ameninţător spre ingineriţă. Aceasta înlemni. Descumpănit, Theo Boniga privea când la arma din mâinile Milicăi, când la chipul pământiu al Danei.

— Lasă arma jos! rosti el în cele din urmă cu o voce tremurată.

— N-o las! îl înfruntă Milica. Dacă tu eşti un papă lapte, o treanţă cu care jigodia asta îşi şterge pantofii când vrea şi cum vrea, cu mine nu-i merge!

Dana auzi apoi ţăcănitul piedicii de la armă. Theo se aruncă în aceeaşi clipă asupra Milicăi. O bubuitură puternică zgudui căsuţa, risipindu-se apoi în văzduhul din jur.

Din răchitişul în care stăteau la pândă Cernica, Rolo şi Sergiu se auzi un strigăt prelung, disperat.

Era glasul tânărului poet.

...Pe fereastra micului atelier de pictură ieşiră câţiva

vălătuci de fum subţire. Şi înainte ca Rolo Miron să-şi dea seama, Sergiu Boniga îi şi smulse arma de vânătoare din mâini, slobozind întreaga încărcătura asupra căsuţei tatălui său.

Cu aceeaşi iuţeală, însă, Cernica îl placă pe tânăr ca la rugbi. Era şi timpul. Prin fereastra atelierului porni în direcţia răchitişului o ploaie de alice.

— Te ia mama dracului! îl ameninţă Cernica pe Sergiu. Ai căpiat!

— Dana! scânci tânărul poet.

— Las-o acum pe Dana! O să vedem ce-i cu ea!

În spatele lor se auzi tot atunci o înjurătură. Rolo Miron îşi pipăia necăjit braţul în care-i pătrunseseră câteva alice.

— Ascultă, puştiule! mârâi apoi acesta către Sergiu. Arma asta e înregistrată pe numele meu... Şi dacă mai pui mâna pe ea, îţi trag o chelfăneală sora cu moartea!

Sergiu însă nu-l mai auzea... Plângea în pumni. Era şi durere şi descărcare nervoasă.

Din căsuţă nu mai venea niciun zgomot.

— N-ar trebui totuşi să vedem ce s-a întâmplat acolo? îl consultă Cernica pe Rolo Miron.

Biologul îşi reîncărcă arma, rostind mai mult pentru sine:

— Voi încerca să mă strecor până acolo. Şi adăuga, arătând spre Sergiu: Dar ai grijă de el... Rău am făcut luându-l cu mine.

— Se mai întâmplă, îl calmă Cernica.

Rolo Miron se desprinse cu grijă din loc şi începu să se târască în coate şi-n genunchi, folosindu-se, pentru acoperire, de fiecare adâncitură, ridicătură de nisip ori pâlc de stuf.

Sergiu îşi mai veni în fire.

— Simt că înnebunesc! scânci acesta.

— Du-te şi bagă-ţi capul în apă! făcu gazetarul sarcastic.

— Nu pricep totuşi cum puteţi fi atât de calmi? Atât de...

— Nesimţitori, vrei să spui, îl completă Cernica.

— Acolo s-a petrecut o nenorocire, se tângui Sergiu, iar voi...

Dar glasul îi fu acoperit de o chemare puternică:

— Hei! Voi! Deştepţilor de colo! răzbătu prin fereastra deschisă glasul lui Theo Boniga.

Cernica nu întârzie să-i răspundă:

— Ce doreşti?

— Dacă nu vă luaţi chiar acum tălpăşiţa, vă fac ciur.

— Am văzut cât de viteaz eşti, îi replică gazetarul batjocoritor.

— Dacă eşti mai breaz, de ce nu te arăţi la faţă? îl provocă iarăşi Theo.

— Ba am să mă arăt! îi făgădui Cernica. Fă însă şi tu la fel.

— Adică?

— Vino neînarmat.

— Eşti isteţ! îl zeflemisi pictorul.

— Mama era de aceeaşi părere, îi ţinea Cernica isonul.

— Dar cine eşti tu, de fapt?

— Anghel Cernica!

— Aha! Zmeul! continuă Theo pe acelaşi ton batjocoritor. Şi cu cine mai eşti?

— Cu fiul tău.

— Iarăşi prostănacul ăsta? făcu pictorul enervai

— După cum vezi, n-ai scăpat de el, aşa cum ai fi vrut, îl preveni Cernica.

— Şi-al treilea? continuă să se intereseze Theo Boniga.

— Atât! Numai noi, doi, suntem aici.

— Minţi!

— Crede ce vrei, îi replică Cernica, netulburat. Dar eu îţi spun că nu suntem decât noi, doi.

— Şi neisprăvitul acela de biolog?

— Habar n-am pe unde umblă.

Urmă o scurtă pauză. Clipe de ascultare. Pictorul deschise iarăşi vorba:

— De ce-aţi tras, isteţilor, în mine?

— Din greşeală! îi replică spontan Anghel Cernica. Ochisem un pescăruş... Şi ne-a scăpat arma.

— Ascultă, isteţule! îi strigă pictorul pe un ton mai potolit. Vrei să cădem la învoială?

— Bucuros! se învoi gazetarul. Dar nu văd ce-am avea de

împărţit?

— Vorba ta! Nimic! recunoscu Theo Boniga.

— Atunci?

— Căraţi-vă dracului de pe Insulă, izbucni Theo pe neaşteptate.

— Dacă-i dai drumul Danei Voicilă, plecăm cu dragă inimă, îi răspunse Cernica liniştit.

Pictorul tăcu. Gazetarul îşi strecură privirea spre partea sudică a Insulei. Biologul continua să se furişeze cu scopul vădit de-a ajunge în spatele casei. Ca să distragă atenţia lui Theo Boniga, Cernica îi strigă acestuia:

— Ei? Ai amuţit?

— Aş mai avea o întrebare, sosi prompt replica pictorului.

— Dă-i glas! îl îndemnă gazetarul.

— Ce legături ai tu cu Dana Voicilă?

— În orice caz, mai cinstite decât ale tale, îi provocă din nou Cernica.

— Dana nu-i aici, încercă atunci pictorul o manevră copilărească.

— Haida, de! făcu Cernica în zeflemea. De vreme cu mă aflu aici, îţi închipui că ştiu bine pe cine ai acum în casă.

— Şi dacă refuz?

— Te previn că am anunţat postul de grăniceri... vei primi curând vizita unei patrule.

— Iar dacă Dana nu mai e în viaţă?

Sergiu era cât pe ce să scoată un strigăt, dar Cernica îi astupă gura.

— Minte! îi şopti el poetului. Vrea să ne tragă pe sfoară.

— Hei! strigă din nou Theo Boniga. De data asta aţi amuţit voi?

— O vrem pe Dana! îi răspunse Cernica netulburat. Chiar şi moartă!

— Veniţi atunci s-o luaţi!

— N-ai grijă c-o să venim! îl încredinţă gazetarul.

— Uite ce-ţi propun, omule! rosti Theo Boniga pe un ton mai potolit. Ca să fiu sigur că nu trageţi iarăşi în mine, lăsaţi armele acolo şi ieşiţi în faţă.

Propunerea nu i se părea rea lui Cernica.

— S-a făcut! se învoi acesta pe loc.

Îl împinse pe Sergiu în faţă, în chip de pavăză. Era încredinţat că Theo Boniga nu va trage în fiul său. Şi nu se înşelă.

— Eşti prevăzător! constată pictorul, văzându-l pe Sergiu şi Cernica păşind cu fereală, unul după altul, spre căsuţă. Încredinţându-se apoi că cei doi nu aveau nicio armă asupra lor, iar din altă parte nu-l ameninţa altcineva, pictorul sări sprinten peste pervazul ferestrei, cu arma în mână.

— Sunteţi băieţi cuminţi! constată Theo mulţumit.

— Suntem! îl asigură Cernica.

— Care dintre voi a tras?

—Eu! îl privi Sergiu încruntat.

— De ce, Brutus? zâmbi pictorul cu amărăciune.

— Dacă i s-a întâmplat ceva Danei, uit că-mi eşti tată, îl preveni Sergiu fără să clipească.

— Nici nu-ţi sunt măcar tată, nefericitule, îi replică atunci Theo cu un râs sarcastic. Mă-ta ştie cu cine te-a făcut! Fiindcă un fecior din sângele meu n-ar fi ridicat arma asupră-mi.

Sergiu se clătină pe picioare, de parcă ar fi primit o lovitură puternică în moalele capului.

— Te joci cu cuvintele! îl dojeni Cernica pe pictor.

— De ce nu m-aş juca? îl sfidă acesta. E chiar atât de periculos?

— Foarte periculos! îl preveni gazetarul.

— Nu-i nimic! conchise atunci Sergiu cu glasul stins. Abia îmi va fi mai uşor să-l ucid.

— N-ai să ai bucuria asta, mucosule! îl avertiză Theo. Mai bine-zis n-ai să mai apuci această clipă.

— Oare? se auzi în acelaşi moment un glas gros, batjocoritor.

Pictorul tresări şi vru să se întoarcă. Dar glasul bărbătesc îi porunci:

— Nu mişca! Sunt cu degetele pe trăgaci!

— Cine eşti? întrebă totuşi Theo Boniga.

— Romulus Miron.

Pictorul zâmbi dezarmat:

— Trebuia să mă aştept!

— Lasă arma jos! îi porunci Rolo din nou.

Pictorul se supuse. Aruncă arma la picioare, însoţind mişcarea cu un zâmbet de scârbă.

— Trei paşi înainte! auzi iarăşi glasul autoritar al lui Rolo Miron.

Theo Boniga nu mai opuse nicio rezistenţă.

În atelierul pictorului stăruia aceeaşi linişte suspectă. Fără a mai aştepta încuviinţarea celorlalţi, Sergiu Boniga o zbughi spre căsuţă şi izbi în uşă, deschizând furtunos. O găsi pe Dana Voicilă teafără, îngenuncheată lângă Milica. Culcată pe spate, laboranta se zvârcolea într-o criză de epilepsie. Dana încerca să-i ţină gura descleştată cu o batistă şi-i ştergea faţa cu un prosop ud.

Sergiu se opri descumpănit.

— Ce-aţi păţit? o întrebă el, cu sufletul la gura, pe ingineriţă.

Aceasta însă nu-l auzea. În clipele acelea n-o interesa decât suferinda.

Dezolat, Sergiu privi în jur. În peretele dinspre apus zări o gaură mare, neagră. Tânărul se înfiora. Cele două încărcături, pornite simultan din arma de, vânătoare, ar fi putut-o omorî pe Dana într-o secunda. Din fericire, însă, aceasta nu păţise nimic.

— Dana! o strigă totuşi Sergiu.

Fără a întoarce capul spre el, aceasta îi făcu semn să tacă.

— Pot să te ajut cu ceva? insistă tânărul.

Zadarnic. Dana tot nu-l auzea. Sergiu desluşi nişte paşi şi întoarse capul spre uşă. Rolo Miron, încărcat cu cele două puşti de vânătoare, se oprise în prag. De afară izbucni în aceeaşi clipă glasul iritat al lui Theo Boniga:

— Cine naiba v-a adus şi pe voi aici? Şi ce vreţi? Dana n-are nici pe dracu'... Şi nici n-am poftit-o la mine... Iar amărâta cealaltă a făcut iarăşi o criză... Şi numai din pricina voastră... O aveţi pe conştiinţă.

— Nu te mai văita ca o babă! sosi prompt răspunsul aspru al lui Cernica. Eu am trimis-o aici pe Dana, ca să vă prevină asupra primejdiei care se apropie.

— Puţin îmi pasă! continuă Theo să se tânguiască. Puţin mă interesează dacă vin sau nu apele! N-am timp de prostiile voastre! Eu am de lucru! Înţelegi? Am de lucru!

— O să te lăsăm îndată să lucrezi, îl linişti gazetarul.

— Dar nu pricepi, omule, că n-am nicio clipă de pierdut? strigă iarăşi pictorul. Nicio clipă! Înţelege-mă! Vreau să termin lucrarea... E opera vieţii mele... O să vedeţi! Şi-o să vă pară rău că m-aţi întrerupt... O să vă pară rău! La toţi!

— Măcar de-ar fi aşa! îi dori Cernica.

— Dar ce vreţi de la mine? Ce urmăriţi? voi să ştie pictorul. Credeţi că ascund ceva? Că sunt un asasin ori un spion?

— Poate! rosti gazetarul senin.

Theo Boniga izbucni într-un râs sarcastic, apoi începu să-l insulte pe Cernica:

— E plină lumea de proşti! Şi de nătărăi... Şi de creduli... Şi de canalii!

— Dumneata printre care te numeri? îi replică gazetarul calm.

— Ştiu ce se vorbeşte despre mine, i se destăinui atunci, cu amărăciune, Theo Boniga. Şi mă miră că un om ca dumneata se alătură gloatei.

— „Gloata” asta, îi atrase Cernica atenţia, ne ţine pe toţi în spate... Fiindcă de la ea vin bănuţii cu care trăieşti aici ca un prinţ.

— Nu sunt bani furaţi, protestă pictorul.

— Oare? interveni din nou glasul gros al lui Rolo Miron, care ieşise între timp din căsuţă.

— Ce vrei să spui cu asta? îl înfruntă Theo Boniga.

Dar biologul nu-i dădu niciun răspuns. Se mulţumi doar să-i facă un semn discret lui Cernica, a cărui semnificaţie era: „Putem pleca.”

Gazetarul intenţiona să-l urmeze pe Rolo Miron, dar Theo Boniga îl reţinu:

— Aş vrea să-ţi vorbesc.

— Oricând! se învoi Cernica pe loc.

— Vino mâine pe la mine.

— Mâine? făcu gazetarul gânditor. Să nu fie prea târziu... Mai bine acum... Ne putem retrage mai încolo... Într-un loc unde nu ne aude nimeni.

— De acord! se învoi Theo Boniga.

Înainte de a-l urma pe pictor, Anghel Cernica îl consultă din ochi pe Rolo Miron. Acesta îi făcu semn că putea pleca fără grijă. Ambele arme, din mâinile biologului, erau încărcate.

Theo Boniga se îndreptă spre marginea sudică a Insulei, condus din urmă de gazetar. Pe drum însă nu rosti nicio vorbă. Păşea cu umerii aplecaţi, de parca purta o povară dintre cele mai grele. Se opri abia în dreptul unei sălcii pitice. Părea să fie unul din locurile sale preferate, de unde contempla marea şi Delta Dunării, după preferinţă.

— Zi, meştere! îl îmboldi gazetarul la vorbă, ajungându-l din urmă.

Theo Boniga îi zâmbi cuminte:

— Pari un om bun.

— Uite aşa s-a înşelat şi-o mirească când s-a dus la vedere, încercă gazetarul să facă o glumă.

— Eşti singurul om cu mintea întreagă de pe aici, continuă pictorul să-l flateze.

— Să ştii, meştere, că atunci când ţi se par cei din jurul tău nebuni, ar trebui să te întrebi singur daca n-ai vreo rotiţă care s-a defectat.

— Nu-i exclus să ai dreptate, conveni Theo Boniga. Dar nu pentru asta te-am chemat aici.

— Sunt numai urechi, îl îndemnă iarăşi Cernica la vorbă.

— Mă aflu într-o situaţie disperată, îi mărturisi sincer pictorul.

— Ştiu!

— Ce ştii? rosti Theo Boniga pe un ton răstit.

— Întocmai ce mi-ai spus: că te afli într-o situaţie aproape fără ieşire.

— „Aproape?” făcu pictorul încercat de speranţă.

— Eu aşa zic!

— Şi care ar fi, după părerea dumitale, posibilitate de scăpare?

— Să mergi frumos la organele de resort şi să faci mărturisiri. Ţi-ai uşura foarte mult situaţia.

— Eşti idiot! îi scăpă lui Theo Boniga fără voie.

— Mulţumesc! îi replică gazetarul maliţios.

— Scuză-mă, continuă pictorul, dar e vina mea: ţi-am supraestimat inteligenţa.

— Se mai întâmplă!

— Eu mă gândeam la cu totul altceva, îşi reluă Theo Boniga tonul potolit dinainte. Disperarea mea nu privea câtuşi de puţin tâmpeniile de care sunt bănuit.

— La ce „tâmpenii” te referi?

— Să zicem... la faptul că mi-aş fi omorât nevasta.

— Şi nu i-ai semnat dumneata „paşaportul” pentru „lumea de apoi”?

— Chiar dacă aş fi făcut-o, fii convins că n-aş mărturisi-o niciodată... Fiindcă nu există nicio dovadă în acest sens.

— Iar dacă ar fi?

— Exclus!

— Să presupunem! Altceva?

— Tocmai asta voiam să aflu şi eu: ce „altceva” mai am trecut în cont? Că m-am culcat cu Dana Voicilă? Că am tras cu arma asupra celor doi netrebnici? Că trăiesc în concubinaj cu Milica?

— Meştere! rosti Cernica consternat. Văd că mă socoteşti într-adevăr idiot... Şi treaba asta mă supără!

— Dar nu înţeleg ce vrei de la mine? îşi ieşi Theo Boniga din fire. Ce-i cu sfatul acesta tâmpit? Ce mărturisiri să fac?

Cernica dădu semne de nerăbdare.

— Poate-mi explici, totuşi, de ce m-ai chemat aici, îi ceru el pictorului.

— Ca să mă amuz! sosi replica sarcastică a lui Theo Boniga.

— Nu-ţi prea gust umorul, dar asta n-are nicio importanţă. Mai ai ceva să-mi spui?

— Nu.

— Salut!

— Salut!

Gazetarul se răsuci pe călcâie şi porni cu paşi hotărâţi spre căsuţă. Dar pictorul îl opri:

— O clipă!

Cernica rămase nehotărât pe-un picior. Se întoarse totuşi către Theo Boniga.

— Voiam să te mai întreb ceva, îi zâmbi pictorul amical.

— Spune!

— E adevărat că vin apele?

— Vin.

— Şi cât pot să mai stau aici?

— Nu ţi-a spus Dana?

— Ba da.

— Crede-mă! Nu te-a minţit, îl sfătui Cernica prieteneşte.

— Păcat! rosti Theo Boniga mai mult pentru sine.

— Aveai ceva important de terminat?

— Aş avea... Şi poate voi reuşi totuşi să duc treaba până la capăt.

— Îţi urez succes, meştere.

— Mulţumesc!

Cernica porni din nou către căsuţă. Dar, după câţiva paşi, se opri şi roti privirea înapoi.

— Poate mă înşel, meştere, rosti el grav către pictor, sau poate intuiesc bine... dar tare aş vrea ca ceea ai de gând să termini aici să fie de-o asemenea valoare, încât să-ţi răscumpere toate păcatele.

Theo Boniga îi mulţumi, făcându-i ştrengăreşte cu ochiul.

CAPITOLUL XXV

Ploua într-una. Zi şi noapte. Revărsării apelor ieşite din matcă li se adăuga fără zăbavă potopul cerului. Marea, răscolită de o puternică furtună, mugea şi ea fioros. Doar debarcaderul micului port de pescari mai rezista grelelor încercări ale viiturilor Dunării.

Încotoşmănaţi în largi mântăi cauciucate, Rolo Miron şi Sergiu Boniga călcau fără fereală prin băltoace. Nu se opriră decât la debarcader, unde căutară adăpost. Aici li se păru a fi mai feriţi de apelurile alarmante ale sirenelor, ca şi de zbieretele şi răgetele animalelor. În schimb răpăitul ploii pe acoperiş, precum şi vuietul apelor dezlănţuite deveniseră de nesuportat.

Scuturându-şi apa de pe mantale, cei doi tineri priveau înfioraţi la tumultul din jur.

— Ce-a mai anunţat buletinul hidrologic? se interesă Sergiu în timp ce-şi dădea peste cap gluga udă a mantalei.

— Nivelul apelor continuă să crească! îi reproduse Rolo, aproape textual, comunicatul. Plouă în toata ţara... Locuitorii aşezărilor riverane sunt sfătuiţi să se pună la adăpost.

— Mai vine oare vaporul?

— Slabe speranţe.

Îngrijorarea de pe chipul tânărului Boniga spori. Dar şi cea a biologului, care-şi aţintea mereu privirea spre largul apelor, încercând, fără sorţi de izbândă, să străpungă cernerea deasă a ploii. Doar o chemare, mai curând ecoul unei strigări ce venea de la un ponton mult mai sudic, îi alungă pentru câteva clipe gândurile apăsătoare:

— E-he-ei!

— E-he-ei! îi răspunse Rolo spontan, cu mâinile pâlnie la

gură.

— To-va-ră-şa in-gi-ner! răsună din nou ecoul

— Nu-i aici! îi strigă Rolo din răsputeri. Dar ce vrei?

— A ajuns apa la punctul trei, mai reuşi ecoul să transmită.

— Faceţi ce puteţi! îi sfătui biologul. Acesta ridica apoi din umeri, adresându-se lui Sergiu: Cu ce ar putea să-i ajute Dana?

Tânărul Boniga se uită atunci posomorât la Rolo Miron.

— De ce n-ai adus-o şi pe ea?

Biologului îi sări ţandăra:

— Tu ce-ţi închipui c-am făcut acolo? Şi adăugă resemnat: Se expune fără rost!

— „Căpitanul părăseşte ultimul vasul”, cită Sergiu nu fără o undă de mândrie.

— Dar e femeie! protestă Rolo mâhnit.

— Este! Şi Cernica unde e?

— Încearcă să vorbească la telefon cu Bucureştiul... Dar nu cred că va izbuti... Stâlpii au fost în bună parte doborâţi... firele rupte...

— E totuşi o privelişte rară! observă Sergiu Boniga, urmărind tumultul apelor care se scurgea spre mare.

Pentru un tânăr, ca el, tot ce se perinda atunci prin faţa ochilor lui părea nu numai inedit, dar şi captivant. Fiindcă i se ofereau scene de încleştare, pe viată şi pe moarte, între oamenii Deltei şi forţele unite, dezlănţuite, ale cerului şi pământului. Porunca „scapă cine poate” trecea de la om la om, rostită clar, sigur, fără panică. Pescarii acţionau în acele momente ca nişte oşteni dintre cei mai disciplinaţi. Pe chipuri însă li se citea fără tăgadă o copleşitoare re-semnare. Pentru că fiecare fusese nevoit să lase o parte din agoniseală pradă năvalei apelor.

— O mai fi rămas vreun om în baltă? se interesă Sergiu după un răgaz mai lung de tăcere.

— Dumnezeu ştie! îi răspunse Rolo absent, preocupat de alte gânduri. Dar ce spunea omul acela? întrebă el apoi. A ajuns apa la punctul trei?

— Parcă! făcu Sergiu nesigur.

— Înseamnă că a inundat şi Insula, constată biologul. E la acelaşi nivel.

— Tot n-au părăsit-o? făcu Sergiu surprins.

— În transportul cu care am venit eu nu erau... nici până la plecarea mea n-au dat vreun semn de viaţă.

— Ăştia-s nebuni? exclamă dezolat tânărul Boniga. Oare ce mai aşteaptă?

— Dana a trimis şi azi-dimineaţă şalupa grănicerească la ei.

— Şi?

— Theo i-a primit cu obişnuitul lui pomelnic de înjurături.

— E curată sinucidere! izbucni Sergiu neputincios.

— Ziceau că Theo lucra şi striga la ei ca un disperat, continuă Rolo. Şi nici nu-i de mirare! Dezlănţuirea asta oarbă a apelor poate aduce pe oricine îi pragul demenţei.

— Când ai minutele numărate probabil că aşa gândeşti şi acţionezi: cu disperare demenţială! rosti grav, sentenţios, poetul. Dar Milica?

— Ce poate face o fiinţă în situaţia ei? Ori fuge îngrozită, ori se resemnează în faţa sorţii... Şi Milica se pare că a ales a doua cale... Stă în genunchi şi se roagă.

— E fantastic! exclamă Sergiu cu o admiraţie nestăpânită. Meşterul ăsta a avut parte în viaţă numai de asemenea femei.

— Poate nu întâmplător, observă biologul.

— E un tip!

— Un exemplar rar, recunoscu şi Rolo Miron.

— Ca biolog ar fi trebuit să te pricepi la exemplare rare! îi reproşă amical poetul.

— Specia asta n-o cunoşteam, mărturisi sincer biologul.

— Şi-acum ce facem? deveni Sergiu iarăşi îngrijorat. Nu întreprindem nimic? Îi lăsăm aşa? În starea asta ar putea să... Îşi alungă însă imediat din minte spectrul unui posibil dezastru, insistând: Să căutăm o barcă! O şalupă! Să facem ceva!

— Trebuie să vină cu ultimul transport, încercă Rolo să-l potolească.

— Când? insistă Sergiu. Nu vezi că se înserează? Dar

biologul rămânea neclintit în convingerile sale. Adăugă doar pe un ton filozofal:

— Un bătrân avea o vorbă: „N-are rost să te agiţi de două ori”... O să ne agităm, dacă va fi cazul, după sosirea transportului.

— Cerule! mai exclamă tânărul Boniga.

Dinspre larg nu venea însă niciun semn care să anunţe apropierea convoiului aşteptat. Sergiu îşi pierdu răbdarea. Îl lăsă pe biolog singur, la locul de veghe, iar el se aruncă pe-o bancă, lungindu-se cu faţa în sus şi cu mâinile sub cap. Închise apoi ochii şi încercă să-şi domolească furia gândurilor.

O tuse seacă, bătrânească, îl determină însă pe Sergiu Boniga să se răsucească spre digul care lega pontonul de sat. O mogâldeaţă gârbovă şchiopăta sprijinită într-un baston. Era moş Nicanor, bunicul Milicăi.

— Ce faci, taică? îl întâmpină Sergiu, ridicându-se pe jumătate pentru a-i face loc pe bancă.

Bătrânul se opri şi încercă să-l recunoască pe tânăr. Iar când îşi aminti cine era, îl întrebă cu glas tânguitor:

— Nu mai ştiţi nimic de...

— Nimic, taică! îi răspunse Sergiu cu părere de rău.

Dând cu ochii şi de Rolo Miron, moş Nicanor se interesă şi la acesta:

— De ce-or fi întârziind atâta? Biologul ridică din umeri. Bătrânul se jelui mai departe: S-a stricat lumea de tot, domnilor!

Un sunet prelung de sirenă anunţă în sfârşit apropierea unui vas. Însufleţit brusc, Sergiu sări de pe bancă şi se alătură lui Rolo. Biologul strângea spasmodic în mâini bara de fier a balustradei.

— Or fi şi ei? stărui bătrânul pescar în întrebările sale.

— Trebuie! încercă Rolo să-l încurajeze.

— Copil fără minte! îşi dojeni bătrânul nepoata.

Chemarea sirenei adună satul la debarcader. Veneau mai cu seamă femei. Îşi aşteptau soţii ori feciorii rânduiţi să vină cu ultimul transport. Mamele celor doi tineri pescari,

ale lui Pavel şi Mitrofan, se iviră printre primele. Păvăloaia, înaltă şi uscată, alături de Mitrofănoaia, scundă şi grasă, reprezentau o reeditare feminină a lui Patt şi Pattachon.

Ceva mai târziu sosi, trăgându-şi sufletul, şi Paulina.

— Blestematul ăsta al meu nu-şi mai găseşte astâmpăr! îl pârî ea pe Gheorghe biologului.

Acesta însă n-o auzi. Nici Sergiu. Amândoi aveau ochi şi urechi doar pentru cuterul care despica greu învolburarea apelor, trăgând după el două bacuri supraîncărcate. De pe vas, ca şi de pe ponton, începură să se audă curând glasuri bucuroase. Rolo şi Sergiu o căutau cu privirile pe Dana. O descoperiră la proră, dând indicaţii pentru acostare. Când sări de pe puntea vasului, Dana se trezi în braţele celor doi tineri.

— Descărcaţi repede! strigă ea căpitanului vasului Pornim numaidecât.

— Unde? întrebă Rolo îngrijorat.

— Îndărăt! răspunse Dana scurt.

Sergiu Boniga o cercetă cu o privire întunecată:

— Tot n-au venit?

— Nu.

Un vaiet prelung izbucni pe neaşteptate lângă ei. Era moş Nicanor, care pricepuse tâlcul scurtului dialog.

— Măiculiţa ta, Doamne! se tânguia bătrânul, trăgându-se de pletele rare. Blestem pe capul meu!

Moşneagul se chirci apoi într-un colţ, continuând să plângă, ferit de priviri nedorite.

Biologul, sincer afectat, se adresă Danei:

— Nu înţeleg, totuşi...

— Ce-i de neînţeles? îl apostrofă aceasta sever.

Rolo izbucni:

— În asemenea situaţii laşi dracului şi orgoliu şi...

— Aici nu-i vorba de orgoliu, îl întrerupse Dana enervată.

— Are dreptate, o susţinu şi Sergiu. Fiindcă meşterul, adăugă el, pe lângă atâtea păcate, are şi-o mare calitate: nu ştie ce-i calea întoarsă.

Rolo nu se lăsă însă convins. Se adresă din nou Danei:

— Presupui deci...

— Nu-i presupunere, ci certitudine, îi preciza ingineriţa, îndreptându-şi atenţia asupra forfotei de pe ponton. Hei! Grăbiţi debarcarea! strigă ea apoi spre cei de pe vas.

Căpitanul cuterului sări atunci de pe punte şi se agăţă, vânjos, de balustrada debarcaderului.

— Îmi permit să vă mai atrag o dată atenţia că se înnoptează, făcu el către şefa secţiei piscicole. Punem în pericol vasul şi echipajul.

— Ţi-i frică? îl înfruntă Dana.

— Sunt marinar, rosti acesta ofensat.

— Un motiv în plus ca să nu te mai codeşti, îi replică Dana sec. E vorba de două vieţi.

— Să luăm cel puţin nişte oameni de nădejde, o sfătui căpitanul cu glasul reţinut.

— Dacă eşti dumneata la cârmă, n-am nicio teamă, îl măguli ingineriţa.

Căpitanul se uită totuşi mohorât la scurgerea vijelioasă a apelor care se izbeau de vas şi de debarcader.

— Fiecare cu steaua lui, mai adăugă acesta, sărind înapoi pe punte.

Agăţată cu desperare de braţul bărbatului ei, Paulina se străduia în acele momente să-l reţinu locului pe Gheorghe. Dar acesta, încălzit de câteva pahare tari, îşi impunea voinţa.

— Înţelege, femeie, că fără mine nu poate pleca vasul. Şi ca să fie mai convingător, se adresă Danei: Nu-i aşa, domnişoară inginer?

Dana nu-l contrazise. Îl ştia bine pe Gheorghe. Când era cu chef, pescarul nu trebuia înfruntat.

— Nici nu mă gândesc să plec fără dumneata, făcu aceasta, pe un ton împăciuitor, către bărbatul Paulinei.

— Vezi! se făli Gheorghe către nevastă.

— Dar şi Paulina te roagă aşa de frumos, continuă Dana să-l sfătuiască pe pescar. Nu-i păcat s-o superi? Ascult-o măcar o dată.

— Mofturi de minere, se burzului Gheorghe. Si-apoi cum vine asta, domnişoară inginer? Eu, ditamai zdrahonul de bărbat, să stau aici şi să mă ţin de fusta nevestei, iar

dumneata, femeie, să porneşti în larg... Nu m-ar scuipa oricine între ochi? Drept între ochi să mă scuipe!

— Eu n-aş fi împotrivă, se dezvinovăţi Paulina, dacă ar fi mai limpede la cap.

— Eu? izbucni Gheorghe revoltat. Eu nu sunt limpede? N-ai fost în viaţa ta luminată la cap cum sunt eu acum.

Căpitanul vasului, nerăbdător să pornească, încercă s-o liniştească:

— După ce ieşim în larg, se limpezeşte de-a binelea!

— Drept grăit-a căpitanul! aprobă Gheorghe, sărind sprinten peste parapet.

Cu spaima în suflet, Paulina îi strigă din urmă:

— Să ai grijă, Gheorghe! Te aşteaptă acasă patru suflete.

— Şi-un junghi de muiere! o completă bărbatul cu un râs gros, bărbătesc.

Replica lui spontană descreţi toate frunţile. Resemnată, Paulina se lipi de Dana:

— E singurul nostru sprijin, îi aminti ea ingineriţei. Să nu facă vreo prostie.

— Dacă nu se ţine bine pe picioare, îl culcăm în cală, o linişti Dana. Întâlnind apoi privirea lui Marcu Nisip, ingineriţa i se adresă: Vezi ce mai e de făcut pe aici, bătrâne.

— Mergeţi şi întoarceţi-vă sănătoşi, o încuraja inspectorul. Aveţi toată încrederea!

— Gata? se auzi glasul nerăbdător al căpitanului, îmbarcarea!

— Sufleţelule! se ţinea Paulina scai de Dana. În mata mi-i nădejdea.

— Îmbarcarea! sună din nou, mai autoritară, chemarea căpitanului. Iar după ce se asigură de prezenţa celor trebuitori pe punte, dădu comanda de plecare: Mola!

Ţipătul strident al sirenei, izbucnit pe neaşteptate, sfârtecă văzduhul încărcat de nori. Cei rămaşi pe de-barcader tresăriră fără voie.

CAPITOLUL XXVI

Cu proiectoarele aprinse, cuterul îşi tăia drum în noapte spre pragul dintre Dunăre şi Marea Neagră. Căpitanul, încordat, ţinea mâinile crispate pe cârmă. Alături de el, în cabina largă, încăpătoare, se mai aflau Dana, biologul şi tânărul Boniga.

Buşteni răzleţi sau copaci întregi, smulşi cu tot cu rădăcini şi purtaţi vijelios de ape, se izbeau când de babord, când de tribord.

— De n-ar lovi cârma! îşi mărturisi biologul îngrijorarea.

Căpitanul nu-l auzi. Nici Dana. Doar Sergiu se interesă în şoaptă:

— Şi ce facem atunci?

În loc să-i răspundă, biologul ridică privirea spre cer. Pe Sergiu Boniga îl trecu un fior. Dar calmul celorlalţi îi mai dădu un dram de curaj.

„Fie ce-o fi!” îşi zise el.

Sergiu îşi aţinti apoi privirea spre fâşia îngustă de lumină, tăiată în noapte de proiectorul de la pupa. Dar apăsătoarea tăcere din cabină îl enerva. Deschise iarăşi vorba:

— A mai stat un pic ploaia.

Nici de data asta nu primi vreun răspuns. Vasul se apropia de vărsare şi legănarea sporea în tărie.

Curând se transformă într-un adevărat tangaj. Sergiu îşi simţi stomacul în gât.

„De nu mi-ar veni rău!” se rugă el în gând.

Se înţepeni bine pe picioare, cu palmele încleştate de bara de sprijin şi începu să răsufle mai rar şi mai profund.

— Nu-ţi fie teamă! îl încuraja Rolo. Carapacea asta bătrână e solidă ca un tanc.

— Mă întreb, făcu Sergiu, ce-or fi făcând cei de pe Insulă?

— Se descurcă ei într-un fel, îi răspunse biologul abătut.

Căpitanul, care efectuase până atunci manevre mai simple, începu să învârtească iute de timonă.

— Ce e? se interesă Dana.

— O aglomerare de buşteni, o informă sec comandantul vasului.

— Dacă n-o zăreai, ne duceam pe copcă, observă Rolo.

Căpitanul nu-l auzi. Nici Dana.

— Mai e mult? se interesă Sergiu în şoaptă.

— Ajungem îndată, îl linişti biologul din nou.

În dreptul geamului mic, rotund, de la uşa cabinei, apăru silueta unui bărbat. Sergiu îl recunoscu pe Gheorghe. Întorcând capul şi spre gemuleţul opus, tânărul Boniga descoperi alte două siluete. Erau Pavel şi Mitrofan. Prezenţa acestora pe punte spori încrederea poetului. Era semn că vasul se apropia de ţinta călătoriei sale nocturne.

...Tangajul se mai potoli. Căpitanul începu să manevreze din nou timona. Vasul cârmi spre dreapta. Trecuse „pragul” şi se îndrepta direct spre Insulă, în tribord se simţeau tot mai puternic izbiturile valurilor mării. Cuterul se clătina greoi, continuându-şi însă drumul fără a mai fi stingherit de viiturile Dunării. Tensiunea oamenilor din cabină, ca şi-a celor de afară, de pe punte, creştea însă pe măsură ce cuterul se apropia de Insulă. Întinderile ameninţătoare ale apelor erau cercetate cu încordare. Şi, pe neaşteptate, se auzi glasul puternic, de bas profund, al lui Gheorghe:

— Om la babord!

Un fior puternic străbătu pe toţi cei de pe cuter.

CAPITOLUL XXVII

Chircit în colţul lui de pe ponton, moş Nicanor, bunicul Milicăi, continua să bolborosească în legea lui. Era noapte târziu şi vasul plecat spre Insulă nu dădea niciun semn de întoarcere. Bătrânul pescar scormonea cu un beţigaş în scândura groasă a debarcaderului, de parcă era în căutarea unui lucru preţios. Puţin mai la o parte, pe bancă, cele două reeditări feminine ale lui Patt şi Pattachon – Păvăloaia şi Mitrofănoaia – şuşoteau între ele pentru a mai alunga povara aşteptării. Dar, la un moment dat, se opriră din şuşoteală şi-şi aţintiră privirile spre dig. Câteva raze plăpânde de lună, care răzbăteau prin perdeaua de nori, le uşură vederea. O descoperiră pe Paulina lipăind printre băltoace. Încălzită de mers, îngrijorată, zorită ca întotdeauna, femeia se interesă la consoartele sale:

— Nu se văd?

— Neam! îi răspunse Mitrofănoaia.

— Parcă i-a înghiţit iadul, se jelui şi Păvăloaia. De-ar mai apuca ziua de mâine blestemaţii care...

— Taci, tu! îi atrase atenţia Paulina asupra prezenţei lui moş Nicanor. N-are săracu’ nicio vină.

— Un bătrân neputincios! întări şi Mitrofănoaia.

— Dar noi ce vină avem? se burzului Păvăloaia.

Nu i se răspunse. Paulina adulmecă în jur:

— Bine că nu mai plouă.

— S-a luminat oleacă şi cerul, adăugă Mitrofănoaia.

— Au bieţii de ei o picătură de noroc, remarcă din nou Paulina.

— Numai apele nu se mai potolesc, se oţărî Păvăloaia. Şi ascultând vuietul prelung al puhoaielor, adăugă îngrijorată: Cine ştie dacă mai răzbat înapoi!

Paulina, care avea urechea mereu aţintită spre fluviu, o întrerupse brusc:

— Ia taci!

Femeile amuţiră. Paulina păşi iute spre parapet şi se aplecă peste bară, căznindu-se să distingă vreun zgomot mai deosebit. Nu desluşea însă decât vâltoarea apelor. Dezamăgită, femeia se scutură înfiorată de răceala pătrunzătoare care urca de la fluviu. Bătrânul pescar, atent la mişcările Paulinei, se desprinse din locu-i de veghe şi se apropie timid de parapet.

— Se aude ceva? îndrăzni el să întrebe.

— Mi s-a părut, îi răspunse Paulina dezamăgită.

— Parcă mai pricepe cineva ceva! se amestecă în vorbă şi Mitrofănoaia.

— Tăceţi odată! izbucni din nou, cu mânie, Paulina.

Pe ponton nu mai sufla nimeni.

— Ei? şopti Mitrofănoaia după câteva clipe de aşteptare încordată.

— Motorul! rosti scurt Paulina.

— Din jos? se interesă şi Păvăloaia.

— Nu! Din cer! o repezi Paulina. De unde vrei să vină?

Păvăloaia protestă ofensată, dar Paulina nu se mai putu stăpâni:

— Nu-ţi mai tace odată fleanca?

— Tu! veni în clipa aceea chemarea bucuroasă a Mitrofănoaiei. Vin! Femeia alergă spre parapet şi strigă din nou: Vin!

Abia atunci auziră şi ceilalţi ecoul slab al unei sirene. Nu putea fi decât cuterul plecat spre Insulă, căci alt vas nu se încumeta, la acea oră din noapte, să înfrunte vâltoarea apelor care se revărsau fără zăbavă spre mare. Chipurile celor de pe debarcader se luminară. Doar Păvăloaia, cu veşnica ei oţăreala, rosti cu năduf:

— Ce-am să-i fac nătărăului meu! Altă fată nu mai găsea? A pierit sămânţa muierilor din sat? Să-l prind numai că se înhăitează iar cu stricata aia...

— Te aude, tu! o întrerupse Mitrofănoaia, arătând spre bătrân.

— Şi ce? făcu Păvăloaia arţăgoasă. Parcă el nu ştie ce-a încălzit la sân?

Împăcat cu soarta, moş Nicanor o dojeni cu blândeţe:

— Roagă-te, femeia lui Dumnezeu, să se întoarcă teferi!

Păvăloaia se dezlănţui şi mai aprig:

— Decât teafăr şi nătâng, mai bine să-l înghită...

— Dă-ţi peste gură! o apostrofă Mitrofănoaia.

Străină de ciorovăiala de pe ponton, Paulina stătea ca pe jar, aplecată peste parapet, nădăjduind să vadă cea dintâi scânteiere a proiectorului de pe cuter. Şi după o scurtă aşteptare, o luminiţă plăpândă, ca un licurici, se ivi într-adevăr la orizont.

— Se văd! strigă ea bucuroasă.

Bătrânul se îngrămădi lângă Paulina, ştergându-şi ochii lăcrimoşi. Se străduia să desluşească şi el, o clipa mai devreme, semnalul luminos al vasului.

— Bieţii copii! rosti Nicanor cu glasul înecat. Ce blestem pe capul lor!

— Blestemul şi l-au adus singuri, sosi prompt replica rea a Păvăloaiei.

Dar nici de această dată nu fu luată în seamă.

Paulina şi Mitrofănoaia urmăreau cu sufletul la gura drumul cuterului care lua în piept năvala fluviului umflat peste măsură, în timp ce moş Nicanor nu scăpa niciun sunet din chemările tot mai puternice şi mai insistente ale sirenei.

— De ce-or fi sunând atâta? îşi arătă Mitrofănoaia îngrijorarea.

— Tăceţi, coţofenelor! se răsti enervat bătrânul pescar. Continuă apoi, cu mâinile pâlnie la ureche, să asculte semnalele ce veneau din larg, străduindu-se să le descifreze tâlcul. Aşa! constată el. Aşa.. Aşa... Au nevoie de ajutor... Aşa... Un doctor! se adresă imediat femeilor. Duceţi-vă careva la dispensar:.. Or fi având pe cineva rănit.

Femeile intrară în panică.

— Măiculiţă, Doamne! se văită Mitrofănoaia. De n-ar fi al meu!

Se răsuci apoi în loc şi porni bodogănind spre sat.

— Nu degeaba mi se zbătea mie ochiul, se tângui la rându-i Paulina. Şi doar i-am spus mototolului meu să nu se ducă.

Bătrânul pescar se chirci la loc, în colţul lui, unde începu şi el să se căineze:

— Milica mea! Sărăcuţa!

Dar Păvăloaia nu-l iertă nici în clipa aceea:

— Soiul rău nu piere.

Bătrânul n-o luă în seamă. Nici Paulina. Fiecare asculta duduitul tot mai puternic al motorului cuterului. Începură să se zărească, în scurtă vreme, pe oglinda întunecată a fluviului, primele raze ale proiectorului.

Mitrofan sări primul pe ponton. Păvăloaia îl prinse îngrijorată de braţ:

— Şi băiatul meu?

— E teafăr! îi răspunse cu nepăsare tânărul pescar.

Strigă apoi către marinarul de pe puntea cuterului:

— Parâma!

Un colac zbură în clipa următoare spre el. Mitrofan îl prinse din zbor şi se grăbi să lege odgonul de ponton, în timp ce spre vas se îndreptau chemările Paulinei şi ale bătrânului pescar:

— Gheorghe!

— Milica!

Dar un glas răstit, de femeie, le curmă vaietele. Era Dana, care sărise sprintenă de pe punte.

— Daţi-vă la o parte! înlătură ea pe toţi din cale. Se întoarse apoi spre vas, indicând: Coborâţi-l cu grija!

— Cine e? se agăţă Paulina cu disperare de braţul Danei.

— Stai liniştită! îi porunci aceasta cu asprime. Aţi trimis după doctor?

Nu-i răspunse nimeni. Fiecare dorea să afle cu o clipă mai devreme cine era victima. Şi-n momentul când pe puntea vasului apărură patru bărbaţi zdraveni, purtând pe o targă un trup inert, cei de pe ponton răsuflară ceva mai uşuraţi. Fiindcă brancardierii erau Rolo, Sergiu, Gheorghe şi Pavel, iar pe targă – Theo Boniga.

Doar bătrânul pescar mai continuă să cerceteze neliniştit puntea vasului.

— Şi Milica? o scutură el de mână pe Dana.

— Ţi-am adus-o, îl linişti aceasta.

— Teafără?

— Mai teafără ca oricine.

Bătrânul făcu o cruce mare, rostind solemn:

— Slavă ţie, Doamne!

Dana trecu în faţa celor patru brancardieri, conducându-i spre banca de pe debarcader.

— Încet! îi sfătuia ea.

Aşezară trupul inert al lui Theo Boniga. Dana îl înveli apoi pe cel de pe targă cu o pătură. Alături de ea, Sergiu îşi privea tăcut tatăl. Tânărul era încercat de sentimente greu de definit. Simţea şi milă şi durere filială şi consternare. Impresionat, la rându-i de nemişcarea chipului atât de mobil altădată al lui Theo Boniga, biologul căuta să-şi îndrepte privirea în altă parte. Dar nu reuşea. Ca să-şi alunge apăsarea ce-i împovăra sufletul, încercă un sfat:

— N-ar fi bine să-l transportăm la dispensar?

— Nu! se opuse Dana. Să vină medicul aici. Cu ştiu eu? Poate are o fractură de bază.

În contrast cu gravitatea acelor clipe, răsună bucuria Păvăloaiei, care-şi ţinea feciorul de mijloc:

— Eşti sănătos, băiatul mamei?

Dar tânărul pescar socoti nepotrivită grija mamei sale şi-o respinse cu violenţă:

— Lasă-mă acum!

Şi odată scăpat din mâinile acesteia, Pavel sări înapoi, pe vas, coborând în cală.

— Dar Milica? scânci iarăşi bătrânul pescar.

— E în regulă, taică, interveni Gheorghe pentru a-l linişti.

Paulina îşi privea bărbatul cu drag. Gheorghe scăpase nevătămat şi din această aventură nocturna. Pescarul era ud până la piele, dar mândru de isprava sa. Ca să-l încălzească, Paulina îi învelea spatele cu şalul ei.

— Cum a fost? îl descusea ea.

— Ce mai întrebi? făcu Gheorghe fălos.

Pe puntea vasului apăru în sfârşit şi Milica. O sprijinea Pavel. Fata se clătina pe picioare, strângând la piept un sac mare, din material plastic. Părea sălbăticită.

Cum o zări, bătrânul pescar îi ieşi şchiopătând în întâmpinare:

— Fata bunicului! rosti acesta bucuros.

Milica trecu însă pe lângă el ca o străină. În calea celor doi tineri se aşează atunci Păvăloaia. Cu glas mieros, aceasta încercă să-si atragă feciorul:

— Pavele!

Dar tânărul o înlătură cu aceeaşi violenţă.

— Lasă-mă odată! Înţelegi?

— Nu te pierde, Pavele! îi strigă mama disperata. Nu te duce după o târfă.

Vorbele grele ale femeii produseră o clipă de consternare generală. Primul care-şi manifestă indignarea fu Gheorghe:

— Tu! Femeie! se răsti acesta la Păvăloaia. Pune-ţi lacăt la gură!

— Da’ ce vă amestecaţi? se stropşi aceasta la pescar. Şi izbucni numaidecât în bocet: Dacă-s vădană, trebuie să-şi bată joc toţi de mine? Trecu apoi, neaşteptat de repede, de la bocet la furie, strigând tuturor în faţă:

— Lua-v-ar holera de netrebnici!

Surprins de violenţa verbală a femeii, Sergiu se uita descumpănit în jur. Pe chipul Danei, pământiu, nemişcat, zări parcă oarecare viaţă.

— Nu-i momentul acum, rosti aceasta către Păvaloaia.

— Dumneata să nu vorbeşti! o repezi femeia. N-ai fost în stare să...

— Mântuie odată! îi curmă vorba Pavel, cu un urlet răguşit.

Păvăloaia se dădu speriată înapoi. Dar nu renunţa să bodogănească, bocind şi blestemând în legea ci. N-o mai băgă însă nimeni în seamă. Interesul celorlalţi se îndreptă spre Theo Boniga.

— E pălit la cap şi-i umflat de apă, îşi lămuri Gheorghe nevasta.

— Sărăcuţul! făcu Paulina impresionată.

Neputincios în faţa nemişcării tatălui său, Sergiu Boniga riscă o întrebare către Dana:

— Oare se trezeşte?

Ingineriţa ridică ochii, implorând cerul. Sergiu încercă atunci să ridice capul tatălui său.

— Nu-l atinge! îi strigă Dana speriată.

Speriat, Sergiu îşi retrase mâinile, frecându-le apoi fără rost, de şolduri. Paulina continuă să comenteze

— Poate scapă!

— Am ajuns cam târziu, rosti Rolo Miron mai mult pentru sine.

Din tonul biologului se desprindea un reproş adus atât sieşi, cât şi celorlalţi. Simţi şi Gheorghe nevoia să se dezvinovăţească faţă de soţia sa:

— Au rămas acolo până a năvălit apa peste ei... Iar când am ajuns noi, Insula era măturată de valuri. Căsuţa plutea în bucăţi împrăştiate în tot locul. Milica spunea că au apucat să se urce în barca dar i-a răsturnat un val. La început n-am zărit-o decât pe fată. Pe el l-am pescuit după aceea...

Cu paşi timizi, încercă şi Milica să se apropie de banca pe care zăcea Theo Boniga. Simţind-o, Dana întoarse spre aceasta o privire aspră. Fata încremeni pe loc, strângând mai tare la piept sacul din material plastic. Dana schiţă un zâmbet amar. Arătă apoi spre sac:

— Dă-mi-l!

Milica se încovoie peste sac, protejându-l.

— Nu! respinse ea cererea cu înverşunare.

— Nu ţi-l iau, o linişti Dana. Vreau doar să văd ce-i înăuntru.

— Nu! continuă Milica să ţipe cu îndărătnicie. Nu-l dau! Nu-l dau!

Interveni atunci bătrânul pescar, sfătuindu-şi nepoata cu blândeţe:

— Nu ţi-l ia, fata bunicului!

— Nu! Nu-l dau! Nimănui nu-l dau!

Rolo atinse uşor braţul Danei:

— Ne uităm mai târziu.

— Să nu fi pătruns apa, îşi arătă ingineriţa îngrijorarea. Îl strică.

— N-a pătruns nicio picătură, o încredinţă Pavel.

Privirile Milicăi continuau să caute disperate în jur. Iar când se opriră la chipul livid al lui Theo Boniga, o podidiră lacrimile. Sergiu se apropie de ea sfios şi o rugă:

— Arată-mi doar mie... Fata se uită la el năucă. E „Egreta violetă”? stărui Sergiu. Milica scutură iute capul, confirmându-i. A terminat-o? insistă tânărul Boniga. Urmă o nouă confirmare mută. Şi e frumoasă?

— Foarte frumoasă! exclamă în cele din urmă Milica, adunându-şi comoara la piept.

— Te rog! o imploră Sergiu. Arată-mi-o numai mie.

Milica îşi aruncă privirea sălbăticită în jur.

— Să plece toţi! porunci ea.

Sergiu zâmbi protector, o apucă de mână şi-o purtă spre un colţ mai ferit al debarcaderului, sub lumina unui bec. Milica se încredinţă mai întâi dacă nu se afla pe aproape vreo privire indiscretă, apoi desfăcu sacul cu gesturi precipitate, de unde scoase o piază pictată. Sergiu Boniga îi urmărea fiecare gest cu o nerăbdare crescândă. Iar când Milica întoarse tabloul spre el, tânărul înmărmuri.

— Ridic-o puţin! îi ceru el apoi fetei, cu glasul sugrumat de emoţie. Aşa! Mai aplecat puţin... ca să vină în bătaia luminii...

Milica îndeplinea totul cu gesturi mecanice. Pe debarcader se instală o tăcere de altar. Fiecare aştepta ca poetul să iasă din contemplaţia-i mută. Dar abia după minute lungi de aşteptare îl auziră izbucnind încântat:

— Cerule! E un artist!

— Nu-i aşa? făcu Milica fericită. E tare frumos!

Dar tânărul nu mai auzea. Monologa mai mult în sine, rostind când şi când cu glas scăzut:

— Un artist autentic! Mincinosul! Mincinosul! Şi de data asta ne-a păcălit! mai adăugă el, înapoindu-se la banca pe cârc zăcea tatăl său.

Nemaiputându-se stăpâni, Dana Voicilă se desprinse din

loc şi se apropie pe vârful picioarelor de tablou. Simţind-o, Milica ţipă speriată, acoperind pictura. Ingineriţa se opri consternată. Interveni atunci Anghel Cernica, sfătuind-o blajin pe Milica:

— Las-o! Lasă-i pe toţi... Să privească. Pentru că această creaţie nu mai e nici a ta, nici a lui Sergiu... nici a Danei... Nici măcar a celui care a pictat-o.. Acum e a noastră! A tuturor!

Spre surprinderea generală, sclipirea sălbatică din privirile fetei se stinse brusc, făcând loc unei bucurii fierbinţi, care izvora de undeva, din adâncul sufletului ei zbuciumat. Încurajaţi, se apropiară şi ceilalţi de tablou.

— Stranie compoziţie! observă Rolo Miron.

— Nu-i de loc stranie, îl combătu Anghel Cernica. E un destin. Şi încercă să descifreze pentru sine simbolul lucrării: O egretă cu aripile frânte... Aripile creatorului... Şi ce efort! se extazie gazetarul. Suprem şi sublim efort de a-şi lua zborul... De-a înfrunta năvala apelor. De-a înfrânge teama de semenii răpitori care-i pândesc moartea.

— Zadarnic! consemnă Rolo Miron.

— Nu-i de loc zadarnic! se împotrivi Dana.

— Fireşte că nu-i zadarnic, o susţinu şi Cernica. Theo Boniga a învins... S-a învins pe sine... Nu mă aşteptam... Gazetarul părăsi apoi tabloul şi-şi îndreptă atenţia asupra sacului de material plastic: Mai e ceva acolo?

— Nişte desene, îi răspunse Milica.

Cernica începu să scotocească în sac, de unde scoase câteva planşe. Le cercetă cu aviditate.

— Ultimele lui schiţe, constată el. Nu-l mai recunosc pe Theo Boniga.

Milica îşi plimba în această vreme privirile rătăcite de la unul la altul, încercând să descifreze înţelesuri care-i erau străine.

— Uleiul e proaspăt, atrase atenţia Rolo Miron asupra tabloului.

— Probabil că l-a terminat cu puţin înainte de sosirea noastră, presupuse Cernica.

— A lucrat zi şi noapte, începu Milica să se plângă. Nu-i

păsa de nimic... Nu voia nici să vadă, nici să audă... Nimic nu voia!

— Ce n-aş fi dat să fiu şi eu martor la acest act sublim! mărturisi în extaz Anghel Cernica. Îmi imaginez puhoaiele care urcau ameninţătoare spre el, fără a-l determina să întrerupă lucrul. Colosal! Gazetarul se întoarse apoi spre Milica şi-i declară cu toată sinceritatea: Fii fericită, draga mea! Viaţa ţi-a oferit clipe... unice!

— Mai bine scăpa el teafăr, făcu aceasta cu glasul înecat în lacrimi.

CAPITOLUL XXVIII

Cu ochii cârpiţi de somn, medicul comunal îşi făcu loc printre cei adunaţi la debarcader. Dana şi Cernica îi ieşiră în întâmpinare.

— Ce s-a întâmplat? se interesă medicul.

— O nenorocire! rosti ingineriţa grav, conducându-l la banca pe care zăcea Theo Boniga.

— De când l-am scos din apă e în aceeaşi stare, îi explică Anghel Cernica.

Medicul începu un consult meticulos.

— Nu pare înecat, constată acesta.

— Şi eu am avut aceeaşi impresie, susţinu Dana. De aceea nu i-am făcut niciun fel de respiraţie artificială.

— Aţi procedat înţelept, făcu medicul. Când s-a răsturnat barca a primit probabil o lovitură puternică la cap.

— Are şanse să scape? se interesă Sergiu.

Medicul ridică din umeri:

— Medicina nu poate face decât rareori minuni... Şi acelea discutabile... Voi încerca totuşi să-l salvez... Dar trebuie internat de urgenţă într-un spital.

Marcu Nisip se apropie atunci de Dana şi-o întrebă cu glasul scăzut:

— Mai aveţi de dat vreo dispoziţie?

Cu o privire în care i se citea limpede epuizarea, aceasta îi răspunse:

— Pentru azi cred că ajunge. A fost o zi...

— Ce să mai vorbim! făcu inspectorul. Ridică apoi ochii spre cer, adăugind: Bine că s-au mai potolit spurcatele astea de ploi. Se potolesc toate, o mai încurajă acesta pe Dana.

— Du-te şi te odihneşte, bătrâne! îl sfătui ingineriţa.

Din alt grup răzbătu atunci până la ei glasul ridicat al Paulinei. Discuta cu Milica.

— Tu! Nu-mi arăţi şi mie „comoara” aia?

— Degeaba te hlizeşti, veni prompt răspunsul fetei. Orice aţi face voi, tot a mea rămâne.

— Stăpâneşte-o sănătoasă! îi ripostă Paulina cu dispreţ.

— Acu’ vrei s-o vezi şi tu? se înverşună Milica. Na! Uită-te până ţi-or plesni ochii din cap!

Cu mişcări precipitate, fata scoase iarăşi tabloul din sac. Paulina continua s-o întărâte:

— Te umfli în pene şi cotcodăceşti ca o găină care vede pe alta cum se ouă.

Milica nu-i mai răspunse. N-o interesa decât reacţia potrivnicei sale la vederea tabloului. Atras de înfruntarea dintre cele două femei, se apropie şi Anghel Cernica. O văzu pe Paulina contemplând „Egreta violetă” cu capul aplecat într-o parte.

— Şi eu care nu dădeam nicio para chioară pe mâzgălelile lui, recunoscu aceasta cu sinceritate.

Mucalit, Gheorghe îi replică:

— „Se mai înşeală omul”, zicea şi ariciul după ce s-a cocoţat pe o perie.

Paulina se mulţumi cu o privire aspră, trimisă bărbatului ei, căutând apoi ochii zâmbitori ai lui Cernica, căruia-i şi ceru părerea asupra tabloului:

— Ce ziceţi?

— Nu-ţi place? o întrebă acesta.

— De loc! sună răspunsul sec al femeii.

— De ce?

— Nu face preţul care s-a dat. Şi Paulina se adresă imediat lui Gheorghe: Hai, bărbate, că avem acasă patru copii! Iar când trecu pe lângă Dana, îi strecură invitaţia: Vă aştept la masă! Pe toţi. Îl smuci apoi pe Gheorghe de braţ: Hai, odată, bărbate!

Începuseră să plece şi ceilalţi. Spectacolul se terminase.

Păvăloaia îşi apucă din nou feciorul de braţ. Dar acesta se desprinse din mâinile ei bătucite şi se alătură Milicăi.

— Pavele! îl strigă atunci mama disperată.

Dar acesta nu voia s-o audă. Femeia porni spre sat, bocind şi blestemând. La rândul ei, Mitrofănoaia îşi avertiză feciorul:

— Să te prind că-mi faci şi tu una ca asta!

— Ei, asta-i bună! îi răspunse nepăsător tânărul pescar, vârându-şi mâinile până în fundul buzunarelor pantalonilor săi largi.

Flăcăul o apucă, fluierând a pagubă, pe uliţă. Mitrofănoaia scutură nemulţumită din capul ei mare, învelit în grăsime şi se grăbi să-şi prindă feciorul din urmă.

Elicopterul îşi anunţă sosirea abia spre ziuă. Culcat pe targă, pe plaja dintre sat şi mare, Theo Boniga urma să fie transportat la spitalul din Tulcea. În jurul lui – un întreg alai: medicul, ingineriţa, gazetarul, biologul, inspectorul piscicol şi, firește, tânărul poet.

Pictorul nu-şi revenise de loc în simţiri, în ciuda strădaniilor de-o noapte ale medicului de circumscripţie. Pulsul îi bătea slab. Dar bătea. Şi asta era important.

— Mi-i teamă totuşi să nu-i cedeze inima, îi şopti medicul lui Cernica.

— Aş încerca totuşi să-i vorbesc, stărui gazetarul.

— Poftiţi! Dar nu cred să vă poată răspunde.

Cernica se resemna. Ceilalţi discutau în şoaptă. Furtuna trecuse, cerul se înseninase şi apele erau în scădere. Doar marea mai vuia mânioasă.

Zgomotul motorului elicopterului se auzea tot mai puternic. Îl desluşi parcă şi cel de pe targă, pe al cărui chip Anghel Cernica surprinse o uşoară tresărire. Şi-atunci, fără a mai sta nicio clipă în cumpănă, gazetarul se lăsă într-un genunchi, lângă targă. Se apropiară şi ceilalţi.

— Theodor Boniga! rosti Cernica tare. Mă auzi? Faţa suferindului tresări din nou. Gazetarul insistă: Am făcut tot ce ne-a stat în putere ca să te salvăm, fiindcă eşti într-o stare foarte gravă... Suferindul nu mai dădu niciun semn de viaţă. Cernica îi comunică totuşi mai departe: Ţi-am văzut „Egreta violetă”... E superbă... Eşti un mare artist... Iar numele tău va rămâne... Ca şi opera ta! Dar laşi în urmă şi

un fiu... Şi acesta va fi un bun poet... Poate un mare poet... Mă auzi? De asta să fii sigur... De aceea e păcat... E mare păcat să planeze asupra numelui tău, care-i şi-al lui Sergiu, o gravă învinuire... Ştii la ce mă refer!

O tresărire uşoară a muşchilor gurii îi confirmă din nou gazetarului că Theo Boniga îl auzea şi-l înţelegea. De aceea continuă:

— Te implor! Măcar acum, în acest ceas care poate fi ultimul... Mărturiseşte-ţi vina... Şi vei fi iertat... De toţi! Şi nu-ţi cerem mult... Un nume... Atât! Cu cine ai lucrat aici? Cu cine? Mă auzi? Cu cine?

Chipul lui Theo Boniga tresări din nou, mai puternic. Încercă chiar să-şi mişte braţele. Dar mâna dreaptă, scăpând de pe targă, căzu moale pe nisip. Simţind însă răceala plajei, mâna se chirci parcă într-o ultimă convulsie, râcâi locul cu degetele şi adună o grămăjoară de nisip în căuşul palmei.

Dana scoase un ţipăt, gata să se arunce asupra celui de pe targă. Sergiu însă o prinse de umeri şi-o reţinu. Medicul se lăsă într-un genunchi şi apucă mâna inertă. Pulsul nu se mai simţea.

— Cred că s-a sfârşit! rosti acesta solemn.

Motorul elicopterului se auzea tot mai aproape. Dar cei de pe plajă nu-l mai simţeau. Fiecare se uita consternat la trupul nemişcat al lui Theo Boniga

Obsedat de pumnul de nisip adunat de pictor în ultimele sale clipe, Anghel Cernica apucă mâna ţeapănă, chircită, şi-i desfăcu degetele. Nisipul se scurse în firicele subţiri. Încovoiat, de parcă-l apăsa pe grumaz o greutate mare, gazetarul se lăsă pe vine, îşi aplecă fruntea şi adună la rându-i, în căuşul palmei, o grămăjoară de nisip. Ridică apoi fruntea şi începu să cerceteze cu atenţie pe fiecare în parte. Se opri mai întâi la medicul de circumscripţie. Acesta îşi sufla, zgribulit, nasul. Erau nişte zori reci. Cernica îşi mută apoi privirea la Dana Voicilă. Cu faţa umflată de plâns, aceasta se uita nedumerită la nisipul pe care Cernica îl cântărea în mână. Nu înţelegea ce urmărea gazetarul. Dorea ceva? Îl supăra ceva? Şi-o intriga mai ales tăcerea

celorlalţi care-l pândeau pe gazetar. Cernica nu mai stărui cu privirea asupra ingineriţei. Îşi fixă imediat ochii întunecaţi asupra lui Sergiu Boniga. Vădit stingherit, poetul încerca să schiţeze un zâmbet nevinovat. Voi chiar să-l întrebe pe Cernica dacă avea nevoie de ceva. Dar gazetarul îşi mută iarăşi, aproape cu violenţă, căutătura grea asupra lui Rolo Miron, turnându-şi pumnul de nisip în căuşul celeilalte palme.

— Şi zici că aşa te cheamă? rosti Cernica grav. Romulus Miron?

Dana şi Sergiu tresăriră surprinşi. Medicul încetă să-şi mai sufle nasul, iar Marcu Nisip zâmbi îngăduitor. Numai Rolo Miron îl înfruntă nepăsător pe gazetar:

— Are vreo importanţă?

— Nu! recunoscu Cernica. Voiam doar să-mi confirm o ipoteză.

Penibila scenă părea a lua sfârşit. Fiindcă Anghel Cernica îşi aplecase iarăşi fruntea spre plajă, umplându-şi bine pumnul cu nisip. Iar când sfârşi această treabă, căreia-i acorda, după câte se vedea, o deosebită importanţă, gazetarul ridică iarăşi capul încet, anevoios, de parcă-l avea de plumb. Şi de data aceasta începu să-l măsoare din ochi pe Marcu Nisip. Dar tot încet, cu grijă, pornind de la tălpile cizmelor mari, pescăreşti, ale inspectorului. Fără să se sinchisească, Marcu Nisip aştepta răbdător înfruntarea cu privirile lui Anghel Cernica. Şi când le întâlni, îl fixa pe acesta fără sfială. Dar lui Cernica nu-i scăpă o uşoară încordare a muşchilor de pe faţa inspectorului.

— Marcu Nisip! rosti gazetarul stăpânit parcă de scârbă, privindu-şi pumnul cu nisip. Mare ticălos mai eşti!

— Ce spui? sări inspectorul ca fript. Şi cu o mişcare fulgerătoare, îşi smulse arma de vânătoare de pe umăr, izbindu-l năprasnic, cu o lovitură laterala pe Rolo Miron, aflat în dreapta lui. Biologul se prăbuşi ca secerat. Dar gazetarul, care prevăzuse acest atac, azvârli pumnul de nisip în faţa inspectorului şi se lungi în aceeaşi clipă pe burtă. Pornite concomitent, din puşca lui Marcu Nisip, cele două încărcături trecură pe deasupra gazetarului, fără să-l

atingă. Orbit de pumnul de nisip, inspectorul încercă atunci să scape cu fuga. Dar se împiedică de-o dună şi se prăbuşi, gemând, cu faţa la pământ. Cernica îl ajunse din câteva salturi şi-l dezarmă. Rolo Miron suflu greu, alături de gazetar.

— Aţi avut o intuiţie excepţională! făcu biologul către Cernica.

— Am fost mai degrabă un bun psiholog, îi preciza gazetarul. Inspectorul de pescuit a înghiţit... nada.

— Eraţi singurul în stare să smulgeţi mărturisirea lui Theo Boniga.

— Posibil! conchise Cernica.

Peste câteva minute ateriza pe plajă şi elicopterul. Din carlingă coborâră căpitanul Cornel Voinea şi comandantul securităţii din Tulcea.

Elicopterul era gata de decolare. Înainte de-a urca, pentru a însoţi targa cu care era transportat trupul tatălui său, Sergiu Boniga se apropie cu sfială de Dana.

— Trebuie să plec! rosti el cu glasul tremurat.

— Văd! îi răspunse Dana, învăluindu-l cu ochii scăldaţi în lacrimi.

— S-a încheiat şi acest capitol, oftă Sergiu. Un capitol cu totul neprevăzut. Sau poate prevăzut până la amănunt.

— Cine poate şti! făcu Dana evaziv.

— Meşterul, continuă poetul, mai corect maestrul, fiindcă s-a dovedit un adevărat maestru...

Dar nu mai putu continua, îl podidiră şi pe el lacrimile. Încercă totuşi să se stăpânească, ridicând o privire nedumerită spre Dana.

— De ce? întrebă el. Poţi să-mi spui... De ce?

Dana se uita la el mută. Sergiu îi apucă atunci mâna, strângându-i-o cu înfrigurare.

— Îţi mulţumesc, îi şopti el.

— Pentru ce?

— Rămâi totuşi o apariţie luminoasă în viaţa mea.

— Eşti drăguţ, îl mângâie Dana cu privirea.

— Nu ştiu când şi cum ne vom mai întâlni!

— Oricând eşti binevenit aici, îl încredinţă ingineriţa. Dar replica ei îl dezamăgi pe Sergiu.

— „Oricând”! repetă el. E un răspuns.

Aşternu apoi iute o sărutare fierbinte pe mâna Danei şi se întoarse spre Rolo.

— Iar tu? îl chemă el pe biolog.

— De mine nu scapi, îl avertiză acesta. Te caut în Bucureşti. Îmi eşti dator cu un autograf.

— L-am şi scris, îl asigură poetul. Şi cu o mişcare câtuşi de puţin teatrală duse mâna la inimă, precizând: Aici! Pentru amândoi!

— Pornim? se auzi glasul nerăbdător al lui Cornel Voinea.

Sergiu mai îmbrăţişă o dată cu privirea pe Dana şi pe Rolo. Nu mai avea ce să le spună. Ori avea prea multe! Se răsuci pe loc şi sări pe scara elicopterului, unde îl aştepta mâna întinsă a lui Anghel Cernica.

Motorul elicopterului răscolea dunele. Ingineriţa însă nu simţea înţepăturile vârtejurilor de nisip care-i biciuiau faţa. Nu auzea nici asurzitoarele bubuituri ale motorului. Îi era parcă indiferent ce se petrecea în acele clipe cu ea. Trăia parcă în afara existenţei. Undeva, într-o lume ireală, poate ideală, unde nu erau nici bucurii, dar nici dureri. Nu încerca să-şi explice – nici n-o interesa – dacă în clipele acelea sfârşea o existenţă şi începea alta. Nu dorea decât un singur lucru: să se odihnească. De aceea aşteptă nerăbdătoare desprinderea elicopterului de pe plajă îi urmări un timp, cu priviri obosite peste limită. Constată apoi că n-o mai ţineau picioarele. Se clătină, gata să se prăbuşească. Şi-n acel moment simţi braţul lui Rolo Miron, care o cuprinse de mijloc.

— Erai aici? făcu ea surprinsă.

— Voi fi mereu, se oferi acesta, privind-o cu tandreţe.

— Îţi mulţumesc! Am avut o clipă de slăbiciune... Dar mi-a trecut. Desprinse apoi, cu mişcări delicate, braţul lui Rolo încolăcit după mijlocul ei şi porni tăcută în direcţia mării.

— Am rămas iarăşi noi... Singuri noi! îi şopti Rolo, păşind discret alături de ea.

— Noi, doi! constată Dana oarecum amuzată. Se opri

apoi în dreptul pietrei mari, singuratice, de pe plajă.

— Vrei să te odihneşti puţin? îi propuse Rolo atent la tot ce-o privea,

— Nici eu nu ştiu ce mai vreau, îi mărturisi ea.

Rolo aşternu pe piatră mantaua lui de ploaie. Dana se aşează.

— Ce zi! rosti ea ca pentru sine.

— Un coşmar! observă şi biologul. Îmi dai voie? ceru el îngăduinţa de a se aşeza alături, pe piatră.

— Vino! îl invită ea.

Pe chipul lui Rolo înflori o umbră de speranţă.

— E o chemare sau o formulă de politeţe,?

— Nu fi tont! îl dojeni Dana.

Stopat atât de brusc în dorinţa-i de apropiere, biologul se căină:

— Ştii? Toată viaţa am fost un tont! Un mare tont!

— Ba eşti un copil... Un copil mare şi bun.

— „Mare şi bun”, repetă el dezamăgit.

— Eşti şi tu un om, observă Dana. Cu multe calităţi... cu unele neajunsuri...

— Mai ales neajunsuri, preciza el.

Oboseala începu să pună iarăşi stăpânire pe Dana. Nu mai avea putere nici să continue discuţia, dar nici să se împotrivească insistenţelor lui Rolo.

— De mult n-am mai stat aşa, auzi ea ca prin vis glasul biologului. Numai noi... şi marea... şi Delta...

— Simt o aprigă dorinţă de a fi singură, îl rugă ea.

— Dar eşti atât de singură! o căină Rolo.

Pe chipul Danei înflori un zâmbet mai optimist.

— Oare? făcu ea. Să ştii că nu simt de loc acest lucru... Mi-i doar sufletul prea plin... Dacă aş putea, aş mai goli din el.

— Nu ţine seama de prezenţa mea şi dă-i drumul, o îndemnă el.

— Nici asta nu pot... Nu vreau şi nu pot... Gândeşte-te numai cu câtă trudă şi suferinţă am agonisit totul.

— Poate ar trebui să ne întrebăm ca Paulina, zâmbi Rolo stingher. „A meritat oare preţul?”

— La asta nu m-am gândit. Dar a meritat, constată ea. Şi adăugă cu toată convingerea: Sunt sigură că a meritat.

Rolo se încruntă. Nu subscria întru totul.

— Theo, rosti el grav, a dovedit neîndoios că e un artist. Un artist autentic. Descoperirea asta m-a copleşit. M-a răvăşit. Cumva, mă simt chiar vinovat... Caraghios de vinovat!

— Bietul meu Rolo! îl consolă Dana, mângâindu-i braţul.

Dar replica şi gestul ei îl iritară într-atât, încât biologul sări în picioare. Căută totuşi să se calmeze.

— Nu suport! îi explică el după o scurtă pauză. Nu suport compătimirea nimănui. Nici chiar a ta.

— Iartă-mă! făcu Dana. Se ridică la rându-i de pe piatră şi-l privi pe Rolo în faţă, declarându-i: Voiam să-ţi mărturisesc ceva.

— Ce anume? o privi el surprins.

— Nu ştiu cum o să mă judeci, continuă Dana să i se destăinuie. Poate aspru! Dar acum e prea târziu... Nu mai pot face nimic... Îmi voi urma supusă destinul de femeie.

— Nu înţeleg! întrebă biologul vădit descumpănit.

— Dar ce-i aşa greu de înţeles? se înveseli ingineriţa brusc, sugerând bărbatului din faţa ei, prin anumite mişcări, să-i privească mai atent mijlocul.

— Isuse Hristoase! exclamă Rolo uluit. Cu cine?

— Nu pune întrebări stupide, îi şopti Dana.

— Un copil de la Theo Boniga? rosti Rolo năucit de-a binelea. Dar pe temeiul cărei logici? o imploră el.

— Sunt o femeie sănătoasă, îi replică Dana fără sfială, care a trăit luni de zile cu un bărbat. Nu-i firesc?

— Un copil de la el! repeta Rolo mecanic. Sfinte Sisoe! Îşi îndreptă apoi privirea dezorientată spre mijlocul Danei, rostind cu o tresărire de speranţă: Zici că e târziu?

— Ce? întrebă ingineriţa nedumerită. Dar când zări direcţia privirilor biologului, rosti cu hotărâre: Nici nu mă gândesc! Chiar dacă aş putea, n-aş face-o. Nu mi-aş ierta-o niciodată! Copilul acesta va trăi!

CAPITOLUL XXIX

Geta Parascan deschise încet, cu sfioşenie, uşa de la biroul lui Cernica. Acesta o simţi şi ridică privirea de pe fila de manuscris

— Ce e, scumpo?

— Deranjez? se interesă femeia.

— Tu nu mă deranjezi niciodată.

Geta îi răspunse cu o privire în care se vădea din plin recunoştinţa.

— Eşti atât de bun! îi mărturisi ea.

— Dacă te mai aud o dată rostind cuvântul „bun”, mă supăr, o preveni el. Fiindcă nu vreau să fiu doar „bun”. Vreau...

— Te rog! îl imploră ea. Sunt atât de necăjită...

— Ce face băiatul? schimbă el vorba.

— S-a culcat.

— Şi tu?

— Mă duc s-o văd pe mama! Cred că nu mai are mult.

— Aş merge şi eu, dar...

— Ştiu.

— Ce ştii?

— Am uitat să-ţi spun că, mai de dimineaţă, te-a căutat o duduie.

— La telefon?

— Nu... A fost aici.

— N-a zis cum o cheamă?

— Dana Voicilă.

— Biata fată! făcu Anghel Cernica.

— De ce-o compătimeşti?

— Are o soartă asemănătoare, într-un fel, cu a ta. Aţi stat de vorbă?

— Puţin.

— Suficient ca să vă spuneţi mult, remarcă Anghel Cernica pe un ton blajin.

— Eşti un ingrat, îi reproşă Geta pe neaşteptate.

— De ce, scumpo?

— Mie nu-mi spui niciodată nimic.

— N-ai aflat destule de la Dana Voicilă?

— Ba da. Dar asta nu înseamnă că m-am şi bucurat.

— Şi ce-ai fi vrut să fac pentru a te bucura?

— Să nu te mai expui unor pericole...

Geta nu mai putu continua. Ca să-şi stăpânească emoţia, îşi muşca pumnul.

— Dana Voicilă a exagerat, căută Cernica s-o liniştească.

— Ce vrei să spui? Că banditul acela n-a tras cu puşca în tine? Dacă te nimerea... Şi-apoi de ce te amesteci în treburile altora?

— Probabil fiindcă nu pot face altfel, îi răspunse Cernica senin.

— Nu există nişte organe speciale pentru treburile astea? insistă Geta.

— Or fi! rosti Cernica netulburat. Dar mai trebuie să ştii că, într-o dimineaţă, un tânăr a venit la mine, la redacţie, ca să-mi ceară ajutor... Ai înţeles?

— Nu prea.

— De ce?

— Pentru că de câte ori sări în ajutorul cuiva, tu nu mai scapi... Ai păţit-o şi cu mine.

— Eşti insuportabilă! o dojeni Cernica şăgalnic.

— Să nu-ţi închipui că sunt geloasă! îl preveni Geta.

— Unde nu dă Domnul! îşi dori Cernica.

— Dana Voicilă a plecat, îl mai informă Geta pe picior de plecare.

— Unde?

— Acasă!

— Păcat! făcu Cernica.

— Mi-a făgăduit însă că, de câte ori va trece prin Bucureşti, va veni să te vadă.

— Adică să „ne” vadă!... Cu „ne”!

— Fie şi cu „ne”, conveni Geta. Te las! Am plecat la spital.

— Cu bine, scumpo!

Cernica o urmări pe Geta până când o auzi ieşind din casă.

„Cum va fi căsnicia noastră? se întreba el. Voi putea oare suporta?”

Geta Parascan era, după opinia lui, tipul de femeie menită a fi soţie şi mamă. O femeie care accepta sacrificiul fără a-l cântări în prealabil.

„Dar şi-o soţie ca Geta te poate îngrădi”, continua să cugete viitorul soţ. Era o constatare care începea să-i dea de gândit, ba chiar să-l enerveze. Încât ţârâitul prelung al soneriei de la intrare îl făcu să-şi iasă de-a binelea din fire:

„Cine naiba o mai fi?” îşi zise el.

Se ridică totuşi de la masa de lucru şi se duse la uşă. Dar înainte de-a deschide, întrebă aspru:

— Pe cine căutaţi?

— Maestrul Anghel Cernica e acasă? auzi el o voce care i se părea cunoscută.

— Dar cine sunteţi?

— Oameni buni! îi răspunseră de data asta, la unison, două glasuri bărbăteşti.

Cernica răsuci iute yalele şi dădu uşa de perete, în prag, două prototipuri identice ale biologului Romulus Miron.

— Fir-aţi voi să fiţi! exclamă bucuros gazetarul. V-am dibuit deci bine.

— Ne-aţi dibuit, maestre! rosti unul din cei doi Rolo.

— Poftiţi înăuntru, mânca-v-ar vârcolacii!

Cei doi Rolo schimbară între ei câte o privire ghiduşă, apoi intrară.

Cernica îi conduse până în camera lui de lucru, îi aşeză faţă-n faţă, apoi scoase din micul său bar, mascat de bibliotecă, o sticlă de gin şi trei pahare. Cei doi Rolo îl urmăreau cu priviri jucăuşe.

— Care va să zică, sunteţi gemeni? îi întrebă gazda, întinzându-le câte un pahar.

— Suntem, maestre! recunoscu Rolo din stânga.

Gazetarul încercă să găsească o cât de mică deosebire între ei. Dar nu izbuti. Purtau amândoi bărbi negre, tunse la acelaşi frizer, aceeaşi îmbrăcăminte şi aceeaşi încălţăminte. Iar din vocea lor nu se putea distinge nici măcar o nuanţă mai aparte.

— Fantastică asemănare! se minună iarăşi Cernica.

— Ca între gemeni, glumi Rolo din dreapta.

— Bravo! Aflaţi că mi-aţi făcut o mare bucurie cu această vizită.

— Era şi-o obligaţie morală, observă Rolo din stânga.

— Adevărul e că m-aţi dus un timp „de nas”, recunoscu Cernica. Şi nu numai pe mine.

— Apropo, maestre! stărui Rolo din stânga. Am vrea să ştim cum ne-aţi dibuit?

Cernica le relată pe scurt descoperirea lui de la hotelul din Tulcea, apoi investigaţiile făcute la Institutul de biologie.

— La arhivele Primăriei n-am mai apucat să ajung, le preciză Cernica în continuare, dar l-am rugat pe un coleg să mă ajute.

— Dar acolo nu-i înregistrat decât Romulus Miron, remarcă Rolo din dreapta.

— E adevărat, recunoscu gazetarul. Însă bătrânele din cartier au nişte registre de stare civilă mult mai exacte... Şi ele ştiu că în familia Miron s-au născut doi băieţi gemeni, iar unul dintre ei a fost înfiat imediat după naştere, figurând la Primărie sub numele, de Remus Hariton. Mint?

— Nu, maestre! îi adeveri Rolo din stânga.

— Şi acum, fir-aţi voi să fiţi, rosti Cernica pe un ton poruncitor, fixându-l pe fiecare cu o privire aspră, să-mi spuneţi numaidecât care-i biologul şi care-i ofiţerul de securitate?

Gemenii schimbară iarăşi între ei câte o privire ghiduşă, după care Rolo din stânga declară:

— Romulus Miron e în orice caz biolog...

— Iar Remus Hariton, adăugă imediat Rolo din dreapta, e locotenent de securitate.

— Mă pezevenghilor! se răsti Cernica la ei. Dacă vă zic

ceva de „mamă”, o să vă supăraţi?

— Vă lămurim, maestre, se grăbi să-l îmbuneze Rolo din stânga. Dar cu o condiţie.

— Fără condiţii! hotărî Cernica.

— Să respectăm totuşi regulile jocului, interveni şi Rolo din dreapta.

— Bine, se învoi gazetarul. Ce vreţi să ştiţi?

— În virtutea cărui temei aţi mers atât de sigur... la Marcu Nisip? voi să ştie Rolo din stânga.

— Deci tu eşti ofiţerul de securitate! constată bucuros gazetarul.

— Să zicem!

— Dar a cui a fost ideea acestei substituiri? continuă Cernica să-i descoase. A lui Cornel Voinea?

— Nu! A mea! mărturisi Rolo din dreapta.

Gazetarul îşi ieşi iarăşi din fire:

— Iar vă jucaţi cu mine?

— Pe cuvântul meu, maestre! îl încredinţă Rolo din stânga. A noastră a fost ideea.

— M-aţi năucit de tot, încercă gazetarul să-şi păstreze stăpânirea de sine. Bun! Să zicem c-a fost ideea voastră... Şi, fie vorba între noi, n-aţi dovedit prea multă fantezie.

— Oameni suntem! îi replică Rolo din dreapta.

— Dar eu v-am întrebat totuşi ceva! stărui Rolo din stânga.

— De ce l-am bănuit pe Marcu Nisip! îşi aminti Cernica.

— Exact.

— Am făcut mai întâi o operaţie aritmetică elementară: scăderea, îi comunică gazetarul lapidar.

— Şi noi am lucrat prin excludere, mărturisi Rolo din stânga. Dar... degeaba! Mai trebuiau şi nişte dovezi concrete.

— Vouă vă trebuiau, îi precizează Cernica. Mie, nu! Fiindcă voi, ca oameni ai legii, nu vă puteţi atinge de un om decât atunci când îi dovediţi vinovăţia. Pe când eu, ca persoană particulară, mi-am permis, ca să zic aşa, o... licenţă poliţienească.

— Aţi avut însă şi ceva noroc în plus faţă de noi, observă

Rolo din stânga.

— Şi asta-i adevărat, recunoscu Cernica. Am exploatat la maximum momentul psihologic de pe plajă. Doar atât!

— A fost, totuşi, foarte mult! adăugă Rolo din dreapta cu vădită admiraţie.

Tăcură cu toţii. Discuţia părea încheiată. Cernica se aştepta chiar ca gemenii să se ridice. Dar se înşelă. Rolo din stânga tuşi sec, în pumn, apoi întrebă timid:

— Dana a fost pe la dumneavoastră?

— Aa! exclamă satisfăcut gazetarul. Te-ai trădat! Deci tu eşti... Remus Hariton... ofiţerul...

— Eu! recunoscu în sfârşit acesta.

— Şi ce vrei de la Dana?

— N-am apucat să-mi iau rămas bun de la ea, îi mărturisi cu vădită părere de rău tânărul ofiţer.

— Nu-i nimic, îl încurajă Cernica. O să mai ai ocazia... Doar o să te mai duci prin Deltă... Şi-apoi mai există, dacă nu mă înşel, un serviciu poştal!

— La nevoie îi pot duce eu o scrisoare! interveni atunci adevăratul Rolo Miron.

— Îţi continui deci lucrarea de doctorat? se interesă gazetarul.

— Bineînţeles.

— Despre călifari?

— Nu numai despre ei, îi zâmbi stingherit tânărul biolog.

— Am o rugăminte! rosti atunci Cernica grav.

— Anume? întrebă biologul.

— Să nu faceţi vreo glumă nepotrivită cu Dana, profitând de asemănarea perfectă dintre voi.

— Nu-i niciun pericol, îl încredinţa Remus Hariton. Am încercat să facem substituirea aici, în Bucureşti, dar Dana nu s-a lăsat de loc înşelată.

— Femeile au un instinct al lor, constată Cernica mai mult pentru sine. Şi tu ce ai de gând? se adresă el apoi tânărului ofiţer.

— La ce vă referiţi?

— La relaţiile tale cu Dana.

Remus Hariton îşi lăsă privirea în pământ.

— Încă nu ştiu, rosti el după o scurtă ezitare.

— Într-o situaţie similară, continuă gazetarul pe acelaşi ton grav, eu n-am bătut în retragere.

— L-am sfătuit acelaşi lucru, se amestecă în vorbă celălalt geamăn.

Vădit stingherit, Remus Hariton căută mai întâi cu privirea în lături, apoi se destăinui cu sinceritate:

— Uitaţi amândoi că trebuie să mai existe asentimentul şi mai ales... sentimentele Danei.

— Asta e într-adevăr o problemă, conchise Cernica. Hai, să trăim! ciocni el apoi paharul cu cei doi Rolo.

Aşezat la masa de lucru, în faţa colilor albe de hârtie, Anghel Cernica mai era încă sub stăpânirea impresiilor lăsate de scurta vizită a celor doi gemeni. Ca orice bărbat matur, se simţea măgulit: doi tineri veniseră să-i ceară sfatul. Şi nu un sfat oarecare, ci într-o problemă de importanţă primordială din viaţa lor.

„Dacă aş fi în locul tontului ăsta de locotenent, m-aş ţine scai de Dana, îşi zicea Cernica. O femeie ca asta nu se lasă din mâini."

Prin asociere îi veni în minte şi chipul Getei Parascan. Cât n-o dorise el pe această femeie! Şi o avea, în sfârşit, în casa lui. Dar, cu vreo doi ani în urmă, Anghel Cernica trăise aceleaşi stări de incertitudine, de care avea parte tânărul locotenent de securitate. Dilema era similară.

„Stranie coincidenţă!" constată el.

Îşi aminti apoi de tonul grav pe care-l adoptase atunci când îl sfătuise pe Remus Hariton – alias Rolo Miron – să nu bată în retragere în privinţa Danei Voicilă. Fără să-şi dea seama – sau poate era deplin conştient – Cernica îşi stabilea în fapt şi propria-i atitudine faţă de viitoarea căsătorie cu Geta Parascan.

„Gata, băiete! se încuraja el singur. S-a terminat cu burlăcia. E vremea să te înhami şi tu la căruţă."

Cu un oftat uşor, de mire tomnatic, Cernica îşi trase mai aproape colile de hârtie. Era cazul să se apuce iarăşi de treabă.

Pentru un ochi neavizat, ceea ce aşternea gazetarul în clipele acelea pe hârtie putea părea un lucru minor. Fiindcă nu întocmea altceva decât nişte simple fişe. Nişte schiţe sumare de personaje... Pentru viitorul său roman? Posibil.

Pe prima filă îşi notase cu majuscule: „Titluri”... „Egreta violetă”, „La capătul pământului”... „Dana”. Al treilea titlu i se părea mai potrivit... Dar va mai reflecta... Trecu apoi la a doua fişă. Sus, tot cu majuscule, caligrafiase: THEO BONIGA. Îl tenta să păstreze numele real al pictorului. Să scrie despre el o proză-verite... Ar fi fost ceva! Dar Theo Boniga reprezenta pentru Cernica un capitol încheiat... Nu însă şi creaţia pe care o lăsase: „Egreta violetă.” „Ce destin va avea oare acest tablou?” se întreba gazetarul. Luă apoi altă fişă: SERGIU BONIGA... Poetul suprarealist. Cum va evolua oare acest tânăr? După traumatismele psihice prin care trecuse, Cernica nădăjduia că Sergiu se va manifesta mai matur.

A patra fişă: DANA VOICILĂ. O reeditare a Georgetei Parascan... Soţie ideală şi mamă excelentă... Inginer bun... conştiincioasă... Altfel n-o putea concepe. Cernica mai consemnă: „Nimic deosebit în perspectivă”.

A cincia fişă: REMUS HARITON, locotenent de securitate, „cu fantezie puţină. În viitor – evoluţie obişnuită”.

A şasea fişă: MARCU NISIP... „Capitol încheiat? Încă nu! consemnă Cernica. Deocamdată nu s-a stabilit pe ce cale transmitea acesta în străinătate «marfa» furnizată de reţeaua lui Theo Boniga...

Într-adevăr, inspectorul nu mărturisise nimic până atunci. Deşi, logic, el trebuia să fie asasinul marinarului Spirea Ivancea... Şi tot el pusese la cale răpirea lui Sergiu Boniga... Dar Marcu Nisip se ţinea încă tare... Nu recunoştea decât un fapt: învinuit pe nedrept în dimineaţa aceea, pe plajă, de Anghel Cernica şi simţind duşmănia lui Rolo Miron, îl orbise furia... Iar ce-a făcut, se ştia... Dar asta era tot ce recunoştea şi numai pentru acest fapt aştepta să fie pedepsit.

„Mare ticălos eşti, bătrâne!” îşi zise Cernica, aşezând deoparte fişa lui Marcu Nisip.

Luă apoi coala de hârtie care avea drept titlu: CORNEL VOINEA.

„Acum e în focuri!” presupunea gazetarul.

Ştia că Voinea îl ancheta de ore multe pe Marcu Nisip. Şi Cernica nu-l invidia pe tânărul căpitan. Pentru că munca acestuia nu se sfârşea cu moartea lui Theo Boniga şi arestarea lui Marcu Nisip. Dimpotrivă: Cornel Voinea mai trebuia să descopere, om cu om, întreaga reţea condusă de pictor. O reţea foarte bine organizată.

Gazetarul sublinie cu o linie groasă numele căpitanului de securitate. Auzi apoi soneria telefonului. Ridică imediat receptorul.

— Alo?

— Coman e la telefon, se auzi deosebit de clar în receptor glasul colonelului.

— Respectele mele! îl salută Cernica bucuros.

— Ce faci?

— Mâzgăleam câte ceva pe hârtie.

— Treabă urgentă sau poate suferi o amânare?

— Dumneavoastră aveţi întotdeauna prioritate, îl măguli Cernica pe colonel.

— Atunci poţi să-mi faci acum o vizită?

— Cu plăcere!

Cornel Voinea îl interoga pe Marcu Nisip de douăzeci de ore fără întrerupere. Amândoi – anchetator şi inculpat – erau la capătul puterilor. Dar când îi zăriră pe Coman şi pe Cernica intrând, cei doi adversari se înviorară pe loc.

— Scoate-l! arătă colonelul spre inculpat.

Voinea apăsă pe un buton. Doi subofiţeri se şi înfiinţară în birou.

— Unde-l ducem, tovarăşe căpitan? întrebă unul din subofiţeri.

— În camera de alături... Aşteptaţi acolo ordinele mele.

Subofiţerii îl conduseră pe Marcu Nisip afară.

— Mai poţi? cercetă Coman chipul descompus de oboseală al căpitanului.

— O să recunoască el faptele. Nu se poate altfel.

— E catâr, deci! deduse Coman.

— Mai rău, recunoscu Voinea. Îşi închipuie că singura noastră probă împotriva lui e atacul armat de pe plajă.

— Fleacuri! rosti Coman grăbit

În spatele lui se deschise tot atunci o uşă. Apăru un subofiţer care purta în braţe un coş de nuiele.

— Înşiră-le pe birou! îi ordonă colonelul.

Subofiţerul începu să rânduiască meticulos, pe masa de lucru, diferite cârlige mari, de carmace, corzi pescăreşti, o bucată de plasă şi trei cutii pline cu icre negre. După ce-şi sfârşi treaba, subofiţerul aşează coşul de nuiele lângă birou, salută şi ieşi.

— Aduceţi inculpatul! ceru Coman în continuare.

Marcu Nisip fu introdus imediat.

— la loc! îl pofti colonelul.

Marcu Nisip bolborosi un „mulţumesc” greu de desluşit şi se aşează pe scaunul indicat. Încercă apoi să distingă lucrurile apărute pe birou.

„Nicio reacţie!” îşi zise Cernica.

Inspectorul stăruia asupra fiecărui obiect în parte, de parcă le făcea inventarul.

— Domnule Nisip! i se adresă pe neaşteptate Coman. Vrem să facem cu dumneata o încercare.

— Ce? întrebă inspectorul cu o expresie voit tâmpă.

— Să presupunem că vrem să te lăsăm pe o insulă pustie, continuă colonelul.

— Vă bateţi joc de mine! protestă inspectorul.

— De loc! îl încredinţă Coman. Vorbesc foarte serios.

— Aşa! conveni arestatul.

— Care dintre lucrurile de pe acest birou le-ai lua cu dumneata? Dar te previn: numai unul singur.

Cu zâmbetul lui voit timp, Marcu Nisip cerceta din nou cârligele, corzile pescăreşti, bucata de plasă, precum şi cele trei cutii cu icre negre. Şi, după o scurtă ezitare, întinse mâna spre cârlige. Dar Coman îi înlătură brusc degetele.

— Bun! Mai departe!

— Ce mai vreţi de la mine? se tângui Nisip.

— Alege-ţi una din cutiile cu icre negre, îi porunci colonelul.

— Şi ce să fac cu ea?

— O să-ţi spun.

Privirea lui Marcu Nisip deveni şi mai obosită.

— Hai! îl îmboldi Coman.

Inspectorul nu se hotăra. Îşi plimba privirea de la o cutie la alta, întrebându-se ce capcană i se întindea.

„Şovăie”, constată Cernica în gând.

— Apuc-o odată! îi porunci calm, dar foarte hotărât, colonelul.

Împinsă ca de un resort, mâna lui Marcu Nisip se îndreptă spre cutia din stânga. Dar nu îndrăzni s-o atingă.

— Ia-o! se auzi şi mai poruncitor glasul lui Coman.

Cu ochii bulbucaţi de spaimă, inspectorul înşfăca iute cutia din mijloc. Dar cu o repeziciune şi mai mare, colonelul, precaut, îl prinse pe Nisip de braţ, imobilizându-i-l. Îi desfăcu apoi cutia dintre degete şi-o înmână lui Cornel Voinea.

— Asta a fost tot! rosti apoi Coman mulţumit către Cernica şi Voinea.

Stăteau, toţi trei, la o cafea, în biroul colonelului. Coman sorbea rar, câte o gură, trăgând tacticos dintr-o ţigară de foi. Cernica îşi băuse toată cafeaua şi se amuza încercând să-şi ghicească destinul pe fundul negru al ceştii. Numai Voinea nu se atinsese încă de cafeaua care se răcise. Trăgea nervos din ţigară şi stătea ca pe jar.

— Cum aţi ajuns la această concluzie? se hotărî el în cele din urmă să-şi întrebe superiorul.

— Simplu! îi replică colonelul, zâmbindu-i protector.

— La dumneavoastră toate sunt simple! făcu Voinea cu o enervare greu stăpânită.

— Dacă lucrai mai „bătrâneşte” şi cercetai cu lupa, nu cu priviri fugare, toate lucrurile lui Nisip, aflai singur.

— Se poate! conveni Voinea. Arătă apoi cu un gest nestăpânit spre gazetar: Şi dânsul ce amestec are?

— L-am chemat ca să-i încerc perspicacitatea, îi preciză

Coman, şi-n acelaşi timp s-o verific pe-a mea.

— Mai era nevoie? îi replică Voinea.

— Era! îl încredinţă colonelul.

Acesta scoase apoi trei etichete de cutii de icre negre, pe care le aşeză pe birou, în faţa căpitanului.

— Ce-i cu astea? făcu Voinea nedumerit.

— Te rog să le priveşti.

— Le-am văzut! declară acesta grăbit.

— Atent?

— Atent!

— E vreo deosebire între ele?

Cornel Voinea îşi fixă ochii injectaţi de nesomn pe fiecare etichetă în parte.

— Nu văd nicio deosebire, declară el în cele din urmă.

— Regret, dar... el a sesizat, îl indică colonelul pe Cernica.

— Ce anume? sări Voinea ca fript.

— Una dintre etichete are o cifră în plus.

Căpitanul se uită îndelung, cu ochi obosiţi, la fiecare etichetă în parte. Cea din mijloc avea într-adevăr un „şapte” în plus.

— Ăsta era, deci, semnul! fu el nevoit să recunoască.

— Şi aceasta era calea pe care îşi trimiteau microfilmele peste hotare, adăugă Coman. În cutiile cu icre negre care se exportau.

— La mintea cocoşului! izbucni Voinea supărat, ca niciodată, pe sine.

Colonelul scoase atunci din sertarul biroului cutia pe care o smulsese din mâinile lui Nisip şi-o întinse căpitanului. Acesta o preluă cu degetele aproape tremurânde şi-i cercetă eticheta.

— Are un „şapte” în plus, constată Voinea bucuros.

— Ridică-i capacul! îl îndemnă Coman.

Căpitanul vârî unghia degetului gros în tăietură. Capacul se desprinse uşor. Iar din cutie se răsturnară pe birou câteva suluri de microfilme.

— Era „transportul cel mare”! ridică Voinea privirea la superiorul său.

— Cam aşa ceva! rosti Coman satisfăcut. Date dintre cele mai importante despre „Efectul R”.

Bucuros ca un copil, căpitanul cântărea în mâini micile suluri.

— Astea valorează zeci de mii de dolari! constată el.

— Şi unde urmau să fie depuse aceste sume? interveni, în sfârşit, în discuţie şi Anghel Cernica.

— La o bancă din Occident! îi precizează Coman.

— Theo Boniga spera, deci, s-o şteargă din ţară?

— Evident!

Gazetarul îşi reluă, cu un aer voit nemulţumit, cercetarea ceştii de cafea. Dar colonelul îl descusu cu un zâmbet şăgalnic:

— Ce-ai vrea să mai ghiceşti în fundul ceştii?

— Nimic! făcu gazetarul cu aceeaşi indiferenţă. Aştept să vă expuneţi ipoteza.

— N-ai adunat suficiente date pentru viitorul dumitale roman? îşi manifestă colonelul nedumerirea.

— Ar mai fi câteva lucruri de clarificat.

— Anume?

— Când şi mai ales cum i-a transmis Theo Boniga aceste microfilme lui Marcu Nisip? Fiindcă, după câte mi-aţi spus, pictorul a fost zi şi noapte în vizorul unei lunete cu raze infraroşii!

— Tu ce părere ai? se adresă atunci Coman lui Cornel Voinea.

Căpitanul se răsuci pe scaun şi rosti sigur pe sine:

— Microfilmele nu puteau fi decât în cartuşele armei de vânătoare a lui Theo Boniga... Şi dacă vă amintiţi momentul în care Marcu Nisip l-a dezarmat pe pictor...

— Aşa este! îl susţinu Coman bucuros. De altfel, inspectorul va confirma până la urmă acest lucru,

— A doua întrebare, continuă Cernica imperturbabil.

— S-auzim!

— De ce aţi mizat pe mine?

— Când? îi zâmbi colonelul îngăduitor.

— Atunci când m-aţi ales să-i smulg mărturisirea lui Theo Boniga.

— Mai întâi fiindcă erai civil... Faţă de oamenii legii şi-un muribund e refractar... Şi-apoi nu se putea ca pictorul să rămână insensibil la faptul că ai sărit atât în ajutorul lui, cât şi al fiului său. Mulţumit?

— În bună parte! Fiindcă m-ar interesa şi datele privitoare la reţeaua din Bucureşti a lui Theo Boniga... Cea care-i furniza „marfa”,

— Le vei avea! îl încredinţă Coman.

Înapoiat acasă, în camera sa de lucru, Anghel Cernica scoase din nou fişa lui Theo Boniga. O contemplă un timp, apoi notă cu litere groase, caligrafiate; „Spion şi artist”. Nu-i plăcu. Tăie şi scrise dedesubt: „Un artist al spionajului”. Dar nici această formulă nu-l mulţumi. Abandonă. Pentru moment.

Sfârşit